

প্রাণীজ্যোতি

এক তালোকমুখী যাত্রা

প্রথম সংখ্যা
২০২৪-২৫
বর্ষ

প্রাণীবিজ্ঞান বিভাগ
দেবশাজি বয় মহাবিদ্যালয়
(স্বায়ত্বশাসিত)

সম্পাদকদ্বয়:
প্রেমণা বসু
সৌভাজ্যোতি গেরু

ପ୍ରାଣୀଜ୍ୟୋତି

ଏକ ଆଲୋକସୁଖୀ ଯାତ୍ରା

ପ୍ରଥମ ସଂଖ୍ୟା
2028-2୯
ବର୍ଷ

ସମ୍ପାଦକଙ୍କଦ୍ଵାରା
ପ୍ରେଷଣା ସମ୍ପାଦନା
ସୌରଭଜ୍ୟୋତି ମେଣ୍ଟ

প্ৰলীভোতিৰ নৈসৰ্গ্যত

উপাদেষ্ঠা : শ্ৰীম্মত ধৃতিমান তালুকদাৰ

সম্বাদকদ্বয় : প্ৰেৰণা বৰা
সৌৰভজ্যোতি শেহু

সহ : সম্বাদক : শ্ৰীম্মতিন শ্ৰেচ
প্ৰকৃতি বৰতাঙ্গলী

বেটুপাত : অতিথিঃ কলিতা
নিহাৰজ্যোতি বড়া

অলংকৰণ : নুশ্মী, পৰিষ্কাৰিতা, জয়ন্ত,
শ্ৰীম্মতী, গ্ল'বি, কৃষ্ণিনন্দা,
ইৰফান

অঙ্কন নিধন : গায়ত্ৰী, শিখাশ্ৰী, অম্বিকা
জুনাস্ত্ৰী, লক্ষ্মিনন্দন, ত্ৰুষ্ণা

সদস্যবৃন্দ : নিছাৰ, উজ্জ্বল প্ৰতীক্ষা, স্মৃতিমিতা,
কেশীৰাজ, সুপ্ৰিয়া, জয়ীৰণ,
চেলিকা, বাজ, বাহুল্য, নিষ্ঠা,
প্ৰতিভা, অদিতি, অৰুণ্ণী আৰু
প্ৰলীভোতিৰ বিভাগৰ সম্বন্ধ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী

DEPARTMENT OF ZOOLOGY

* DEBRAT ROY COLLEGE
AUTONOMOUS

MESSAGE

I honestly hope that this creativity and rational thinking of our students will become an original effort.
I wish them all the success in their future endeavour.

Salukdar
31/8/24

Dhritiman Talukdar

Head, Dept. of Zoology
Debraj Roy College
Golaghat

উচৰ্গা

“মহা মহা পুৰুষৰ চানেকীৰে জীৱনৰ
আগিও কৰিব পাৰো জীৱন গঢ়িও;
অভিনয় শেষ হ'লে আয়ুৰেলি মাৰ গ'লে
থৈ যাব পাৰো খোজ সময় বালিত ॥”

প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগৰ সুদীৰ্ঘ পৰিকল্পনাৰ সফল
শ্ৰমস্বীকাৰ আৰু শুভাকাঙ্ক্ষীৰ হাতত “প্ৰাণী-
জ্যোতি”ৰ এই সংখ্যা উৎসৰ্গিত ॥

শ্রদ্ধাঞ্জলি

- ◆ স্নাত্ত অক্ষয় ধৰীয়া (প্ৰাক্তন অধ্যাপক, শিক্ষণতত্ত্ব বিভাগ, দেৱৰাজ বয় মহাবিদ্যালয়)
- ◆ স্নাত্ত ছাবেশা ধানধা (প্ৰাক্তন অধ্যাপক, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, দেৱৰাজ বয় মহাবিদ্যালয়)
- ◆ স্নাত্ত ড° শ্ৰীমিতা দেৱনাথ (চিকিৎসক, আৰ. জি. কৰ চিকিৎসা মহাবিদ্যালয় ও হুন্দিতেল)
- ◆ স্নাত্ত কল্পনা প্ৰজাৰী (জৈৱিক কৃষি পদ্ধতিৰে আগ-বঢ়োৱা অবিহণাৰ বাবে পদ্মশ্ৰী বঁটাৰে বিভূষিত, ২০১৯)

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

কৃতজ্ঞতা শব্দই

“প্ৰাণীজ্যোতি” প্ৰস্তুতিৰ ক্ষেত্ৰত আমাক দিহা-
পৰামৰ্শ আৰু অনুপ্ৰেৰণাৰে উৎসাহিত কৰাৰ বাবে প্ৰাণী-
বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যক্ষ সন্মুখ শিক্ষকসকলে আৰ্হি অশেষ
কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

আলোচনীখন পূৰ্ণাংগৰূপত প্ৰকাশ কৰি উলি-
-ওৱাত সু দিহা- পৰামৰ্শৰে আমাক প্ৰতি ক্ষেত্ৰতে সহ-
-যোগিতা আগবঢ়োৱা বিভাগৰ সন্মুখ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ শলা-
-গৰ শব্দই আগবঢ়াইছোঁ।

সম্পাদকদ্বয়
‘প্ৰাণীজ্যোতি’, প্ৰথম সংখ্যা
২০২৪-২৫ বৰ্ষ

সম্বাদকীয়...

“এটোল এটোল কৰি ডাৱৰৰ পানী পৰি
উৰি গ'ল বহুল সাগৰ,
কণ কণ বালিচাহী ঠুটে সিটে লগ লাগি
সাজি দিলে ধৰণী ডাঙৰ।”

উপৰোক্ত অমৃত কাব্যংশকে সাৰোগত কৰি জীৱনৰ
কণ কণ অটিক্ততাম্বৰক এক সৃষ্টিশীল ৰূপ দিয়াৰ চেষ্টাৰে এই-
য়া আশাৰ সোণৰ ‘প্ৰাণীজ্যোতি’। দেৱৰাজ বয় মহাবিদ্যালয়ৰ ‘প্ৰাণী-
-বিজ্ঞান বিভাগ’ৰ জ্ঞানদণ্ড স্বৰূপ ‘প্ৰাণীজ্যোতি’ৰ জৰিয়তে সাহিত্য
চৰ্চা অধ্যাহৃত বাধা ত্ৰৈময়তে বিশাল সাগৰৰ অংশ হোৱাৰ
আশাৰে এইয়া এক সামান্য প্ৰয়াস জ্ঞানমান।

সুস্থ গণতন্ত্ৰত নাগৰিকৰ সচেতনতা যিদৰে অপৰিহাৰ্য
সেইদৰে এখন সুস্থ সমাজে গঢ়াৰ আঁৰত এগৰাকী নাৰীৰ তৃষ্ণিকা
অতি উল্লেখনীয়। প্ৰাচীন কালৰে পৰা নাৰীয়ে সামাজিক বিপ্লৱত
যথেষ্ট তৃষ্ণিকা পালন কৰি আহিছে। ইতিহাসৰ পাত নুটিমাই
মলে আমি দেখিবলৈ পাত্তো যে, প্ৰাচীন নাৰীসকলো ঘৰুৱা
জঞ্জালৰ পৰা আৰম্ভ কৰি কৃষি কৰ্মলৈকে পুৰুষৰ সমানেই
আশুৱাই গৈছিল। আৰ্যসকলৰ দিনতো বিদুষী মহিলাৰ জন্ম
হৈছিল। লীলাৱতীয়ে তুৰ্ক সাম্ৰাজ্যত, গাৰ্গীয়ে অংক সাম্ৰাজ্যত,
ধনাই জ্যোতিষ সাম্ৰাজ্যত বিশেষ পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাইছিল। বয়ন
শিল্প, বাণিজ্য ক্ষেত্ৰ, প্ৰশাসনিক সেৱা আৰু সাহসৰ ক্ষেত্ৰতো
নাৰীৰ তৃষ্ণিকা অপৰিসীম। উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ জাতি-জনজাতি
-ৰ মাজত ডাঙৰুৱা আৰু সমন্বয় গঢ়ি তোলা ‘জোনবিল’
মেলাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন বাণিজ্য ক্ষেত্ৰত
নাৰী তীব্ৰ গতিত আশুৱাই গৈছে। মূলাগাওঁ, কনকলতা,
বৰজা ফুলশৰী, বীৰগনা সতী সাধনী, কাঞ্চীৰ বাণী
লক্ষ্মীবাই, কল্পনা চাওলা, সুনীতা উইলিয়ামছ, বাধিকা
মেনন আদিৰ নাম অন্তৰ্ভুক্ত হয় সাহসী নাৰীৰ তালিকাতে।

এটা জাতিৰ, এখন সমাজৰ, এটা সংস্কৃতিৰ বিকা-
-ৰ ক্ষেত্ৰত নাৰীৰ তৃষ্ণিকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। সেয়েহে বহু-

-ক্ষেত্ৰত এগৰাকী নাৰীক দেৱীতুল্য জ্ঞান কৰা হয়। সংস্কৃতি এটা
 জাতিৰ, এগৰা সমাজৰ মেৰুদণ্ডস্বৰূপ। এই মেৰুদণ্ড সবল
 কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত পুৰুষৰ সমানেই নাৰীয়ে অৰিহণা যোগাই
 আহিছে। লুইত আৰু বৰাকৰ দুয়োপাৰে বিস্তাৰিত হৈ থকা
 বৃহৎ অসমীয়া জাতিটোক বাবেৰহণীয়া সংস্কৃতিৰে সুন্দৰতম
 কৰি তোলাৰ আঁৰত নাৰীৰ অৱদান উল্লেখনীয়। বনিউডৰ
 পৰা ইলিউডলৈকে, ভাৰত নাট্যৰ পৰা বিন্দুলৈকে, অৰ্থনীতিৰ
 পৰা ৰাজনীতিলৈকে, শতত কলম ধৰাৰ পৰা মাৰগাদু
 তুলি লোৱালৈকে, হিছালয়ৰ শিখৰৰ পৰা মহাকাব্যৰ
 বুকুলৈকে নাৰীৰ অবাধ দখল অগিধানযোগ্য। সন্তানৰ প্ৰাৰ-
 -মিক শিক্ষাও বিস্তাৰিত হয় এগৰাকী নাৰীৰ পৰায়। জন্ম-
 -দাত্ৰীয়েই হওক বা পালিতাই হওক যিয়ে এটি শিশুক সামা-
 -ত্ৰিকভাৱে সততা, নিষ্ঠা, একাগ্ৰতা, সুংমলাবদ্ধতা, ন্যায়
 পৰাম্ৰণতাৰ শিক্ষা দিয়ে সেইগৰাকীয়ে শিশুটিৰ প্ৰকৃত মাতৃ,
 সমাজ উত্তৰণকাৰী মানৱৰ প্ৰকৃত সৃষ্টিকাৰী। যোয়ে নেপো-
 -লিয়ন ৰোনাপাৰ্টে এক বিখ্যাত উক্তি কৈছিল - "মোক এগ-
 -ৰাকী ভাল মাতৃ দিয়া হৈছে তোমালোকক এগৰা সুন্দৰ দেশ
 দিয়া।"

সাম্প্ৰতিক প্ৰেক্ষাপটত দৃষ্টি আৰোপ কৰিলে এই-
 -ধিনিতে এক প্ৰশ্ন উত্থাপিত হয়। সৃষ্টিৰ প্ৰতীক, সমাজ
 উত্তৰণৰ চাবিকাঠি 'নাৰী' আজিৰ সমাজখনত কিমান সুৰক্ষিত?
 দিনক দিনে বাঢ়ি গৈছে নাৰী নিৰ্মাতন, নাৰী হত্যা, ডাৰ্টনী হত্যাৰ
 ঘটনাই বাস্তবৰ শিক্ষণাময় দৰ্শন কৰিছে। সাম্প্ৰতিক, ধৰ্মণ
 আৰু নাৰী হত্যা সমাজৰ এক ব্যাধি হৈ পৰিছে। অলপতে,
 কৰ্মৰত অৱস্থাতে এগৰাকী চিকিৎসকক ধৰ্মণ কৰি নৃশংসভাৱে
 হত্যা কৰা বগলুই সমগ্ৰ দেশ জোকাৰি গৈছে। তাৰ কিছুদিন
 পাছতেই আমাৰ অসমৰ নগাঁৱৰ পিঙতো একে ঘটনাৰে পুন-
 -ৰাবৃত্তি হৈছে। এটাৰ পাছতেই অন্য এটা ধৰ্মণৰ দৌৱে
 নাৰীৰ সুৰক্ষাক উৰুৱাই নিছে। বৰ্তমান সমাজত নাৰীৰ
 'স্বাধীনতা', নাৰীৰ 'স্বাৰ্থদা', নাৰীৰ সন্মান যেন শ্বামুকৰ
 পেতে বুকুতা বিচাৰ দৰে।

সমাজত শিক্ষাৰ পোহৰ বিয়পিছে, বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিৰ
 জন্মগ্ৰাস্তি পৃথিৱীক গোলকীয় গাঁৱলৈ পৰিণত কৰিছে যদিও
 মানুহৰ মনবোৰ যেন সংকুচিত হৈ আহিছে। মানৱীয়তাৰ স্ফুৰ্ত্তা
 পিন্ধা মানুহবোৰে ভিতৰত যেন একে একেজন দানৱক
 কঢ়িয়াই ফুৰিছে। ফলস্বৰূপে তেওঁলোকে পৰা নিৰ্মাত্ত, নিঃস-
 -ৰিত হৈ গৈছে নাবী আজিও সেই একে প্ৰৱৰ্ত্তাতে। সমাজ
 উত্তৰণৰ চাবিকাঠি 'নাবী'ক আজিৰ সমাজে যদি নিদিয়
 স্বাধীনতা, নিদিয় স্বৰ্ঘাদা, নিদিয় সম্মান কিম্বা নিৰাপত্তা তেন্তে
 সেই সমাজ আজি কোনে দিশে ধাৰমান?

নাবীক উচিত স্বৰ্ঘাদা নিদিয়া এখন সমাজৰ উত্তৰণ
 অসম্ভৱ। অগৰাকী বিশ্বযুগে কৰুণাময়ী মাতৃ মাদাৰ টেৰেছাৰ
 ভাষাৰেই কওঁ, "নাবী হ'ল জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা। আত্মা-
 -স্বীকৃতিৰ আশ্ৰয়-স্থল।" গতিকে সেই নাবীক সম্মান আৰু
 স্বৰ্ঘাদা দিয়াটো প্ৰত্যেকজন যুৱকস্বৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য।

প্ৰেৰণা বৰা
 সন্মাদিকা
 'প্ৰাণীজ্যোতি'
 ২০২৪-২৫

অনুক্রমণিকা

প্ৰবন্ধ

● অসমীয়া শিতান:

◆ অসমৰ ইতিহাস

হিৰাদ্ৰী গগৈ ১৪-২৩

◆ অসমৰ পৰম্পৰাগত, পোছাক
আৰু গহনাৰ এক অপূৰ্ণ ঐতিহ্য

শ্ৰুতিৰাণ শইকীয়া ২৪-৩০

◆ অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিত তুত-
প্ৰেত

অনামিকা দাস ৩১-৩৫

◆ নাৰী আৰু ধৰ্ম

জুনাসী চৈতাল ৩৬-৩৮

● ইংৰাজী শিতান:

◆ Kaziranga National Park:
Paradise of Rhinoceros

Dipsikha ৩৯-৪২

Rajkhowa

◆ The Mighty Brahmaputra:
A River of Life and Legacy

Riya Hazarika ৪৩-৪৬

◆ Charaideo

Nishta Saikia ৪৭-৪৯

◆ Whispers of Vanishing Traditional
Melodies: "A Lament
for Assam's Fading Folk
Cultural Richness"

Sneha Gogoi ৫০-
৫২

◆ Assam Underwater!

Saranga P. Hazarika ৫৩-৫৫

◆ The Beauty of Differences:
"Why Acceptances Matters"

Jasnim Begum ৫৬-৫৭

গল্প

● অসমীয়া শিতান:

◆ গামোচা

গায়ত্ৰী দাস ৫৯-৬৯

◆ ফেঁচাৰ ৰাজসভাত বৈঠক

প্ৰেৰণা বৰা ৬২-৬৫

◆ ইংৰাজী শিতান:

◆ *Living by the Edge*

Irfan Hazarika ৬৬-৭১

◆ *The QR Code*

Niharjyoti Boroo ৭২-৮৩

◆ *Time flies by (flash fiction)*

Irfan Hazarika ৮৪

ভ্ৰমণ কাহিনী

◆ *An Unplanned visit to The Kamakhya Temple*

Abhejjet Kalita ৮৫-৯১

পুথি পৰ্যালোচনা

◆ 'বিদ্রান্ত বাস্তব': মোৰ অনুভৱ

প্ৰকৃতি বৰতাগুপ্তী ৯৩-৯৫

◆ 'সিহঁত': এক পৰ্যালোচনা

পৰিষ্কাৰিতা গোস্বামী ৯৬-৯৮

কবিতা

◆ অসমীয়া কবিতা:

◆ উল্লসুৰী মেসজ

হিম্মা দীপা গোস্বামী ১০০

◆ আৰু কিমান?

তৃপ্তা বৰা ১০১

◆ এছাট কবিতা

স্বপ্নস্বিতা বৰা ১০২

◆ দক্ষ নৰী

ফাৰহানা বেগম ১০৩

◆ ইংৰাজী কবিতা:

◆ *The Jewel of India*

Raj Goswami ১০৪-১০৫

◆ *Echoes of the Slum*

Trishna Bora ১০৬

◆ *Voice Against Brutality*

Sneha Gogoi ১০৭

◆ *Distorted World*

Monalisa B. Gohain ১০৮

কীৰ্ত্তন

◆ কীৰ্ত্তন, অসমীয়া
নৱপ্ৰজন্ম আৰু ত্ৰৈ-
লোকৰ সাফল্য

পৰিষ্কাৰিতা গোস্বামী ১১০
-১১৬

◆ Olympics

Nestha Saikia ১১৭
-১২৪

ভিন্নস্বাদ

◆ লোকবিশ্বাস

তুমুসা বসু ১২৬-১২৯

◆ নীলাধার চিঠি

গায়ত্রী দাস ১৩০-১৩২

◆ History vs British Empire

Irfan Hazarika ১৩৩-১৩৮

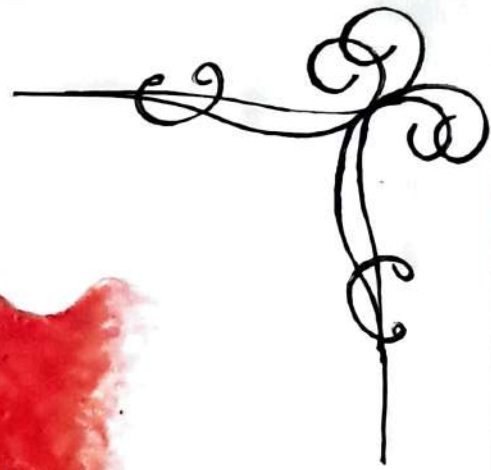
◆ Dear diary...

Supriya Brahma ১৩৯-১৪২

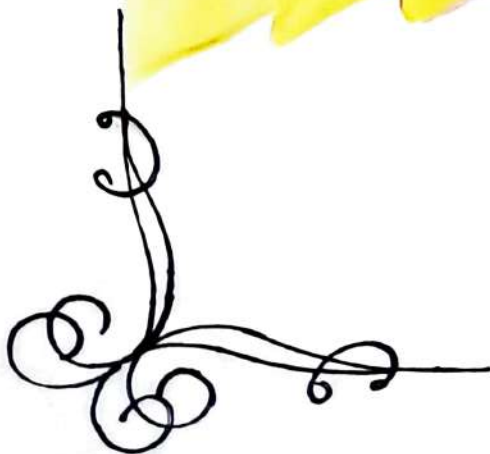
◆ তুলিকাৰ বুলনিৰে

ইৰফান হাজৰিকা, ১৪৩
নিহাৰজ্যোতি বড়া;
পৰিমিতা গোস্বামী

प्रवक्ता

“গদ্য স্কুলতঃ চিন্তাৰ বাহন। গতিকে অশেষ পৰিশ্ৰম
আৰু কষ্ট স্বীকাৰ কৰিছে তাক নিখুঁত কৰি তোলা
সম্ভৱ হয়। সেই কাৰণে একেজন লেখকৰ জীৱনত
গদ্যৰীতিয়ে সদায় ক্ৰমবিকাশৰ স্মাৰকদেখে সঙ্কটৰ
ফালে আগবাঢ়ে আৰু দীৰ্ঘকালৰ অবিৰাম সাধনাৰ
ফলতহে একেজন লেখকৰ স্বকীয় বৈশিষ্ট্যৰে সমু-
-দ্ভুল গদ্যৰীতি উদ্ভাৱন কৰা সম্ভৱ হৈ উঠে।”

— হোমেন বৰগোহাঞি

অসমৰ ইতিহাস

শিলাদী নগৈ-
পঞ্চম শাখ্যাসিকা

আকৰ্ষণীয় ভাৱে বৰ্ণনামূলক প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰে
সুশোভিত অসম হৈছে ভাৰতৰ পুৰাতন গুহৰী। মাৰী
মাৰীকৈ থিয় হৈ থকা পাহাৰ, ধীৰ গতিত বৈ থকা নদী
সুখ্যতঃ বৰাক আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ তথা সতেজ ম্যাংলিয়া-
অঞ্চলৰে শোভনীয় হৈ থকা ৰাজ্যখনেই হৈছে অসম।
অনাদিকালৰ পৰা ইয়াত বিভিন্ন জাতি, জনগোষ্ঠী আৰু
সম্প্ৰদায়ৰ লোক বাস কৰি আহিছে। সকলোৰে সংমিশ্ৰণ,
গতিবিদ্যা আৰু আত্মীয়কৰণে অসমৰ প্ৰতিটো স্তৰ তথিক
মহিমামণ্ডিত ভাৱে চহকী কৰি তুলিছে।

অসমৰ ইতিহাস হৈছে পূব, পশ্চিম আৰু উত্তৰ
পৰা অহা মানুহৰ সংমিশ্ৰণৰ ইতিহাস আৰু লগতে
ভাৰতীয় আৰ্য, অষ্ট্ৰ' এছিয়াটিক আৰু তিব্বত-বৰ্মীয়
সংস্কৃতিৰ মিলনৰ ইতিহাস। অসম নামৰ উৎপত্তি

বিষয়ত বিভিন্ন ধৰণৰ মতামত পৰিলক্ষিত হয়। প্ৰাচীন

সংস্কৃত সাহিত্যে 'প্রাগজ্যোতিষ' আৰু 'কামৰূপ' দুয়োটায়ে
 প্রাচীন অসমৰ নাম আছিল। দুখনকৈ মহাকাব্য ক্ৰমে
 'ৰামায়ণ' আৰু 'মহাভাৰত'ৰ লগতে 'পুৰাণ'তো এই নামৰ
 কথা উল্লেখ আছে। 'প্রাগজ্যোতিষ' বা 'প্রাগজ্যোতিষপুৰ' এই
 নামৰ সন্দৰ্ভত গেট্ৰেৰ লিখনি মতে 'প্রাগ' শব্দৰ অৰ্থ
 প্রাচীন বা প্রাক্ত আৰু 'জ্যোতিষ' মানে হৈছে 'নক্ষত্ৰ বা জ্যোতি';
 জ্যোতিষ বিদ্যা, জিলিকি থকা, স্নেহফালৰ পৰা-প্রাগজ্যোতিষপুৰক
 'পূৰ্বোত্তম জ্যোতিষ নগৰী' হিচাপে বিবেচিত কৰিব পৰা যায়।

কামৰূপৰ নাম বিভিন্ন লিপিবদ্ধ লগতে সাহিত্যতো উল্লেখিত
 হৈ আছে। পৌৰাণিক কাহিনীসমূহৰ মতে কামৰূপ নামৰ উৎপত্তি
 -য়ে আমাক অসমৰ কাহিনীৰ বিষয়ে ভাভাস দিছে। কাহিনী
 অনুসৰি, দক্ষ ৰজাৰ জীয়ৰী অতীয়ে, তেওঁৰ স্বামী ক্ষিপ্ৰক, পিতৃয়ে
 কৰা অপমানৰ বাবে নিজেই নিজক দাহ কৰিছিল। পত্নীৰ মৃত্যুৰ
 দুখত ভগ্নি পৰি ক্ষিপ্ৰই অতীক গোটেই বিশ্ব-ব্ৰহ্মাণ্ড কান্ধত উঠি
 ঘূৰি ফুৰিছিল। তাৰলিহত ভগৱান বিষ্ণুৱে নিজৰ সূদৰ্শন চকু
 ব্যৱহাৰ কৰি কৰীৰটো খণ্ড-খণ্ড কৰি পেলালে আৰু অতীৰ দেহৰ
 চিন্ন-বিচ্ছিন্ন অংগবোৰ ফেলৰ বিভিন্ন ঠাইত পৰিলে। অসমৰ
 গুৱাহাটীৰ নীলাচল পৰ্বতত অতীৰ যোনিভাগ পৰিল আৰু কামাখ্যা
 দেৱীৰ স্থানটি প্রতিষ্ঠা হ'ল। অসমত মৃতদেহটো বাহকীয়া
 হ'ল আৰু মহাদেৱ গভীৰ স্থানত স্থগ্ন হ'ল। বহুদিন পাৰ হৈ
 প'ল, দেৱকুলত হাৰকাৰ লগিলে। মহাদেৱ অসমৰ পৰাকী,
 তেওঁৰ অবিহনে পৃথিৱীত কোনো মানুহৰ মৃত্যু নোহোৱা হ'ল।
 দেৱতাসকলে প্ৰেমৰ দেৱতা কামদেৱক পৃথিৱীলৈ পঠিয়ালে
 মহাদেৱৰ স্থান উদ্ধ কৰিবলৈ, কামদেৱ আহিল আৰু তেওঁৰ
 দেহলৈ মদনৰ পঞ্চমৰ হাৰি পঠিয়ালে। মহাদেৱৰ স্থান উদ্ধ
 হ'ল। প্ৰচলিত খণ্ডত তেওঁ তৃতীয় লয়নেৰে ভগ্নি বৰকি-কামদেৱক

খিততে তস্য কথি পোতামে । জইবাহ কামদেৱৰ পত্নী ৰতিদেৱীয়ে
স্বামীক জীয়াই তুলিবলৈ - মহাদেৱক কাতৰ প্ৰাৰ্থনা জনামে ।
লাহে লাহে মহাদেৱৰ কোৰ্থবস্থি নিৰ্বাপিত হ'ল - তাৰ কামদেৱৰ
আগৰ ৰূপ - ঘূৰাই পালে । সেই ছুৰি পাছলৈ - কামৰূপ নামেৰে
জনা জাত হৈছিল ।

২২২৮ খ্ৰীষ্টাব্দত আহোমসকলে - অসমৰ নাম 'অচম' বা
'আসম' ৰাখিলে । সন্দেহ পূৰ্ণ হ'লেও অসম নামৰ উৎপত্তি ইয়াৰ
পৰাই হোৱা - বুলি - অনুমান কৰা হয় । আহোমসকলে - অসমত
৬০০ বছৰ কাল - ৰাজত্ব কৰিলে । অসম বুৰঞ্জীত আহোম ৰাজত্বৰ
সময়চৰ্চা - এক ইতিহাসভিত্তিক অৰ্থায় । অসম বুৰঞ্জীক চাৰিটা -
যুগত ভাগ কৰিব পাৰি । চতুৰ্থ ঋতাকীৰ্ত্ত; ব্ৰহ্মহাৰাদ স্তম্ভত
সমুদ্ৰ গুপ্তৰ শিলালিপিত উল্লেখ থকা কামৰূপ ৰাজ্য স্থাপনৰ
লগে লগে - আৰম্ভ হয় প্ৰাচীন যুগ । চতুৰ্থ ঋতিকাও কামৰূপ
ৰাজ্যত পুৰ্ব বৰ্মনে বৰ্মন ৰাজবংশ - প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰে পৰা - অসমৰ
ইতিহাস - আৰম্ভ হয় । সপ্তম ঋতিকাও ডাঙৰবৰ্মনৰ ৰাজত্বত
জৈ ৰাজ্যই শ্ৰীতি অৰ্জন কৰে । শিউৱেন চাঙে ওই সময়তে
কামৰূপ ভ্ৰমণ কৰি নিজৰ অভিজ্ঞতা লিপিবদ্ধ কৰে । সম্ভাৱনীয়
ডাঙৰবৰ্মনৰ মৃত্যুৰ পিছত মাসনভাৰ মামন্তম্বৰ হাতলৈ যায়
যি সেন্দ্ব ৰাজবংশ - প্ৰতিষ্ঠা কৰে । অসম ঋতিকাও সেন্দ্ব বংশৰ
পতনৰ পাছত নতুন মাসক ব্ৰহ্মনামে - নামে ৰাজবংশ - প্ৰতিষ্ঠা -
কৰে । শেষ পাল ৰাজত্বক গৌৰৱ ৰজা - নামে ২২১০
খ্ৰীষ্টাব্দত স্তম্ভত কৰে । কিন্তু গৌৰৱ ৰজাই পাতি যোৱা ইয়াৰ
পিছৰ ৰজা - দুজন তিস্তদেৱ তাৰ বৈদ্যদেৱে স্তম্ভ ৰজা সিচাঙে -
-য়ে মাসন কৰিছিল আৰু প্ৰাচীন কামৰূপৰ ঘোহৰ ব্যৱহাৰ
কৰিছিল । তেওঁলোকৰ পতন হোৱাৰ পিছত বৰ্মন ঋতিকাও
কামৰূপৰ চাইত সৰু সৰু ৰাজ্য স্থাপিত হয় আৰু লগে লগে -
প্ৰাচীন অসমৰ যুগৰ সন্ধান - পৰে ।

মৰ্য্যদ্বয়ৰ প্ৰথম সন্ময়ছোৱাত পুৰনি কামৰূপ ৰাজ্যৰ পশ্চিম অংগত পৃথুৱে প্ৰতিষ্ঠা কৰা কমতা ৰাজ্যৰ খেন ৰাজ-বংগৰ উত্থান ঘটে। বঙ্গৰ মাসকে সঘনাই আক্ৰমণ কৰাৰ পিছত ১৪৯৮ চনত আলোৰ্দ্দিন হুছেইন শ্বাহ ৰজাই ক্ষেপ খেন ৰজাজনক উৎখাত কৰে। কিন্তু মূলতঃ বাৰ দুওৰ বিদ্ৰোহ-ৰ বাবে হুছেইন শ্বাহ আৰু পিছৰ মাসকসকলে কমতা ৰাজ্যত যোগানি পুতিব নোৱাৰিলে। যোল্লম-মতিকাত বিশ্বজিৎ হই কমতা ৰাজ্যত কোচ ৰাজবংগ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তেওঁৰ পুত্ৰদ্বয় নৰ-নাৰায়ন আৰু চিলাহায়ৰ দিনত কোচ বংগৰ শ্ৰুতিয়ে মিশৰ চোৱে।

পুৰনি কামৰূপ ৰাজ্যৰ পূব অংগত কছাৰী ৰাজ্য, দ্বিতীয় ৰাজ্য আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ উত্তৰ পাৰে বাৰ দুওৰ উত্থান ঘটে। কছাৰী আৰু দ্বিতীয় ৰাজ্যৰ মাজতে দুকাফাৰ নেতৃত্বত জটী মান বংগৰ মলে আহোম ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰে। সময়ৰ লগে লগে আহোম ৰাজ্য উত্তৰফালে দ্বিতীয় ৰাজ্যলৈ বিস্তৃত হয়, আৰু কছাৰী ৰাজ্যক আৰু দক্ষিণলৈ টেলি লঠায়া যোল্লম-মতিকাত ক্ষেপ ভাগত নৰ-নাৰায়নৰ মৃত্যুৰ পিছত কমতা ৰাজ্য পশ্চিমে কোচ বিহাৰ আৰু কোচ হাজোত দুভাগ হয়। দুই ৰাজ্যৰ মাজত মজ্জতা বাঢ়ি আহে। কোচ বিহাৰে যোগলৰ লগত আৰু কোচ হাজোৱে আহোমৰ লগত হাত মিলায়। যোল্লম-মতিকাত বহুকেইখন আহোম-যোগল যুদ্ধ সংঘটিত হয়। ১৬৭১ চনত আহোম মৰাইঘাটেৰ যুদ্ধত যোগলক পৰাস্ত কৰে আৰু ক্ষেপত ১৬৮২ চনত ইটোপুৰিত পৰাস্ত কৰি নিজৰ পশ্চিম সীমা স্থিৰ কৰে। আহোমসকলে পশ্চিমৰ কৰতোৱা নদীলৈকে নিজৰ ৰাজ্য বিস্তাৰৰ বাবে স্নান হেলিছিল যদিও তেনে হৈ নুঠিল। কেৱল যোল্লম-মতিকাত স্বৰ্গদেউ দুৰ্জং শ্বুঙৰ সেনাপতি টাংখায়ে এবাৰ আক্ৰমণকাৰীসকলক খেদি কৰতোৱা নদী পাৰ

◆ প্ৰবন্ধ ◆

কৰাই আহিছিল, আহোম ৰাজ্যই উল্লেখিত প্ৰদেশত উপনীত হোৱাৰ লিছত ওঠৰক্ষা মতিকাৰ মোৱামৰীয়া বিদ্রোহৰ লিছত ইয়াৰ পতন আৰম্ভ হয়। মাসন পুনৰ তাৰিকাৰ কৰাৰ লিছতো আত্মত্যাগীয়া খেলি-খেলি চলি থাকে তাক উল্লেখ মতিকাৰ প্ৰথমভাগত মানৰ অসম আফ্ৰিকা সংঘটিত হয়। ইংৰাজৰ হাতত মান পৰাস্ত হয় আৰু ২৮-২৬ চনত ইয়াৰুৱা সৰ্ব্বি স্বাধীন হয়। অসমৰ মাসনভাৰ বৃদ্ধিৰ হাতলৈ যোৱাৰ লগে লগে সৰ্ব্বযুগৰ অন্ত পৰে।

২৮-৩২ চনত শাৰ্চী ৰজাৰ আত্মসমৰ্পনৰ লিছত জয়ন্তীয়া ৰাজ্য ওপৰতো ব্ৰিটিছৰ প্ৰভুত্ব বাঢ়ে। ২৮-৩৩ চনত আহোম ৰজা পুৰন্দৰ সিংহৰ অধীনৰ আহোম ৰাজ্যক ব্ৰিটিছ ৰক্ষিত অক্ষয় বুলি ঘোষণা কৰা হয়। কিন্তু ২৮-৩৮ চনত আনুষ্ঠানিকভাৱে আহোম ৰাজ্যক ব্ৰিটিছ অক্ষয়ত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়। ২৮-৩৯

চনত মৰাণ-মটক অক্ষয় তাৰিকাৰ কৰাৰ লগে লগে ব্ৰিটিছে

প্ৰোটেক্টেই অসমতে নিৰ্ভৰ শ্বাসন স্থাপন কৰে।

ঔপনিবেশিক শ্বাসন :

• বেঙ্গল প্ৰটিজেন্সী (১৮২৬-১৮৭৩) :

অসমক বেঙ্গল প্ৰটিজেন্সীৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছিল। উক্তনি অসম অধিগ্ৰহণৰ প্ৰটো কাৰণ আছিল ১৮৩৭ চনত অসমৰ চাহৰ সফল উৎপাদন আৰু ১৮৩৯ চনত অসম কোম্পানী স্থাপন। ১৮৩৮ চনৰ ৱেইলেণ্ড নিয়ম অনুসৰি স্থানীয় লোকৰ বাবে চাহ খেতি কৰাটো দুৰূহ আছিল। ১৮৫৪ চনত এই নিয়ম ক্ষিণিল কৰাৰ লগে লগে এই পৰিস্থিতি সমনি হয়। খেতি কৰাৰলৈ অনা চীনা লোকসকলে ১৮৪৩ চনত অসম ত্যাগ কৰে আৰু তাৰ ঠাইত স্থানীয় লোক (বিশেষকৈ কছাৰী সম্প্ৰদায়ৰ) স্বকৰল কৰা হয়। ১৮৫৯ চনত স্বৰ্ণ ভাৰতৰ পৰাও চাহ খেতিৰ বাবে বন্ধুৰা-আহুদানি কৰা হয়। এইসকল লোকৰ অৰ্থনৈতিক অৱস্থা ততি ক্ষোচনীয় আছিল। ইতিমধ্যে ঔপনিবেশিক চৰকাৰে কানি খেতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ অধিকাৰ বিস্তাৰ কৰিছিল।

ব্ৰিটিছ শ্বাসনৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ আৰু বিদ্রোহ নোহোৱাকৈ থকা নাছিল। ইয়াণ্ডাবু সন্ধি হোৱাৰ দুবছৰ নিছত ১৮২৮ চনত গোস্বৰ্গী কোঁৱৰে বিদ্রোহ ঘোষণা কৰে, কিন্তু অসহেই তাক দমন কৰা হয়। ১৮৩০ চনত ধনঞ্জয় বুঢ়াগোহাঁই, পিয়লি ফুফন আৰু ভাঁটৰাম শ্ৰেণীয়ে বিদ্রোহ ঘোষণা কৰে, তেওঁ-লোকক মৃত্যুদণ্ড প্ৰদান কৰা হয়। ১৮৫৭ চনত চিনাই বিদ্রোহ-ৰ সময়ত অসমৰ মানুহেও ব্ৰিটিছক অসহযোগিতাৰে আন্দোলনলৈ সহায় আগবঢ়ায়। মনিৰাম দেৱান আৰু পিয়লি বৰাক ফাঁচি দিয়া হয়। ১৮৬১ চনত নগাঁওৰ কৃষকসকলে

◆ প্ৰবন্ধ ◆

ফুলগুৰিত তামোল-পানৰ ওপৰত কৰা বিৰুদ্ধে বাইজমেলৰ
 বাবে সন্মিলিত হৈছিল। তাতে ব্ৰিটিছ বিষয়া চিংগাৰ বাইজমেল
 সন্মত হুতাশত নিহত হয়। তাৰপিছত এই বিদ্ৰোহক কঠোৰ
 হাতেৰে দমন কৰা হয়।

• চিফ কামিছনাৰছ প্ৰভিন্স (১৮৭৪-১৯০৫) :

১৮৭৪ চনত অসমক বেঙ্গল প্ৰেচিডেন্সীৰ পৰা পৃথক
 কৰা হয় চিলেটে অঞ্চল যোগ দি ইয়াক চিফ কামিছনাৰছ
 প্ৰভিন্সলৈ উন্নীত কৰা হয়। ইয়াৰ বাৰ্জ্বাৰ্নী আছিল শ্বিলং।
 চিলেটেৰে লোকসকলে এই কাৰ্যৰ প্ৰতিবাদ কৰিছিল। ১৮৩৭ চনত
 অসমীয়া ভাষাৰ সলনি বঙালী ভাষাক চৰকাৰী ভাষা ঘোষণা
 কৰা হৈছিল, কিন্তু এই সময়ত অসমীয়া ভাষাক পুনৰ স্ব-মৰ্যাদা
 প্ৰদান কৰা হয়। ১৮৮৯ চনত ডিগবৈত তেলৰ আৱিষ্কাৰ হোৱাৰ
 লগে লগে তৈল উদ্যোগে গঢ় লৈ উঠে। সেই সময়ছোৱাত
 নগাঁওত দুৰ্ভিক্ষৰ ফলত বহু মানুহৰ মৃত্যু হৈছিল। কৃষিতকৈ
 চাহ, তেল আৰু কয়লা উদ্যোগ-বৰ্হমিৰি আশুৱাই গৈছিল।

শোষণৰ বিৰুদ্ধে লাহে-লাহে কৃষকসকলে জাগি উঠিবলৈ
 ধৰিলে, বিভিন্ন বাইজমেলৰ যোগেদি বৰ পৰিশোধ লক্ষ্যৰ
 সিদ্ধান্ত লোৱা হ'ল। ১৮৯৪ চনত পথকঘাটত ভেনে এখন
 প্ৰতিবাদী সভাৰ ওপৰত ব্ৰিটিছে কৰা আক্ৰমণত প্ৰায় ১৫
 জন লোক নিহত হয়। ইয়াৰ পিছত গাঁৱৰ বাইজমেল অত্যাচাৰ
 কৰি সন্মতি লুট-পাত কৰা হয়। ১৯০৬ চনত মানিক চক্ৰ
 বৰুৱাৰ নেতৃত্বত "অসম জেছ'চিয়েচন" গঠন হয়।

• পূব বঙ্গ আৰু গড়নৰ মাস্তিত অসম (১৯০৬-১৯৪২) :

১৯০৫ চনৰ বঙ্গ বিভাজনৰ পিছত পূব বঙ্গক চিফ
 কামিছনাৰছ প্ৰভিন্সত যোগ কৰা হয়। এজন মেফটেনেট

গৱৰ্হৰ ক্ষাভিত এই অঞ্চলৰ ৰাজধানী আছিল তকা, এই
প্ৰতিভাৰ ১৫ জনীয়া পৰিষদত অসমৰ বাবে আমন আছিল
দুখন।

বহু তৰু অসম দুয়ো ঠাইতে বহু বিভাজনৰ প্ৰতিবাদ
কৰা হৈছিল। অৱশ্যে ১৯১১ চনত ৰাজকীয় ঘোষণাযোগে
এই বিবাদ সমাধান কৰা হয়। এই সময়ছোৱাত (১৯০৫-১৯০৮)
চলা স্বদেশী আন্দোলনৰ বতাহে অসমক বৰকৈ ক্ষত কৰা
নাছিল। কেৱল তাস্থিকানিৰী ৰায়চৌধুৰীৰ দৰে কেইজনমান লোকে
ইয়াত আগভাগ লৈছিল।

• অসম আন্দোলনৰ দৃশ্য :

১৯০৫ চনৰ পৰা পূব বঙ্গৰ পৰা প্ৰব্ৰজন কৰা লোকে
ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ চৰ-চাপৰিত স্থিতালি ল'বলৈ ধৰে। কৃষি
উৎপাদন বৃদ্ধি কৰাৰ স্বাৰ্থত বৃটিছেও এই কাৰ্যত উদগনি যোগায়।
১৯০৫ চনৰ পৰা ১৯২১ চনলৈ এই প্ৰব্ৰজনকাৰীৰ সংখ্যা চৰিগুণ
বাঢ়ে। উচ্চ-ঔপনিবেশিক যুগতো অৰ্ধেক প্ৰব্ৰজন অব্যাহত থাকে
আৰু তাৰ ফলত ১৯৭৯ চনত অসম আন্দোলন সংঘটিত হয়।

• অসম বিধান পৰিষদ (১৯০২ - ১৯২০) :

প্ৰশাসনিক পোট পুনৰ চিফি কৰ্মিচনাৰ প্ৰতিভালৈ
(অসম আৰু চিলেট) পূৰ্ববত কৰা হয় আৰু ইয়াৰ লগত
প্ৰথম বিধান পৰিষদ যোগ দিয়া হয়। পৰিষদৰ ২৫ জন সদস্য
আছিল আৰু মুখ্য আয়ুক্তৰ লগত ১৩ জন নিৰ্বাচিত সদস্যই
পৰিষদৰ স্নিং-হভাগ গঠন কৰিছিল। আন সদস্যসকলক
স্থানীয় ৰাজপুৰা গোট যেনে পৌৰসভা, চাহ ব্যৱসায়ী আদিয়ে
নিৰ্বাচন কৰিছিল।

অসম অসহযোগ আন্দোলনত সোমাই পৰাৰ পিছত

১৯২০-২১ চনত অসম জুছ'টিয়েচন লাহে লাহে "অসম প্ৰদেৰ্ম কংগ্ৰেছ কমিটি" লৈ ৰূপান্তৰ হয় আৰু ভাৰতীয় কংগ্ৰেছ কমিটিত শাঁচখন আসম লাভ কৰে।

• দ্বি - কাৰ্জন (১৯২১-১৯৩৭) :

ভাৰত চৰকাৰ বিধি ১৯১৯ স্তে অসম বিধান পৰি-
ষদৰ সদস্য সংখ্যা ৫৩ লৈ বৃদ্ধি কৰা হয় যাৰ ভিতৰত
৩৩ জন বিশেষ সমষ্টিৰ দ্বাৰা নিৰ্বাচন কৰা হৈছিল। পৰি-
ষদৰ ক্ষক্তি বৃদ্ধি কৰা হৈছিল যদিও ইউৰোপীয়ান আৰু মালো-
নীত সদস্যৰে গঠিত আনুষ্ঠানিক গোটৰে প্ৰভাৱ বেছি আছিল।

• অসম বিধানসভা (১৯৩৭-১৯৪৭) :

১৯৩৫ চনৰ ভাৰত চৰকাৰ নীতিসূত্ৰে পৰিষদখন ২০৮
জনীয়া সদস্যৰ এখন বিধানসভালৈ পৰিৱৰ্তন কৰা হয় আৰু
ইয়াৰ ক্ষক্তিও বৃদ্ধি পায়। এই সময়চোৱাত অসমৰ ৰাজনীতিত
গোপীনাথ বৰদলৈ আৰু মহম্মদ ছাদুল্লাহ প্ৰভাৱেই বেছি দেখা
গৈছিল।

স্বাধীনতা - উত্তৰ - যুগ :

১৯৭৯ চনত অৰ্ধে অনুপ্ৰৱেশকাৰীসকলৰ বিৰুদ্ধে
অসম আন্দোলনৰ সূত্ৰপাত হয়। সন্দে অসম ছাত্ৰ সন্থা আৰু
সন্দে অসম গণ-সংগ্ৰাম পৰিষদৰ নেতৃত্বত হেৰা এই
আন্দোলনে অৰ্ধে অনুপ্ৰৱেশকাৰীসকলক বৰিষ্কাৰ কৰাৰ লগতে
অনুপ্ৰৱেশ-ৰ্ধে কৰিবলৈ চৰকাৰৰ ওচৰত দাবী জনায়। প্ৰথম
অৱস্থাত অহিংসা নীতি মানি চলিলেও পিছলৈ এই আন্দোলনত
নেলীৰ হত্যাফলত দৰ্ধে হিংসাত্মক ঘটনাও সংঘটিত হয়।

১৯৮৫ চনত আন্দোলনৰ নেতাসকল আৰু ভাৰত চৰকাৰ

স্বাভাৱত হোৱা-অসম দুক্তি-হতে ইয়াৰ সন্মান-পথে । নেতা-সকলে 'অসম গন-পৰিষদ' নামেৰে এটা ৰাজনৈতিক দল গঠন কৰি ১৯৮৫ চনত নিৰ্বাচনত জয়ী হয় আৰু প্ৰফুল্ল কুমাৰ মহন্ত মুখ্যমন্ত্ৰী নিৰ্বাচিত হয় । তখন-পৰি-নেতৃত্বা-ধীন কংগ্ৰেছ দলে ২০০২, ২০০৬ আৰু ২০১১ চনৰ ক্ৰমাগত তিনিটা নিৰ্বাচনত জয়ী হৈ চৰকাৰ গঠন কৰে । ২০১৫ চনত সৰ্বানন্দ সোণোৱালৰ নেতৃত্বত বিজেপি দল নিৰ্বাচিত হৈ চৰকাৰ গঠন কৰে ।

সাঁথৰ

১/ সাঁথৰত পায়

উদ্ভেদ : চেছৰ

ল'ৰা-ছোৱালীয়ে খায়

প্ৰথমটো আঁথৰ কাটিলে

ভেলিলৈ যায় ।

২/ সন্মান ঘৰৰ বাৰীলৈ-পালোঁ

উদ্ভেদ : জোনাকী পৰা

ফুল-দেখি চমক খালোঁ

ফুললৈ-হেলিলোঁ হাত

ফুল প'ল-ওচৰ হাত ।

• প্ৰবন্ধ •

স্বাভাৱত হোৱা-অসম দুক্তি-হতে ইয়াৰ সামৰনি-পথে । নেতা-সকলে 'অসম গন-পৰিষদ' নামেৰে এটা স্বাভাৱনৈতিক দল গঠন কৰি ১৯৮৫ চনত নিৰ্বাচনত জয়ী হয় আৰু প্ৰফুল্ল কুমাৰ মহন্ত মুখ্যমন্ত্ৰী নিৰ্বাচিত হয় । তখন-পৰি-নেতৃত্বা-ধীন কংগ্ৰেছ দলে ২০০১, ২০০৬ আৰু ২০১১ চনৰ ক্ৰমাগত তিনিটা নিৰ্বাচনত জয়ী হৈ চৰকাৰ গঠন কৰে । ২০১৫ চনত অসমীয়া সোণোৱাৰ নেতৃত্বত বিজেপি দল নিৰ্বাচিত হৈ চৰকাৰ গঠন কৰে ।

সাঁথৰ

১/ পথাৰত পায় ল'ৰা-ছোৱালীয়ে গায় প্ৰথমটো-আমৰ কাটিলে ভেলিলে যায় ।	উত্তৰ : চেছৰ
২/ স্নানৰ ঘৰৰ বাৰীলৈ-গ'লোঁ ফুল-দেখি চমক গ'লোঁ ফুললৈ-হেলিলোঁ হাত ফুল গ'ল-ওঁচৰ হাত ।	উত্তৰ : জোনাকী পৰমা

অসমৰ পৰম্পৰাগত পোছাক
আৰু
গহনাৰ এক অপূৰ্ব ঐতিহ্য

—স্বপ্নিকা-বৰ্হকীয়া
প্ৰমথ খান্দাশিক

অসমৰ পৰম্পৰাগত পোছাক আৰু গহনাই অসমীয়াৰ সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যৰ সৌন্দৰ্য আৰু বৈচিত্ৰ্যক এক সুকোমল আভাৱে প্ৰতিফলিত কৰে। ই এক ছোটখোঁয়া অমাবৰ মাজত ফুল-নিৰ সূৰ্যাসিত ফুঁহিৰ দৰে। এই মাজ-পোছাক আৰু গহনা অসমীয়া জাতিৰ সাংস্কৃতিৰ গৌৰৱ আৰু সৌন্দৰ্যৰ প্ৰতীক। এই পোছাক আৰু গহনাবোৰৰ মাজত বিভিন্ন জাতি-সম্প্ৰদায়ৰ বৈচিত্ৰ্য আছে। ই অসমৰ সামাজিক জীৱন, উৎসৱ আৰু আঞ্চলিক বৈচিত্ৰ্যক এক প্ৰতিফলন।

অসমৰ মহিলাৰ পৰম্পৰাগত পোছাক সমূহ হৈছে এনেধৰণৰ —

- মেম্বেলা — কঁকালৰ চাৰিওপিনে মেৰিয়াই কঁকালত বন্ধা হয়।

- চাহৰ - গাৰ ওপৰত ছেৰিয়াই কঁকালত বন্ধা হয় ।
- বিহা - চাহৰ ওলত পিন্ধা স্লাইক পদাৰ্থ খোছাক
- অধৰ্মীয়াৰ বেচন চাহৰ -

~ মূগা বেচন চাহৰ - ভ্ৰোগালী- বংগ আৰু অধিক
 দীৰ্ঘকালীন

~ এৰি বেচন চাহৰ - উষ্ণতা আৰু দীৰ্ঘকালীনৰ বাবে
 প্ৰসিদ্ধ ।

- গান্ধোচা - শুদ্ধ বগা কাথোৰ যাৰ চাৰিওফালে বঙা
 পটি থাকে ।

এইসমূহ হৈছে অধৰ্মীয়া মহিলাই পৰিধান কৰা
 খোছাক । য'ত ছেপেলা - চাহৰ, বিহা চাহৰ আদি অন্তৰ্ভুক্ত
 কৰা হৈছে । যিবোৰ মহিলাই অতি আনন্দেৰে পৰিধান কৰে।
 ইয়াৰ লগতে আৰু এবিধ খোছাক আছে । সেইয়া হৈছে
 গান্ধোচা যি আমাৰ অধৰ্মীয়া মান তথা অধৰ্মৰ প্ৰেৰণ।
 এই গান্ধোচা বিভিন্ন আনুষ্ঠানিক কাৰ্যত ব্যৱহাৰ কৰা
 হয় ।

যিহেৰে অধৰ্মীয়া সকলৰ পৰামৰ্শগত খোছাক
 আছে ঠিক তেনেদৰে বড়ো, মিচিং আৰু কাৰ্বি মহিলা-
 সকলৰো খোছাক আছে, সেইয়া হৈছে -

- দপনা -

~ এই খোছাকযোৰ বড়ো মহিলাসকলে পৰিধান কৰে।

- গেৰা -

~ এই খোছাকযোৰ হৈছে মহিলাসকলৰ পৰামৰ্শগত
 খোছাক, যি- বিশেষ ধৰণৰ বয়নৰে তৈয়াৰী ।

• পিৰি -

~ এই পোছাকযোৰ হৈছে কাৰ্বি মহিলাসকলৰ পৰম্পৰাগত পোছাক, যি অসমীয়া মহিলাৰ স্ৰেণেলৈ গঢ়ে। যাব লগত "বান্ধুশো" নামৰ কাপোৰ কান্ধত স্ৰেণিয়াই লয়।

যিহেতু মহিলাসকলৰ পোছাকৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হ'ল, তেনেদৰে পুৰুষসকলৰও পৰম্পৰাগত পোছাক আছে। যি হৈছে -

• ধুতি - কুৰ্তা -

~ ধুতি : কঁকালত বান্ধি উৰিত স্ৰেণিয়াই পোৱা কাপোৰ।

~ কুৰ্তা : ধুতিৰ ওপৰত পিন্ধা এবিধ পোছাক।

• জামি -

অসমীয়াৰ এক বাঁহেৰে তৈয়াৰী আৰু বিশেষ আকৃতিৰ সজ্জিত পৰম্পৰাগত সঁজুলি।

• চেলেণ -

এবিধ বগা গীঘল কোমল চাদৰ।

এইসমূহ হৈছে অসমীয়া পুৰুষৰ পোছাক, তেনেদৰে বড়ো, মিচিং, কাৰ্বি সকলোৰে পোছাক আছে, সেইবোৰ হৈছে এনেধৰণৰ -

• জাবনাই - এইবিধ হৈছে বড়ো পুৰুষসকলৰ পৰম্পৰাগত পোছাক, যি "জওনগ্ৰা" নামৰ ফাৰ্ফৰ সৈতে পৰিধান কৰে।

মিচিং পোছাক

• চুৰিয়া - ধুতি সহকাৰ কাপোৰ আৰু "চেলেণ" নামৰ ফাৰ্ফ কাৰ্বি পোছাক

• চেলে - এবিধ কান্ধত বান্ধি পোৱা বিশেষ ধৰণৰ কাপোৰ

প্লুৎ - এটি শ্বার্ট, সাধারণত কটন বা ব্লেচদ্রব লম্বা-
 তৈয়ারী ।

যিহেৰে আদ্বি অসমৰ পোছাকসমূহৰ বিষয়ে জানিব
 পাৰিলো আৰু বিভিন্ন জন-জাতিৰ পোছাকসমূহৰ বিষয়ে
 জানিব পাৰিলো, যেনেহেৰে ইয়াৰ অতুলনীয়তা আছে। ঠিক
 তেনেহেৰে অসমৰ গহনা যেন জোনাগালী বস্ত্ৰৰ সন্ধানৰ প্ৰতিফ-
 লন। প্ৰত্যেক টুকুৰাই ইতিহাসৰ কথা কয় আৰু পাতনমণ্ডিক
 শৈলীৰ অপূৰ্ব সৌন্দৰ্য উদ্ভাসিত কৰে। সেই পতনমণ্ডিক
 গহনাসমূহ হৈছে —

• গলুপটা

~ প্ৰসাৰনত এটি বৃত্ত আৰু গুৰুকমল হাব। যি, জোণ
 বা কপোৰে তৈয়াৰ কৰা হয়।

• জোনবিৰি

~ চন্দ্ৰাকৃতিৰ হুল, যি জোণেৰে তৈয়াৰী।

• জেলুবিৰি

~ জেলুৰ আকৃতিৰ হুল, যি মেখেলা চাহৰৰ সৈতে পৰিধান
 কৰা হয়।

• লোকাপাৰ

~ পাদ্মিৰ আকৃতিৰ দৰে হুল, ই হৈছে মৰম আৰু মাংগৰ
 প্ৰতীক।

• কেৰুকনি

~ মৰু আৰু গুৰুম হুল, এই কেৰুকনি অসমীয়াৰ বৈচি-
 ত্ৰ্যৰ আংশ।

• মৃষিয়া

~ ফুলৰ কুঁহিৰ আকৃতিৰ হুল, যি জোণেৰে তৈয়াৰী।

• গান্ধাৰু

~ বিশাল পাৰু, যি জোণ বা কপোৰে তৈয়াৰী, যি আন্ধাৰ
 নাচনীসকলে বিহু নৃত্য পৰিবেশন কৰোতে পৰিধান কৰে।

• জাগৰু আৰু মাদলী

~ জটিল নক্সাৰ হাব আৰু হুল, যি বিয়া বা উৎসৱ আদিত
 পিন্ধা হয়।

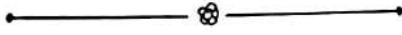
• চিৰস্মৃতি

~ এটি ডাঙৰ ডাঙৰ বিশেষকৈ বিয়াৰ সময়ত পৰিধান কৰা হয় ।

অসমৰ পৰম্পৰাগত পোছাক আৰু গহনাই সকলোৰে হৃদয়ত এক বিশেষ স্থান দখল কৰি ৰাখিছে । ই আমাৰ অসমৰ সাংস্কৃতিৰ এক অপূৰ্ব সৌন্দৰ্য আৰু বৈচিত্ৰ্য প্ৰতীক । যেনেদৰে আমি যদি মনে কৰো তেতিয়া আমি দেখিম যে - অসমীয়াৰ বাপতীমাতৃক বিহুটি পৰিবেশন কৰোঁতে মহিলাসকলে মৃগা, মেন্‌মেন্‌লা, বিহা, বঙা ব্লাউজ ইত্যাদি আদি পৰিধান কৰে আৰু গহনা গাঠৰিও যদি আমি নিৰীক্ষণ কৰো তেন্তে দেখিম যে - অসমীয়াৰ বাপতীমাতৃক বিহুটি পৰিবেশন কৰোঁতে মহিলাসকলে মৃগা মেন্‌মেন্‌লা, বিহা, বঙা ব্লাউজ ইত্যাদি আদি পৰিধান কৰে, আৰু গহনা গাঠৰিও যদি আমি চাও যে দিঙিত জোনবিৰি, জেলবিৰি, গলপটা, হাতত গান্না আৰু আৰু পোষা কৰোঁ মূল, গগনা ইত্যাদি পৰিধান কৰে আৰু পুৰুষসকলে চুৰিয়া, গাম্বোচা, টঙালি আৰু মৃগা চোলা, গুণ্ডি আদি পৰিধান কৰে । গতিকে ইয়াৰ পৰা এটা কথা গম পোৱা যায় যে প্ৰতিদিনৰ জীৱনত উৎসৱ আৰু বিশেষ অনুষ্ঠানত, এই ঐতিহ্যগত সাজপোছাক আৰু গহনাই অসমীয়া সমাজৰ আৰ্থিক, সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিৰ পৰিচয় জীয়াই ৰাখে । পুৰণি কিতাপৰ পৰা আৰম্ভ কৰি আধুনিক যুগলৈ, অসমৰ প্ৰায় আৰু গহনা সাংস্কৃতিৰ মূল আংশ হিচাপে আছে । আৰু এই-সাজ-পোছাক আৰু গহনা আদি জীয়াই ৰখাটো, প্ৰতিজন

অসমীয়াৰ দায়িত্ব কাৰণ আজিকালি মানুহে নিজৰ
 শ্ৰাদ্ধাৰ্থিতা আৰু অৱশ্যৰাগত শাৰু-শ্ৰোচাক বা গহণা-
 আদিৰ কথা বাহিৰে ধৰিছে, যাৰ বাবে এইসমূহ বস্তু
 নোহোৱা হৈ গৈছে, কিন্তু আমি সেইয়া হ'ব দিব নালাগিব
 আৰু অসমীয়াৰ অৱশ্যৰাগত বস্তুবোৰ জীয়াই ৰখাটোৱে
 প্ৰতিজন অসমীয়াৰ দায়িত্ব ।

মুহূৰ্ত্ত লোকৰ বাণী

১/ যি নিভুকে চিনি পায় তেওঁ ভগৱানকো চিনি পায় ।
 — আব্দুল কালাম

২/ মুৰ্খ লোকৰ কাৰণে সমাজ নষ্ট নহয়, সমাজ নষ্ট হয়
 ক্ষিত্ৰিত লোকৰ মুৰ্খ স্বভাৱৰ কাৰণে ।
 — চানক্য

৩/ মান-ক্ষৰীৰৰ পৰা নহয় মনৰ পৰা সৃষ্টি হয়, যিমান্তেই
 গহণা-জ্ঞান নকৰা কিয় ; গহণাৰ পানীয়ে ক্ষৰীৰহে পৰিষ্কাৰ
 কৰে মানসিকতা নহয় ।
 — চানক্য

অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিত ভূত-প্ৰেত

অনামিকা দাস
তৃতীয় শ্ৰাণ্মাসিক

অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত অতীতৰে পৰা
ভূত-প্ৰেতৰ বিশ্বাস প্ৰাচীনৰে অন্যন্য লোকসমাজৰ দৰে
অসমীয়া লোকসমাজৰ মাজতো প্ৰচলিত হৈ আহিছে। এই
ভূত-প্ৰেতক অদৃশ্য আৰু বহুগুণক শক্তি বুলিও ক'ব
পাৰি। অদৃশ্য আৰু বহুগুণক শক্তি, সম্বন্ধে প্ৰচলিত।
এই লোক বিশ্বাসসমূহ নগৰতকৈ বেছি গাঁৱলীয়া সমাজত
প্ৰসাৰিত হৈছিল। অসমীয়া সমাজত বহুল ভাৱে হিন্দু
ধৰ্মৰ পৰম্পৰা চলি আহিছে। হিন্দু ধৰ্মত নানা দেৱ-দেৱীৰ
পূজা-অৰ্চনা কৰা হয় আৰু এই দেৱ-দেৱী সকল পুৰণত
বাস কৰে বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। এই দেৱ-দেৱীসকলৰ
একাংশই নিম্নস্তৰ লাভ কৰি ভূত-প্ৰেত বা অদেৱতাৰ
স্থান পাই বুলি জনবিশ্বাস আছে। অন্য কিছু লোক বা

জনবিশ্বাস অনুসৰি, প্ৰতিজন মানুহ বা জীৱ-জন্তুৰ জীৱিত আত্মা থাকে। আত্মা অবিদ্যৰ জীৱিত জন্তুৰ পাছত তাস্মাই জীৱিত জ্ঞান কৰে আৰু নতুনকৈ জন্ম লোৱা অন্য এক জীৱিত শিতাৰি লয়। হৃত-বা প্ৰেত শল কেতবোৰ আত্মা অৰ্হাঃ হৃত-প্ৰেতৰ জীৱিত-কাল নামাকে বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। কিন্তু হৃত-প্ৰেতৰ চাল-চলন দ্বাৰাৰিক জীৱিত জীৱিতৰ

নৰে ; যাক অষ্টকৈ দেখা নাযায়, কেৱল অনুমানহে কৰিব পাৰি। উল্লেখযোগ্য যে হৃত আৰু প্ৰেত জীৱিত হুটা পৃথকৰাক যাৰ নাৰীৰাক জীৱিত হুটা শল হৃতনী আৰু প্ৰেতনী। অৱশ্যে, কিছুমান হৃত-প্ৰেতে যিকোনো আকৃতি ধাৰণ কৰিব পাৰে। লোক-বিশ্বাসমতে এই অদৃশ্য জীৱিতবোৰে সাধাৰণতে অধিত্যক্ত ঘৰ, বাওৰ গছ, এবাৰাৰী, নিৰ্জন অঞ্চল, পুদ্গুৰী-বিল জাদিত-

শিতাৰি লয়। অধৰ্মীয়া লোকসাম্প্ৰদিত বিভিন্ন ধৰণৰ-হৃতৰ বিশ্বাস প্ৰচলন হৈ আহিছে। সেইবোৰৰ মাজত কেইটামান উল্লেখযোগ্য হৃত-প্ৰেতৰ বিৱৰণীৰ লগতে দেৱ-দেৱীৰ কিছু

মৌলিক ব্যাখ্যা আদি পাঠ -

• দেও : এইবিধ ভূতে অধিত্যক্ত পুঙ্খবী, বিল, নদী- আদিত-
বাহ্য করে। এই ভূতে কেতিয়াবা কোনো মানুষক পালে-
পানীৰ তললে নি মানুষ গৰাকীক মাৰি খেলেই বুলি বিশ্বাস
কৰা হয়।

• বাঁক : এই অল্লেখ্যবিধ আধাৰণতে নৈ, পাল, পুঙ্খবী, বিল
আদিৰ পৰেও থাকে। ইহঁতৰ গাটো দেখা নাযায় মাত্ৰ-
শিলেকৈ অনুমান কৰিব পাৰি। ই পানীৰ ওপৰত ঘূৰি ফুৰে।
এইবিধ ভূতে আধাৰণতে মাছ ভক্ষণ কৰি ভাল পায়। গিহঁতে
বান্ধনিঘৰৰ ওজা বা পোৰা মাছ নাবত মাছমৰীয়াই বাধি
মোৰা মাছ চুৰি কৰি পায় বুলি জনবিশ্বাস আছে।

• পৰুৱা : এইবিধ ভূতে মানুষক চিনাকি বাট পাহৰাই দি
অচিনাকি ঠাইলৈ লৈ যায় বুলি বিশ্বাস আছে।

কেতিয়াবা আকৌ একেটা বাটতে বাবে বাবে ঘূৰাই থাকে।
অকল্মশৰে যাত্ৰা কৰা মানুষক পৰুৱাই অচিনাকি ঠাইলৈ নি
হত্যা পৰ্যন্ত কৰে বুলি অসমীয়া সমাজত বিশ্বাস আছে।

• দ্বৈত : এইবিধ ভূত গৰুৰ গাত লুপ্তে বুলি বিশ্বাস কৰা-
হয়। গাই জগিলে ফুহঁৰে পিঠা গাজি পোৱালিক দ্বৈতৰ-
পৰা বন্ধা কৰিবলৈ ভোগ দিয়া হয়।

• শিখাচ : সাংস্কৃতিক 'শৈখাচ' শব্দৰ পৰা শিখাচ শব্দটি
উদ্ভূত হৈছে। এই অল্লেখ্য আধাৰণতে কেবলকি হাৰিত থাকে।
ই এক বক্তৃতা শিখাচ দানৰ। ই এটা হুঁট আত্মা বা তাত্তি প্রাকৃ-
তিক গুণ যিটো প্ৰায় কু-অভিপ্ৰায়ৰ সৈতে জড়িত।

• যক্ষিনী : ই অসমীয়া লোককথাৰ এক উল্লেখযোগ্য ভূত।
বিশ্বাস কৰা হয় যে এগৰাকী নাৰীয়ে নিৰুপ অৰ্পণ ইচ্ছাৰ
সৈতে মৰিলে যক্ষিনী-ৰূপ লয়। কোৱা হয় যে তেওঁলোকে
এগৰাকী গৰ্ভৱতী মহিলাৰ গন্থান চুৰি কৰিবলৈ আহে।

• আউকাৰ পাল : ইহঁত আধাৰণতে অকল্মশৰে নামাকে, সদায়
সমুদ্রীয়াভাৱে থাকে। ইহঁত দুই ফুট মানহে ওপৰ, ক'লা-
বৰণৰ হয়। ১৫-২০ টা হালবন্ধ ভাৱে থাকে। লোকবিশ্বাস

মতে ইহঁতি বাতি বাস্তৱ ইফালুৰ-লবা-সিফালুলৈ দৌৰি
ফুৰে।

• ঘোঁৰাণাক : ই অসমীয়া লোককথাৰ এক অন্যতম
উয়া-কৰ কিংবদন্তিস্থলক হ'ল। এই হ'লৰ গাৰ আগ আংশ
সমূহৰ আৰু বিছ আংশ-ঘোঁৰাৰ হ'ল। নদীৰ পাৰ,
পুপুৰী-আৰু কলাশয় অন্তৰ্গত এই হ'লক বাতিৰ গমন
দেখা যায়।

• বুঢ়া-তাঙৰীয়া : বুঢ়া-তাঙৰীয়াই গন্ধদান ব্যক্তিৰ হ'ল-
মাকে। তেওঁ মূৰত গুৰুৰ পাগুৰি, গাৰ পনীয়া কাপোৰ-
আৰু তাঁৰুৰ ওললৈ ওলমি লবা বগা বৃতি লবিধান কৰে।
হেয়েহে তেওঁক তাঙৰীয়া বুলি সম্বোধন কৰা যায়। তেওঁ
আকৃতিত ওপ-পাৰ আৰু শৰ্ট-পুৰ্ট মূলতঃ পুৰুষ আৰু
অসমীয়া লোকসমাজত সকলো অপদেৱতাতকৈ বুঢ়া তাঙৰীয়া
মানুহে বেছিকৈ মূৰ্ত্তে। বুঢ়া-তাঙৰীয়া তাঙৰ গছ-নাইবা
অসমীয়া সমাজৰ নামঘৰত বাস কৰে বুলি বিশ্বাস কৰা
হয়। বাতি হ'লে তেওঁলোকে বগা ঘোঁৰাৰ বিঠিত-ইটি-
গাঁৱত তহল দিয়ে বুলি কোৱা হয়।

• বৰদৈচিলা : বসন্ত কালত বাৰিষাৰ আগজাননী দি পাৰ-
হৈ যোৱা-ধুমুহা বৰষুণক অসমীয়া লোক-প্ৰাণীজ্যোতি-
বৰদৈচিলা নামৰ দেৱী-বুলি ক'ৱা হয়। কোৱা হয় বসন্তৰ
আগে-আগে বৰদৈচিলা মাকৰ ঘৰলৈ যায় আৰু যাওঁতে
গছ-গছনি, হিল-দ'ল আঙি মৈ যায়।

উল্লেখ্য একলো অলংকাৰ, হৃত-প্ৰেত বাহিৰেও অস-
 মীয়া লোক সাংস্কৃতিক আন বহুতো শক্তিৰ আধাৰ আছে
 যেনে - বিৰা, মেঘনাদ, কালিকা, বেণাল, ক্ষুৰ্ণ আৰু প্লাবিচ
 ইত্যাদি। ইয়াৰে 'প্লাবিচ' এবিধ ইচ্ছালুপ্ত ধৰ্মীয় অলংকাৰ স্বৰূপ
 মানুহৰ স্নাতক বিশ্বাস আছে। হৃত-প্ৰেত, দেৱ-দেৱী আৰু
 অলংকাৰ এই একলোৰে ওপৰত মকা বিশ্বাসে আমাৰ অসম
 লোক-সাংস্কৃতিক মেঘনাদক চৰকাৰ কৰি ৰাখিছে যদিও ইয়াৰ
 কিছুমান ধৰ্মাত্মক দিশো নমকা নহয়। এই লোক-সাংস্কৃতিক
 ফলস্বৰূপে আমাৰ স্নাতক কিছু অন্তৰ্বিশ্বাসেও দেখা দিয়ে।
 কিন্তু আমি এই একলো অন্তৰ্বিশ্বাসক খিচ খেলি তামাৰ
 সাংস্কৃতিক উল্লেখ মকা পৌৰাণিক লোককমা সন্মতক ধৰি
 ৰাখি আগবাঢ়ি যোৱাটো আমাৰ কৰ্তব্য। বিভিন্ন কোষলৈকে
 লোককমাৰ উল্লেখিত অন্তৰ্বিশ্বাসক আমি নামিৰ লাগিব
 আৰু নিতৰ লোক-সাংস্কৃতিক উল্লেখ মকা অলংকাৰ সন্মত
 এই হৃত-প্ৰেত সকলৰ কাহিনী সন্মতক ধৰি ৰাখি ধৰ্মাত্মক
 দিশৰ প্ৰমাৰ ঘটাব লাগিব যাতে, বৰিষ্যত প্ৰকল্পই এই-
 সন্মতলৈ তথ্যৰ চকুৰে বা অন্তৰ্বিশ্বাসৰ চকুৰে নাগাই এক
 সুবঙীকৰ আশা হিচাবে গ্ৰহণ কৰে।

নাৰী আৰু ধৰ্ম

দুনাশ্ৰী-ঠেঙাল-
প্ৰথম খণ্ডাঙ্গ

নাৰী, নাৰীক লৈ- মানুহৰ কত কি বৰ্ণনা তাক সংজ্ঞা- !
কিন্তু অকৃতৰ্থত নাৰীৰ সংজ্ঞা- সমাজে দাঙি ধৰিব পাৰে
জানো? নাৰী - সমস্ত সংসাধৰ স্বৰূপ! নাৰী অবিহনে
জানো সংসাধ কল্পনা কৰিব পাৰি? নোৱাৰি। নাৰী মজিৰ
কোনো ব্যাঘ্ৰা- নাই। অথচ এই পৃথিৱীতে নাৰীৰ সংজ্ঞা- তাক
অৰ্থ বেমেগ্ন হৈ আছে। এক চৰম অৱস্থাত নাৰী উপনীত
হ'ব লগা- হয়। কিয় হয় এনেদুৱা-? নাৰী বুলি- ক'লে- 'মো'
মহুটোকো- বুজায়, তেতিয়াও কিয় লিঙ্গাচৰ মতে এচাম পুৰুষৰ
মনত এগৰাকী নাৰীক লৈ- কামনা বাঞ্ছনা জাগে? তেতিয়া-
সেই মানুহৰ আঁৰত লুকাই থকা- লিঙ্গাচৰ মনত অকল্পমানে
মাকৰ প্ৰতিচ্ছবিমন প্ৰতিফলিত নহয় নে? মাতৃৰু ক'ৰণত
হৰি যায় বেকি? নাই, মাতৃৰু কেতিয়াও হৰি নাযায়। লিঙ্গাচ-
প্ৰেৰ সন্মায় লিঙ্গাচ হৈয়েই জন্ম লয়। ইয়াত নাৰী বা- মাতৃৰু
ওলধত প্ৰম্ব উত্থাপিত নহয়।

নাৰী বা স্নাত্ত এপৰাৰী ওজন পুৰুষৰ বিনে সম্মূৰ্ন
 নহয়। এই পুথিৰীও অকলো স্নানুহ। স্নানুহে স্নানুহৰ ওবিহনে
 জীয়াই থাকিব নোৱাৰে। পুৰুষ বিনে নাৰী আৰ্হৰা; নাৰী
 বিনে পুৰুষ আৰ্হৰা। তেত্তে কিয় এচাম স্নানুহৰূপী লিমাচে
 পুৰুষ জাতিটোক কলংকিত কৰে? কিয় নাৰীক আৰ্হৰা-ৰূপে
 সমাজত চোৱা যায়? কেৱল নাৰীয়েই সমাজত বাজ নকৰে,
 পুৰুষ, নাৰী, তথা সমাজ ওখলো বাজ কৰে। তেনেস্থলত
 নাৰীৰ ওপৰত লিমাচৰোৱে কৰা-অব্যক্ত ডাষাৰীল অত্যাচাৰৰ
 সঠিক ন্যায় কিয় নাপায়? কিয় অথলোডৰ বন্ধৰূই হৈ
 ন্যায় অৱহেলাত পৰিণত হয়? ক'ত গ'ল-স্নানুহীয়াতা, ক'ত
 গ'ল-এখন স্নুহ সমাজ?

স্নানুহ ...

স্নানুহ মদুটোৰ অৰ্থ চাবলৈ গ'লে যত্নত বহল!
 কিন্তু আজিৰ সমাজত স্নানুহ মদুটোৰ অৰ্থ সীমিত।
 স্নানুহ বুলি ক'লে অকল নাৰী জাতিটোক বুজায়,
 স্নানুহ বুলি ক'লে অকল পুৰুষ জাতিটোকো বুজায়!
 স্নানুহ বুলি ক'লে তেজ, হাঙৰ থকা সকলো পুৰুষ-নাৰীকে
 বুজায়!

কিন্তু আজিৰ সমাজত স্নানুহৰ পৰিচয় হৈছেগৈ-ধৰ্ম্মকাৰী
 আৰু ধৰ্ম্মিতা!

স্নানুহৰ ধাৰীও পৰিচিত হ'বলৈ কোনো বিশেষ দৰ্শতা
 বা ডিগ্ৰীৰ প্ৰয়োজন নহয়,
 প্ৰয়োজন কেৱল নিত্ৰ বিবেক বিবেচনা আৰু সামান্যতম
 নৈতিকতা

কিন্তু আজিৰ সমাজত স্নানুহে বিবেচনা হেৰাবলৈ লৈছে,

• প্ৰবন্ধ •

এমম মানুহে নিয়ন্ত্ৰণ মেৰুৱাই পুৰুষ ভাৰিতোক
 দাৰি কৰি নাৰীক খেলনা বস্তু কৰি লোৱাইছে !
 নাৰী কি ! নতুনকে তুমি মোহা-কন্যা মিক্ত এটিও
 সৰি নাযায় .

মানুহ ইমান নিম্নজাত পৰিণত হৈছেগৈ .

ত্যাগিৰ সমাজত পুৰুষৰ পৰিচয়
 ধৰ্মকাৰী

আৰু নাৰীৰ পৰিচয় ধৰ্মিতা হৈ ব'ব নেকি?

Kaziranga National Park:

Paradise of Rhinoceros

—Dipsikha
Rajkhoua
1st Semester

Kaziranga National Park, a name known worldwide for its success in the history of conservation of one-horned Indian Rhinoceros. It is located in the Northeastern state of Assam, India. Kaziranga National Park is a globally renowned protected area and a UNESCO World Heritage Site. It is known for its exceptional biodiversity and conservation efforts.

Kaziranga National Park is situated in the Golaghat, Nagaon and Sonitpur district of Assam. It spans an area of approximately 430 square kilometers. Kaziranga is home to the largest population of species in the world. Here are some fascinating facts about

{ the Indian Rhinoceros — }

- The Indian Rhino, also known as the greater one-horned rhino is the largest of the rhino species found in Asia, these rhinos are primarily found in grasslands, swamps, and forested areas.
- Indian rhinos can weigh up to 2,700 kg and can grow up to 2 meters tall at the shoulder. It has a single horn, which can grow up to 25 inches long and is made of Keratin, the same substance as in our hair and nails.
- They have a lifespan of around 40-50 years in the wild. It has a prehensile upper lip that allows it to grasp and pull vegetation. This is the unique feature of Indian rhino that sets it apart from other rhino species. Indian rhinos have poor eyesight but an excellent sense of smell and hearing.
- The Indian rhino was once on the brink of extinction, with only a few dozen individuals left in the early 1900s. Thanks to conservation efforts, their numbers have increased and they are now classified as a vulnerable species by the IUCN. The Indian rhino is truly an amazing animal, and we must continue to work towards protecting and preserving them.

{ The park also hosts other mammals such as the Royal Bengal Tiger, Asian elephant, wild water buffalo, swamp deer, hog deer and wild boar. }

It is a significant birding area, with over 480 species of bird record including the bengal flor-ican, great indian hornbill and numerous waterfowl species. The park showcases diverse vegetation types, including alluvial grasslands, tropical moist mixed deciduous forests and semi evergreen forests. The dominant vegetation is tall elephant grass, which provides an ideal habitat for the Rhinoceros and others.

Kaziranga national park has been at the forefront of successful wildlife conservation efforts. The park is actively managed and protected by the Assam Forest Department and various conservation organisations. Strict anti-poaching measures and habitat management strategies have contributed to the recovery and growth of the India Rhinoceros population.

Kaziranga national park offers various activities for visitors to explore and appreciate its natural beauty, including Jeep Safaris, elephant safaris, and birdwatching tours. The park provides an opportunity to witness rare and iconic wildlife in their natural habitats.

Kaziranga national park faces some challenges such as the habitat loss, human wildlife conflicts and the illegal wildlife trade. Flooding caused by the Brahmaputra river during the monsoon season poses a significant threat to the park wildlife. In a major flood that hit Kaziranga

in 2017, over 350 animals including 24 Rhinos died due to drowning and colliding with moving vehicles on the highway. It was succeeded by 17 rhino c-
-asualities in 2019, 10 in 2020, 8 in 2021 etc due to floods.

During floods in Kaziranga National park the government should take action like -

- Habitat protection: Take measures to prevent further damage to the park's ecosystem and wildlife habitats.
- Animal welfare: Provide food, shelter and medical care to stranded or displaced animals.
- Wildlife Rehabilitation centres: Establish temporary centres to care for injured or displaced animals.

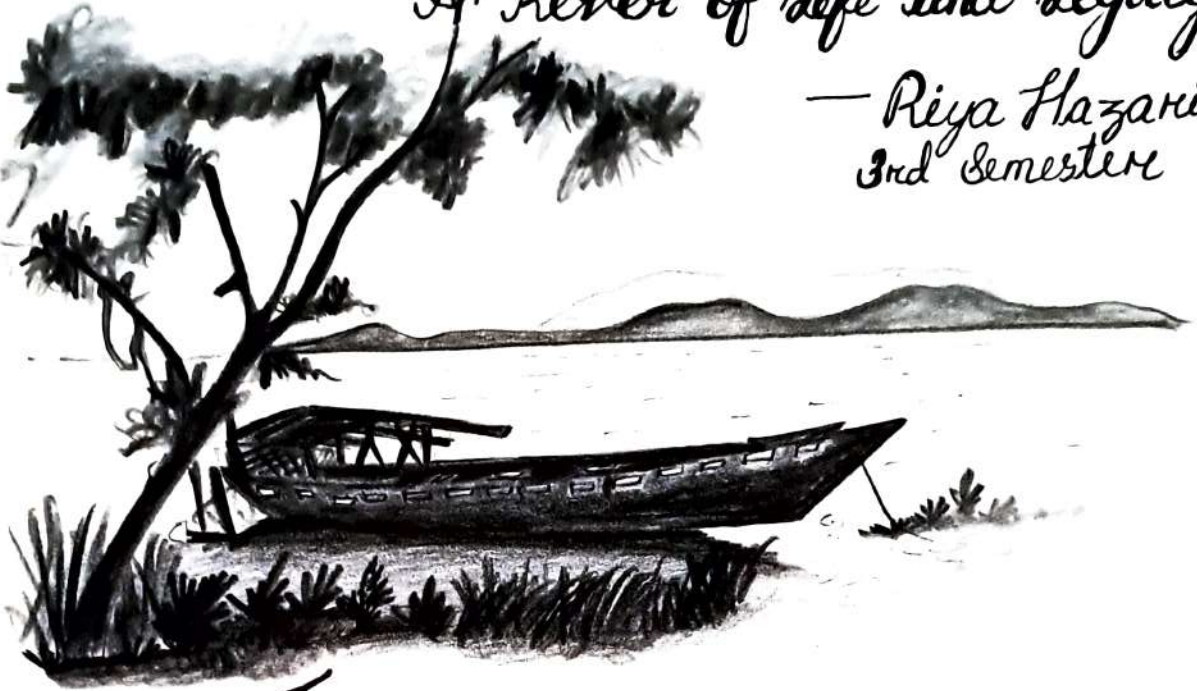
The Kaziranga national park is recognized as an important conservation area globally due to its exceptional biodiversity and conservation achievements. It plays a vital role in preserving the critically endangered Indian Rhinoceros and supports numerous other endangered and vulnerable species.

Kaziranga National park stands as a remarkable testament to the conservation undertaken to protect and preserve India's unique natural heritage. It serves as a symbol of hope for the conservation of endangered species and showcases the importance of maintaining ecological balance.

The Mighty Brahmaputra:-

A River of Life and Legacy.

— Riya Hazarika
3rd Semester

The Brahmaputra River, one of the mightiest rivers in the world, courses through the heart of South Asia, enriching the lands and cultures it encounters. Originating from the glacial ice of the Angsi Glacier in the Tibetan Himalayas, this formidable river travels over 2,900 kilometers through China, India and Bangladesh before merging with the Bay of Bengal. Known by various names across regions - Tsangpo in Tibet, Siang in Arunachal Pradesh and Jamuna in Bangladesh - the Brahmaputra is a vital lifeline for millions of people, playing a crucial role in their economic, cultural, and ecological well-being.

Geographical Journey: The Brahmaputra's journey begins at an elevation of 5,150 meters in the Tibetan Himalayas, where it is known as the Yarlung Tsangpo. Flowing eastwards, it carves its way through the deep gorges of the Himalayas, creating one of the world's deepest canyons. As it enters the

{ Indian state of Arunachal Pradesh, it is rechristened as the Siang, before becoming the Brahmaputra in the plains of Assam. }

As in the song "Bistimna Paareore", Ore Bh-upen Hazarika asks "Burcha Luit buwa Kio?", the Brahmaputra is not just any other river, it is an emotion that the Assamese swear by - - -

In Assam, the Brahmaputra broadens and slows, meandering through lush landscapes, nourishing the fertile plains, and supporting a rich biodiversity. The river's width, which can stretch up to 20 kms during the monsoon season, is a testament to its grandeur. Upon reaching Bangladesh it is known as the Jamuna, eventually merging with the Ganges to form the vast Ganges - Brahmaputra Delta, one of the most fertile regions on Earth.

Economic Significance : The Brahmaputra is an economic powerhouse for the regions where it transverses. Its waters irrigate vast tracts of agricultural land, supporting crops like rice, tea and jute. The river's fertile floodplains are among the most productive agricultural zones in the world, ensuring food security for millions.

Fishing is another vital industry sustained by the Brahmaputra. Its waters teem with a variety of fish species, providing livelihoods to countless

communities. The river is also a critical transportation artery, facilitating trade and connectivity in otherwise inaccessible areas. Plans to develop the river as a major inland waterway further highlight its economic importance.

Cultural And Religious Importance : The Brahmaputra is not simply a geographical feature but also a cultural and spiritual mainstay for the communities of Assam and northeastern India. This river is honored by means of tales from community folklore, festivals and rituals that manifest the spiritual nature of this land. Ceremonies marking seasons like Magh Bihu are conducted along its length with entire families congregating at selected spots on its banks where they engage in traditional practices that go back many generations. The significance of this river can also be shown by countless number of temples strategically located along its course, attracting ever ardent tourists, pilgrims making it a destination. Bringing out uniqueness in them related to their culture against each other.

Challenges and Conservation : Despite its benefits, this river poses challenges, particularly during the monsoon season when it swells and causes devastating floods. These floods can lead to loss of lives, displacement of communities, and damage to infrastructure and crops. Effective

Flood management strategies, including early warning systems, construction of embankments, and adoption of resilient agricultural practices, are essential to mitigate these impacts. Collaborative efforts between governments, local communities and international organizations are crucial to enhancing the region's resilience to floods and ensuring sustainable development along the Brahmaputra basin.

Conclusion : The Brahmaputra River stands as a testament to nature's bounty and resilience, shaping the landscape, culture and economy of Assam and Northeast India. From its origins in the Himalayas, to its journey through the plains; the river continues to nurture and sustain life in the region. While facing challenges such as floods and environmental degradation, the Brahmaputra remains a symbol of hope and opportunity for the people who depend on its waters. By embracing sustainable practices and fostering collaboration, Assam and Northeast India can ensure that the Brahmaputra continues to flow as a source of life and prosperity for generations to come.

Charaideo

— Nistha Saikia
1st Semester

Charaideo or che-Rai-Doi is a historic town situated in charaideo district, Assam, India. Charaideo was established by the first Ahom king Chao-Lung Siu-ka-pha in the year 1253 CE as the first capital of the Ahom Kingdom. Even the capital was shifted to different cities over the course of 600 years of Ahom rule, Charaideo remained the symbolic centre of Ahom power in Assam. It is now famous for its vast collection of maidams (tamuli) which are the Burial mounds of the ruling Ahom Kings and members of the Ahom Royalty. It is located about 30 km from Sivasagar town in charaideo district.

Charaideo Maidam often referred to as the "Pyramids of Assam" is home to over 90 royal burial mounds. These mounds are not just burial sites but

are integral to the culture, left behind a legacy that includes unique burial practices, architectural marvels and a rich tradition of craftsmanship. These ancient burial mounds were constructed for the Ahom kings and nobles during their reign from the 13th to the 18th century. The mounds which resemble grassy hillocks, are considered sacred by the Ahom community. Each maidam marks the resting place of an Ahom ruler or dignitary and is believed to keep safe their remains along with valuable artifacts and treasures. This unique burial practice involved interring the deceased & remains in an underground chamber with the above ground mound serving as a memorial and a symbol of respect. The Maidams are deeply rooted in Assamese identity and history, showcasing the region's rich heritage.

Charaideo Maidam has been nominated to become North East India's first UNESCO World Heritage site in the culture category. Prime Minister Modi chose the maidams of the Tai community from among 52 sites across India for this prestigious nomination. The proposal was disclosed by Assam Chief Minister or Himanta Biswa Sarma. The nomination is particularly significant as it coincides with the 400th birth anniversary of the legendary Ahom general Lachit Borphukan. This nomination reflects the Assam government's commitment to preserving and highlighting the state's rich cultural heritage. This nomination of Charaideo maidam for the UNESCO World Heritage states underscores the historical significance and cultural richness of the site, aiming to bring global recognition to this unique aspect of Assamese heritage. At the 46th session of the World Heritage Committee, which was held in

Delhi from July 21-31, the Indian government had pre-
-oposed 52 sites to be included in the list. Charaideo
Maidam became the first cultural site to be included
from north east and the 43rd world Heritage site

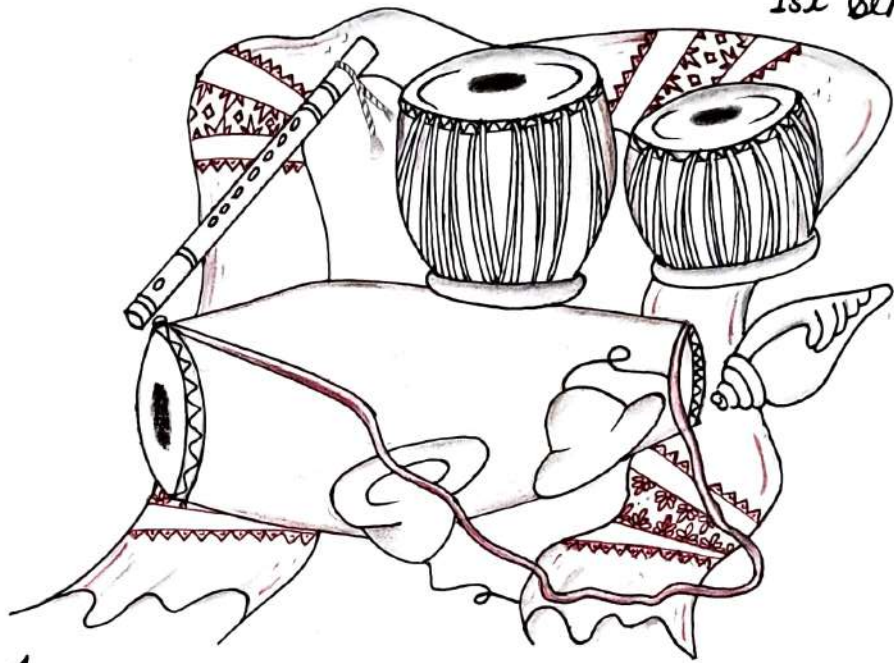
It is a matter of immense joy and pride
for Assam. The Charaideo Maidam showcase the gl-
-orious Ahom culture, which reflects the utmost res-
-pect for the ancestors. I hope more people will
learn about the great Ahom rule and culture.

Whispers of Vanishing Traditional Melodies: "A Lament for Assam's Fading Folk Culture Richness

— Sneha Gogoi
1st Sem.

In the primordial valleys where the Brahmaputra River meanders, lies the richness of traditional folk music, woven with delicate threads of love. From eternity, their melodies have been an integral part of the region's cultural embroidery, weaving tales of mythology, love, morality and nature. The legacy dates back to the Mahabharata era (around 400 BCE), with influences from the Bhakti movement (15-16th century) and the region's unique cultural heritage. The folk music tradition in Assam has been alive for over 2,500 years, with its roots in ancient rituals and festivals.

However, the relentless tide of modernity threa-

Items these timeless tradition, leaving their future uncertain. As globalization and technological advancements sweep in, some folk music is preserved while others adapt to the changing times. Yet, some have succumbed to the ravages of time, lost in the pages of golden history of Assam. The Kamrupi Lokgeet and Goalpara Lokgeet from the Kamrup and Goalpara regions are vanishing into obscurity, their melodies and lyrics forgotten in the waves of time.

Bihu songs, once the finest expression of Assamese culture, now struggle to maintain their authenticity amidst modern influences. The dhol, pepa, khol and taka, gogoma etc. Once the lifeblood of folk music are slowly replaced by advanced electronic instruments and synthesized beats. The Shepherd folk music too have vanished with the flow of time as their oral traditions lost. In the 19th century CE, British colonialism introduced western music. The 20th century CE saw a resurgence of modern Assamese music, led by visionaries like Jyoti Parashad Agarwala (1903-1951) and Bhupen Hazarika (1926-2011). Despite this revival, the folk music traditions continue to face challenges.

In conclusion, the folk music of Assam stands at the crossroad, torn between modernity and tradition. We must balance this delicate tie to recognize the essence of our cultural heritage before we lose the very thread of our identity. Let us cherish and preserve our cultural pride, our folk music, together.

We must ensure that this timeless tradition continues

{ to thrive and inspire future generations. "

শ্ৰেণীপাৰ :

অইকীয়া : বুজিছে বৰুৱা, অসম্ম এৰি বিদেশলৈকে
যামলৈ উবিছোঁ আৰু !

বৰুৱা : কিয় ?

অইকীয়া : CAA কাৰ্যকৰী কৰি চৰকাৰে স্কমতালোডৰ
ৰাজনীতি কৰি যিহে আলহী মাতিছে, অতিথি
শুষ্কষা কৰিবলৈ নৈ-ঘৰৰ ত্ৰেটিলৈকে দিব
লগিব যেন পাইছোঁ ।

বৰুৱা : হয়হে দিল্লী, টিকট কাটিলে ক'ব, ময়ো
আমোনালোকৰ লগতে প্ৰবাসী হ'ম ।

Assam

Underwater!

— Saranga P.
Hazardha
3rd Semester

The floods in Assam are a recurring natural disaster that affects the northeastern Indian state every year, primarily during the monsoon season. As of 2024 more than 12.33 lakh people are reeling under the deluge across 23 districts resulting in great loss of infrastructure, lives of people. Although the government has taken many precautionary measures during these times, a solution remains elusive.

To thoroughly explore the issue, we must grasp the fact that flood is a natural process and plays a significant role in shaping landscapes and ecosystems in Assam. The state's location, topography, numerous river tributary network along with the majestic Brahmaputra, in its grandeur, plays a pivotal role in the rhythm of seasonal floods, shaping the landscape and life around it. But the challenge arises when these natural rhythms of the Brahmaputra transform into devastating floods, unleashing their overwhelming power upon land. These disruptions often stem from uneven human activities that interferes with natural balance, exacerbating the Brahmaputra's seasonal floods into catastrophic events.

Addressing this issue requires a harmonious

blend of thoughtful planning and sustainable practices, ensuring human activities align with nature's rhythms to transform the challenge into a manageable annual phenomenon. Here are some of the key solutions to tackle this issue. Professor Dulal Chandra Goswami of Guwahati University advocates for a basin-wide approach, emphasizing that a comprehensive strategy across the entire river basin is essential for effectively managing that is we can't wake up once the floods are here, we need disaster management to stop the floods. Simultaneously, it is crucial for the countries through which Brahmaputra flows to collaborate on water management decisions, forging a united front to address and mitigate the challenges arising from the river's erratic flow.

Investing in an Integrated Basin Management System, where river flow can be controlled using dams and sediments, improving the Brahmaputra's resilience against flood surges.

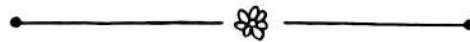
Netherland's case study → "Room for the River" project is an innovative flood management approach designed to create space for rivers to naturally manage floodwater. This concept involves

(i) Relocating embankments further away from the river i.e, river was given larger area to flow.

(ii) Another thing in the process is further lowering the level of flood plains, this

provided more height to river to flow.

(iii) The river beds were dug up to further lowering them, so that river gets more space to flow and all obstacles in the way of the river were removed.

The Beauty of Differences :- Why Acceptances Matters

— Jasnim
Begum
3rd Semester

In this era of judgements and criticism we tend to forget ourselves, our inner beauty and soul. The worldly desires kept us away from reality. We keep on trying to be perfectionist in every field but forget that not every being is capable of doing everything. We are not perfect, we have flaws and imperfections. One might not be able to please each and everyone out there. We humans are believed to be scattered on this earth in different direction, into different races irrespective of place, caste, creed or religion. Death is the universal truth of every-one born on this planet "Earth". So differentiating anyone on the basis of their colour, race and appearance is unjust. A true mankind is who, is pure from the deep within.

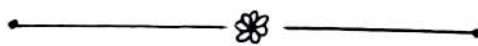
"Some great philosophers like Sri Aurobindo said - "Unity in diversity is the highest form of harmony."

And Mahatma Gandhi said - "I believe in the oneness of all humanity and that we are all equal in the eyes of God."

Everyone must embrace the way they are or the way they look, they should accept themselves wholeheartedly. In today's world, we are more often backbiters, speaking in the absence of someone not knowing how it impacts not only on that particular person associated but also, it harms our inner positivity. Things might not work as we as we think on time's we need to be patient and calm.

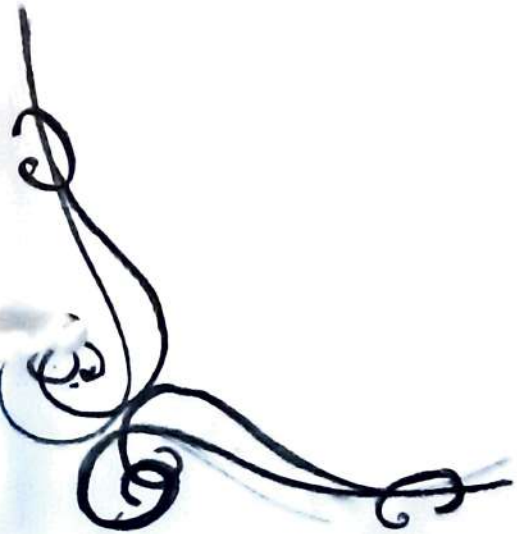
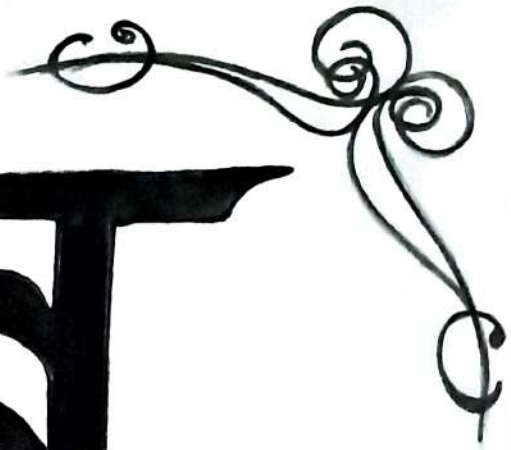
Therefore we shouldn't be focussing just to makeover our physical appearance but also make an effort to reform our moral ethics so that this planet turns to a beautiful destination of "Pillars of positivity".

You need not require the attention of the whole world, be happy in your own space of joy and harmony. You do not need a definition to define you but rather. You are a beautiful spectacle created by the almighty. Nothing lasts neither beauty nor strength, but your true heart lasts forever.

मा

“গল্প বুলিলেই ঔপন্যাসিকতাৰ অনুভূতি এটা
থাকিব লাগিব।..... ঔপন্যাসিকতা মানে সেই
শৃংখলা - যি পাঠকক অনুৰে কৰাই যে তেওঁ
নিজেই গল্পটোৰ মাজত আছে, গল্পটো পঢ়া
নাই।”

— আই. আৰ. চাহাচ

গায়ত্ৰী দাস
প্ৰথম যাত্ৰাধিকাৰ

বান্ধনি বেলিৰ অন্তিম মোহাই নমিচম আকাশত
বিদায় মানিলে। হাটুৱা - বাটুৱাকে আদি কৰি
চৰাই - চিৰিকটি সবুৱা হ'ল। বাটত দুই-এটা জোনাকীৰ
তিৰুবিবনি। কোনো অৰৰ চেজলৰ নৰা পোহালিৰ
মাণৰ গোকু নাহিবা আন অৰৰ নদুলিও ধূনাৰ গোকু
ঠায়ে ঠায়ে হাঁহি আহিছে। নামঘৰত ওবা জাগৰ
ধনি, অন্ধিয়াৰ আৰতি -

“ ব্ৰহ্মা আদি কৰি জীৱ মত
বাম বাম বাম বাম বাম
সায় সায় সাজে আছয়
সুখটি মই . . . . ”

নামঘৰৰ সন্মুখত সূৰ দোৱাই সেউতিয়ে কেবা-
খুবিকৈ অৰলৈ পোহ ল'লে। দুপৰতে চহৰলৈ বুলি
ওলোৱা সেউতিয়ে পোহৰে - পোহৰে অৰ সোমাম
বুলি ডাবিছিল যদিও অৰ সোমাই আনে

সন্ধিয়াৰ চাকি পাচি জ্বলোৱাৰ সময় উকলিল। বিহু
সুপীয়া দিন, সকলোতে ডিব।

সেউতিহঁতৰ পাঁৱৰ ওচৰৰ চহৰত বিহু ... সন্ধু বিহু।
লহিলা চ'ওঁতেই বিহু সন্মিতিৰ দুজনে আঁহি সেউতিক
নৰীচুগন নামোচা ববলে বৈছিল। সেই নিমিত্তেই
পাঁৱৰ কাঁজী শিনিনী সেউতিয়ে সময়মতে নামোচা
সুতি বৈ উলিয়াই চহৰৰ বিহু সন্মিতিৰ ওচৰত
নামোচা কেইগন দিবলৈ গৈছিল। লগতে বান্ধি
নিছিল এমুঠি আকা; "হওঁক তেও, এইবাৰ
বিহুটোকে ভালকৈ লাভিব পাৰিম"

ঘৰ আঁহি সেউতিয়ে হাতলেমটো জ্বলাই
তাঁতকাণ্ডগনলৈ এবাৰ চকু ফুৰালে। তেঁকাণ্ডে বিধিৰা
শেৱা সেউতি আৰু তাইৰ ৯২ বছৰীয়া জীয়েক
অহঁমনিৰ জীৱন আৰু জীৱিকাৰ একমান সাৰণি
এই কাণ্ডগনেই। কাণ্ডগনত হাত বুলাই এটি লুমুনিয়াহ
কাটি সেউতি ভিতৰ পাৰেহি। সোনাটোৰ নৰা নামোচা
কেইগন উলিয়াই গ'লে। বুঢ়া বচা, বঙা লাভিব সুতি
নকোৱা সুতাৰ নামোচা-কেইগনত মাজে মাজে
সোণোকাণী গুণাৰ বোল। লেমৰ মোহৰ নৰি গুণাৰ
বোলকেইটা চিক্সিকাই উঠিছে।

"কি হ'ল? আটাইকেইগন নামোচা ফুৰাই আনিলেহে?"

"সিহঁতক হেনো আমাৰ নামোচা নেলগে"

নামোচাকেইগন বাকচত জানি জানিয়েই সেউতিয়ে

অহঁমনিক ক'লে।

"কিয়?"

কিয়? সেই একো প্ৰশ্নকে সেউতিয়ে বিহু সন্মিতিৰ

ভৱেনকো সুখিছিল।

পায়ক, পেন্‌শ্বলা, চাউণ্ড বক্সৰ হিচাপ সিল্লাই থকা ভৱেনে তেতিয়া বিৰক্তিৰে কৈছিল - " বাইদেউ, আমাৰ গামোচা লোৱা হৈ ন'ল, বেনাৰী একনে ৩০ টকাতে দিলে। গামোচা .... কাম চলিলেই হ'ল, আমোনাৰ নবা লোৱা একেই। আপুনি এইকেইখন লৈ যাওঁক।

টেবুলত মোৱা বিদেজী গামোচাকেইমনে ভাঙিছিলৰে সুৰত বিকট হাঁহি মাৰি যেন সেউতিলৈ চাইছিল। বঙা উমেৰে ফুল কৰা মেচিনত বোৱা গামোচা কেইখন এটি বঙা চকুৰ ৰাম্‌স্বা যেন লগিছিল সেউতিৰ। তাই নিজকে সুখিছিল সঁচাই তাই হাড়ক মাটি কৰি বোৱা গামোচা-কেইখন নাইলন সূতাৰ নানীটেক মোমোৱা মেচিনত বোৱা গামোচা কেইখনৰ সতে একে নে ??

"তই কান্দিছ মা?"

"সিঁহঁতৰ গামোচা কেইখনৰ পছন্দ নহ'লনে?"

জোনমানিৰ মাওত সেউতীয়ে দুপালৰ চকুলো মাটি গামোচা কেইখন ববুঙত আৰ্বাটি অলমুলে হাত বুলাই ক'লে - "নাই মোন। গামোচা কেইখন পছন্দ সকলোৰেই হৈছিল। নিচে মোৱা মানুহে ভাৱে। অসমীয়া জিনিষীৰ হাতে বোৱা গামোচা কিনিবলৈ তেওঁলোক অসমৰ অ'।
এৰা অসমীয়া গামোচা যে অসমীয়াৰ দ্বাণ্ডিমান..।

ফেঁচাৰ ৰাজসভাত বৈঠক

—প্ৰেৰণা বৰা
পঞ্চম মাধ্যমিক

ফেঁচাৰ ৰাজ্য
‘আঁহতপুৰ দেশ’ত
দিনক দিনে জন-
সংখ্যা লক্ষণীয়-
ভাৱে বৰ্ধি আহি-
বলৈ ধৰিছে। স্বাভা-
ৱিক জন-স্বত্ব্যৰ
হাৰ সমতুল্য থকা
সত্ত্বেও প্ৰাপ্তবয়স্ক

ফেঁচাৰ জনসংখ্যা স্থাপক হাৰত হ্রাস পাইছে। দেশৰ জন-
সংখ্যাৰ অস্বাভাৱিক হ্রাসৰ কাৰিকৰণ বহুসংখ্যক ভেদ কৰিব নোৱাৰি
ফেঁচাৰ ৰজা ফেঁচুৰাজে দেশৰ সন্তী মহোদয় কুকলীৰাজক
দায়িত্ব দিলে যে কি কাৰণত ক্ৰমান্বয়ে দেশত ফেঁচাৰ সংখ্যা
বৰ্ধি আহিবলৈ ধৰিছে তাৰ সন্ধান কৰে যেন। বুদ্ধিত বৃহ-
স্ফুৰ্তি সন্তী মহোদয় কুকলীৰাজেও এই দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ
কৰি ওপৰতৰ কাৰ্যত লগিলে। সেই অনুসৰি সন্তীয়ে
ৰাজসভাৰ কেইজনমান বিষয়া, দেশৰ বয়স্ক ফেঁচা কৰণ
আৰু ফেঁচাকল্যাণ পৰিষদৰ কেইজনমান বিষয়াক লৈ এখন
সমিতি গঠন কৰি এটি সমীক্ষামূলক অধ্যয়ন চলোৱাৰ
যো-জা কৰিলে। আজি উক্ত সমিতিৰ সৈতে ৰজাৰ উপ-
স্থিতিত ফেঁচুৰাজৰ ৰাজসভাত এখন বিশেষ বৈঠক
বহিছে। বৈঠকখনৰ আঁত ধৰি সন্তী কুকলীৰাজে আৰম্ভ
কৰিলে —

‘আঁহতপুৰ দেশ’ৰ মাননীয় মহাৰাজ ফেঁচুৰাজ আৰু
সভাত উপস্থিত সদন। মহাৰাজৰ আদেশমৰ্মে আমাৰ

{ ৰাজ্যৰ জনসংখ্যা চিন্তনীয় হৰুও কিয় বয়ি আহিছে তাৰ
বহুস্য তে কৰিবলৈ আৰি এটি অধ্যয়ন চলাইছিলো।
অধ্যয়নৰ ওপ্যসংগ্ৰহ মহাৰাজৰ আগত দাঙি ধৰিবলৈ
বৈচকৰ সদস্যসকলক অনুৰোধ কৰিলোঁ। }

সেনাপতি লক্ষীৰাজে ক'লে -
'মহাৰাজ, ৰাজ্যৰ পূব-পশ্চিম-উত্তৰ-দক্ষিণ চাৰিও
প্ৰান্তত গবৰ কৰি মই গল্প ল'ব পাৰিছোঁ যে আমাৰ
ৰাজ্যৰ আদৰ্শীয়া আৰু প্ৰাপ্তবয়স্ক ফেঁচাবোৰ মানুহনামৰ
আনীটোৱে সজাত বন্দী কৰি ধৰি ৰাখে আৰু বজাৰত
বিক্ৰী কৰে।'

তেনেতে বৃদ্ধৰাম ফেঁচা কবাই ক'লে -
'আৰু মহাৰাজ, আৰি শুনিবলৈ আৰু দেখিবলৈ পাৰিছো
যে এই বন্দী কৰা ফেঁচাবোৰক লৈ মানুহৰ সাজত এক
ব্যৱসায় চলি আহিছে য'ত আমাৰেই ল'ৰা-ছোৱালীয়েন
ফেঁচাবোৰক ধৰি নি যাদুধেন, ক'লা যাদু, পূজা-পাতল
আদি কাগত ব্যৱহাৰ কৰে। গতিকে আমাৰ ৰাজ্যত জন-
-সংখ্যা কমিবই।'

ফেঁচা কৰাৰ কথাত হুঁহুৰে দি ফেঁচাদূত ক'লে -
'লগতে মহাৰাজ, আৰি জানিব পাৰিছো যে, আমাৰ লগৰীয়া
লক্ষীফেঁচাবোৰক ধৰি নি মানুহৰোৰে হেনো কোনো লক্ষী-
-দেৱীৰ বাহন বুলি ভাবি পূজা-পাতল কৰে। তেনে কৰিলে
বোলে ঘৰলৈ লক্ষী আহে, ধন-টকা-পাইছা হয়। ই
বাৰু কেনে কথা মহাৰাজ !'

{ চম্ভাধন পিন্ধি হাতত লাথুটি লোৱা নিউৰাম }

ফোঁটা ককাই ক'লে - 'মহাৰাজ, আমি এনেদৰেও শুনিছো যে, আমাৰ হেনো নিউ নিউ স্নাতকো মানুহৰ বাবে অসংগলীয়া। ই বোলে মানুহৰ স্বত্ব লক্ষণ। আমাৰ নিউ নিউ স্নাতকো হেনো মানুহৰ স্বত্ব চুপাই আন। ই বাৰু কেন কথাত মহাৰাজ? মানুহৰ জন্ম-মৃত্যুৰ কাৰণ জানো আমি ই'ব পাৰোঁ? তেওঁলোকৰ দৰে আমিওতা এটি জীৱহে। আমাৰতো কোনো ঐশ্বৰিক যাদু শক্তি নাই।'

কখন নিউৰামাৰ কথা শুনি মন্ত্ৰী কুৰুলীৰাজে ক'লে - 'মহাৰাজ, নিউৰামা ককাই কোৱাৰ দৰে মইও গমি পাইছোঁ যে, মানুহৰ বাবে ভাবে যে তেওঁলোকৰ বিবাহৰ কাৰণো হেনো আমিবাবেই। আমাৰ উকলি সদৃশ স্নাতকো হেনো বিবাহৰ লক্ষণ। আমাৰ সেই স্নাতকো বোলে মানুহৰ বৈবাহিক জীৱনৰ সংকেত দিয়ে। এনেদৰে কাৰণত যদি মানুহবোৰ আমাৰ ৰাজ্যৰ প্ৰত্যেক ধৰি নিয়ে তেন্তে আমাৰ ৰাজ্যৰ জনসংখ্যা কমি গৈ এদিন নোহোৱা হ'বগৈ।'

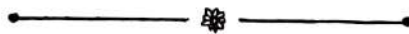
সকলোৰে মতামত শুনাৰ পাছত গম্বিপিতি ৰজাই ক'লে -

'আপোনালোকৰ মন্তব্যবোৰ শুনাৰ পাছত মইনো আশ্ব কি ক'ম। সঁচাই ই এক অতি দুখ লগা কথা। আমাৰ আণীজগতৰ স্নাতক জীৱশ্ৰেষ্ঠ (?) বুলি মানৱসমাজে ধ্যাত। তৎসত্ত্বেও বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিৰ এনেহেন উন্নতিৰ যুগতো যদি মানুহৰ মনত স্নাতকায়ুগৰ অন্ধবিশ্বাস, অসংগলীয়া কথাবোৰে ধোপনি পুতি থাকে তেন্তেইনে-
-চেন আমাৰ নিচিনা নিৰীহ আণীবোৰৰ অৱস্থা কি হ'ব? আমিও আন চৰাইবোৰৰ দৰেই। সুকলি আকৰ্ষণ তলত জীয়াই থকাৰ অধিকাৰ আমাৰো আছে। মই'

এটা উপায় ৰাখিছোঁ। আমাৰ কথাবোৰ আৰু নিজাই
মানুহৰ মাজত প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰ কৰিব লাগিব। গতি-
কে মন্ত্ৰী মহোদয়, ততালিকে আপুনি আমাৰ প্ৰচাৰ
বিভাগ আৰু প্ৰযুক্তি বিভাগৰ লগত যোগাযোগ কৰি
অনতিপলম্বে প'ষ্টাৰ, ফ্লে'কাৰ্ড ছপা কৰি মানুহৰ মাজত
আমাৰ বিষয়ে প্ৰচাৰ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰক। প্ৰয়োজন-
-সাপেক্ষে কাৰ্ডবোৰ, প'ষ্টাৰবোৰ ৰাজপুৰা স্থানৰ ডাঙৰ
ডাঙৰ গছবোৰত আঁৰি দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰক। প'ষ্টাৰবোৰত
ডাঙৰ ডাঙৰ আঙাৰে আৰু ছবিৰে লিখা থাকিব লাগিব
যে - 'আমি ফেঁচাবোৰো আন ৰোহিৰ দৰেই সাধাৰণ প্ৰাণী',
'আমি মানুহৰ অঙ্গগল মাত্ৰি নানো। বৰঞ্চ আমি ধেমতি
পথাৰৰ শোক-পতংগ, নিগনি আদি ঝাঁই ধেমতিকা-
-লক সহায়ত্বে কৰোঁ।' লগতে এই বুলিও প্ৰচাৰ কৰক
যে - 'আন প্ৰাণীৰ দৰে আমিও পৰিস্থিতিতন্ত্ৰৰ উপাদান,
পৰিৱেশৰ ৰাশসাম্য ৰক্ষাত আমাৰ ত্ৰুষ্টিবন অপৰিহাৰ্য।'

মন্ত্ৰী মহোদয়ক এইবুলি উপদেশ দি ফেঁচুৰাজে
সেইদিনা সভা ভংগ কৰিল।

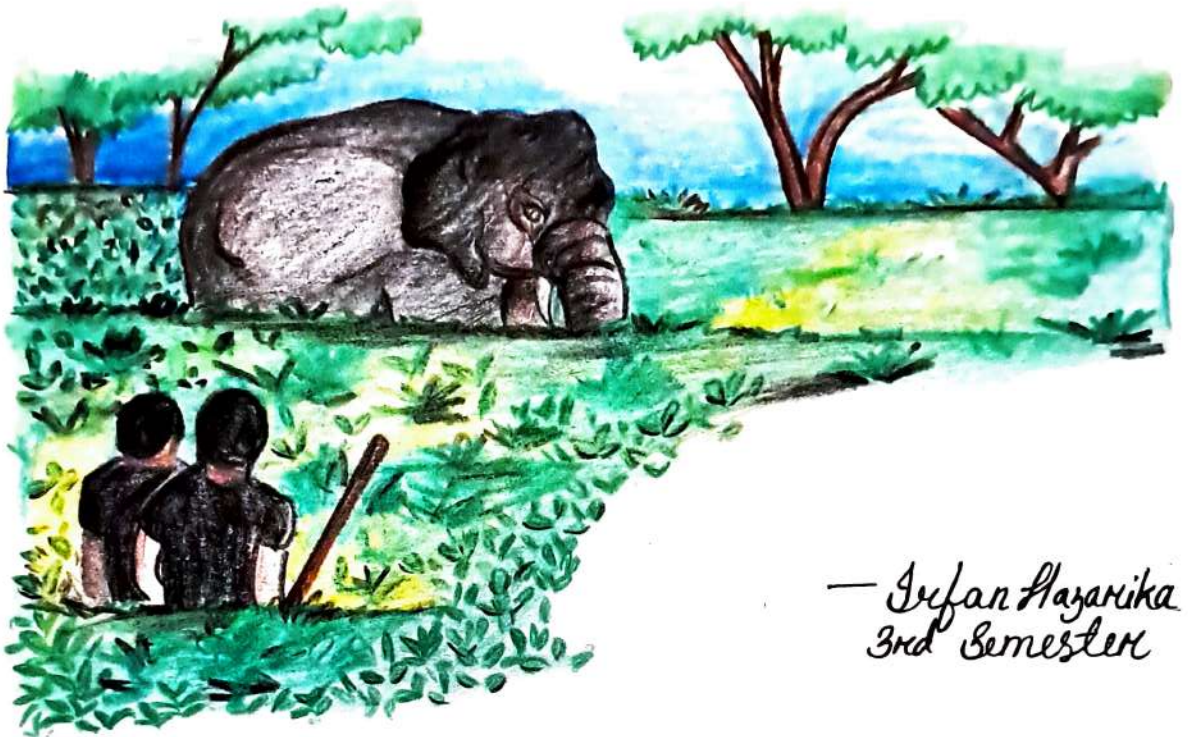

সাঁথৰ:

একেটা আশৰত হোম নাম
প্ৰথমত পুৰুষ লিখত ম্ত্ৰী
কোৱাচোন হোম নামটো কি?

উত্তৰ : চন্দ্ৰবিন্দু

Living by the edge

— Stefan Hajarika
3rd Semester

Ecological destruction had been a major concern among the western nations. With the consequences becoming more dire; government and NGOs are pouring money into the restoration degraded ecosystem. One of the major components of this restoration project is rewilding. However, many people question the validity of rewilding and as time pass, conflicts became more noticeable. On 7th August, 2009, I, a student of the ecological department of University of Edinburgh was given once in a lifetime opportunity to assess the human animal interaction in any biodiverse nation. I made the choice to travel to India. It took four arduous years to complete my research. The sweltering heat of the region was agonising, something that I never experienced in Scotland. One region in particular I

had spent much time on . I nearly lived a year around the vicinity of the Kaziranga national park . In my research paper I had only submitted professional knowledge , but there are many stories worth mentioning ; else they would forever get lost .

23rd January, 2013 : After gathering information in the Bengal region with the help of many Indian environmentalist and locals ; I shifted my gaze to the north eastern region . My destiny was Kaziranga . To understand the situation it would be better if I take a quick study of the interior of the protected reserve . So , I booked a jeep safari in the Kohora range . In the whole safari experience , I noted the diverse biomes inside the park - short grassland , tall grassland , semi deciduous open forest , semi evergreen forest , wetlands , sandbars etc . The population of rhinos were staggering . Rhinos roamed the grasslands as cattle on Scottish farm . But the safari won't be enough . I had to know what the peoples think of Kaziranga .

25th January, 2013 : I was living in a tent in a campsite . Early in the morning I headed to the Kohora town . I tried to have a conversation with a tea stallen . During my travels I had got a good idea about the Hindi language . However , it seems that the man was not so apt in Hindi

either. I couldn't extract much information from him. I went to a restaurant. I got a seat. I motioned the restaurant manager and asked him for a light breakfast. The manager was kind. He was also good in Hindi and asked about my stay here. I asked him about the importance of the protected reserve for the people that lived here. He said "The rhinos bring thousands of tourists each year. This helps us folk to set up service business. Many families depend on the tourist for their livelihood. If Kaziranga wasn't here, our lives would have been totally different."

5th February, 2013: In the market place I met a forest ranger. The young man not much older than me, was buying edibles for the other rangers that were living in the campsite. I took some of his valuable time, asking him every sort of questions that floated into my mind. It was during the time when I accompanied him to the park's main gate, that the conversation became interesting. He said "though we are always doing our job of protecting these wild jewels, but never for a second did we even considered these animals to be our friends. Many of our coworkers have lost their lives during duty hours; when they became careless and let the wild beast take the opportunity." As a wildlife student myself I fully agreed with him. Wild beasts should never be treated as friends or pets. He mentions about the constant threat of

poachers breaking into the wildlife reserve. He promised me that he would introduce me to a person, who was once a notorious hunter.

14th April, 2013: I got the address of the hunter. He lived in a slum village in the outskirts of the park. The front yard was all muddy from the person. That man came out. He was an old frail man with an enormously swollen leg. I asked him some questions. He told me about his illegal exploits. Some of his most interesting statements were "the park authorities do not let us collect anything from the forest. The wild animals come and eat our crops and livestock. The youths of this village have no employment, that is why they take to poaching." From the conversation I figured it out that the villagers were in clash with the park authority. When I was heading back to the campsite. I noticed a woman with her child. The woman was carrying a huge bundle of branches and wood. The boy was carrying a bundle of green grass.

7th June, 2013: The annual flood began. I was no longer able to camp outside. I moved to Bokakhat and rented a room. A news piqued my interest. A herd of elephant has entered into a nearby tea estate. I hurried but missed the herd. What I saw were the consequences of their arrival. A bunch of huts were pulverized. A woman was holding on to a dead child, whose torso was severely broken. She was crying and shouting in her native tongue. "beta tun ki hol o, uti na tai emeke najabi oo...." that is what the woman said. The herd was heading towards

higher grounds away from the flooded plains. This was the price the people had to pay while living along the edge of Kaziranga.

20th August, 2013: I wandered along the roads, trying to assess the severity of the flood. The police told me that the flood situation was worse ahead and advise me go back. While returning I witnessed something, that if I told anyone in Scotland they would think I was lying. Two men were using fishing nets to catch fish in the flooded concrete road! They had caught quite a bagful of small fishes. The people here know how to survive even in the most miserable conditions.

25th November, 2013: The flood waters had receded. I met Mumen Gohain, a herder who lived at the sandy banks of the Brahmaputra. His family comprise of his wife, 13-year old boy and two pit dogs. He offered me a glassful of buffalo milk. He said that his cattle would often stray into the park and in the evening a cow would be missing, probably becoming tiger food. He let me live in his Chang ghar, for a night. At night, the dog started barking. I woke up and so did Gohain. He told me to keep quiet. He took a metal plate and started to beat it furiously. It was deafening. Later in the morning, he told me that a tiger had wandered into here to get an easy meal.

29th December, 2013: Tourists started pouring into the park. I met a Scottish couple. I was pleased to meet a fellow Scottish. They said "the whole

region is very different from Scotland, there are so many animals and birds. Rhinos and elephants everywhere. The people live such peaceful lives here." Peaceful, I wondered.

8th January, 2014 : A whole year has passed. The roadside trees are at full bloom. Everyone is busy, both animal and human. My work here is done. The time here was memorable.

In a world where human impact is even spreading, the people of Kaziranga shows us a way to coexist with nature. It is only by the unimaginable tolerance and many sacrifices of the natives, that Kaziranga could house so many flora and fauna.

The QR-Code

—Niharjyoti Boroo
3rd Semester

I prefer to keep my wallet with me wherever I am outdoors. But that day I intentionally chose the comfort of not carrying it, purely because I hardly had any cash in hand. Although I did have a smartphone and occasionally used it for online transactions, but to be honest, most days I remained empty. And the kind of person I am, I guess money is too allergic to staying with me. It all went down in the name of booze, junk food, flashy shoes, and movies, to name a few. Just forget it. I managed to earn a tolerable amount from my job, but due to my foolish habits, it barely covered my expenses from buying the necessary rations to paying my room rent. I even skipped work sometimes like those careless students

bunking classes. My job, you may ask? Let's just say it's a boring one.

It was the 6th of June to be precise. I came out of my office after a dull and soulless schedule of 8 hours at 4:30 pm and sat down to have a cup of tea at Rumu Aitaa's saakar dukaan. It was a small and shady wooden-built shop, more like a box, with a porous and rusted tin plate for a roof, located right across the street from my office gate under an old mango tree. The shop was large enough to fit all the cooking items and goods and, of course, an old lady like Rumu Aitaa herself. It was probably the oldest one in the area, or so the people said. Nonetheless, it was Rumu Aitaa's tea, the only thing that brought me some relief after the exhausting office hours. I can't say what spell she casted while brewing the tea, but you always felt a fresh and magically rejuvenating sensation every time you took a sip. Or at least I did.

"O' Babu, what would you like with your tea? The regular bun or the cupcake?" she inquired softly, her voice filled with warmth, as she gently poured the tea from the kettle into the plastic cup.

It was always astonishing to see her work so zealously for her age. I recall her mentioning her age to me once, what was it? 65 or 66, something

Like that. Whatever.

"A cupcake will do," I responded.

It was only at this point that I remembered I didn't have my wallet or any cash. So I pulled out my phone from my pocket, only to realise that Renu Aitaa did not have any mode for online transactions. No number, no UPI ID, or any QR code.

"Aitaa, why don't you start taking online payments? You could ask your grandson to help you with that. I didn't bring any cash today, so I thought of paying you online. But then I forgot that you don't have any online means."

"Arrey, Babu. Pay it later then. Why worry about that? You are a regular customer and also like a son to me." She chuckled quietly.

"It's not about that, Aitaa. You see, nowadays every shop has online payment options. It's only a matter of seconds. All the customer needs to do is pull out their phone and scan the QR code, and it's done! Directly into your bank account."

"Oh, you mean the black sticker that everyone has in their shops?"

I nodded. "Yes, that's called a QR code."

"Debo has told me he would put up one of those in our dukaan very soon. So everyone can pay me online then. Also, he is the one with the phone and knows how to use it. I got him one last year. More-

-over, I am too old to get hold of with all this mobile phone gimmick. All I learned from him is to pick up calls and ring someone. So he will take care of it. For now, here is your tea. Pay me the next time you visit," she insisted.

"Very well, Aaitaa! Next time when I have a cup of tea, I will be paying you online," I giggled like a shameless idiot.

Debo was the 16-year-old grandson of Rumu Aaitaa and also her only companion. His parents had passed away in a bus accident when he was very young, leaving both of them on their own. Debo's father used to sell tea, but after his passing Rumu Aaitaa took over the tea stall as we all know today. Debo studied in 10th standard and also assisted his grandmother in the tea stall during his free time. Sometimes he ran the shop all by himself in his grandmother's absence. He was a smart kid. I remembered he was also the topper of his class. She had high hopes for him. She believed he would become a big man one day. They were the only ones I was close with in the entire town, as I was all alone living in a pitiable rented room. It was not even six months since my arrival to the town.

I took a huge bite out of my cupcake down to its wrapper and carefully slurped down the invitingly

hot tea, savouring every bit of it. I thanked Aaitaa and left for my room.

Monday, 8th June.

Another boring start for the week.

The weather was, however, surprisingly comforting for the month of June.

I stepped out of the auto rickshaw after a 16-minute jumpy ride from my place. As I paid the fare to auto-wala, my eyes first caught the view of Debo sitting up the QR code in the shop.

I shouted from my office gate, "Online from now on them!"

"O! Daba, online it is!" he shouted back.

The workload was unexpectedly less for the week, and I was supposed to received my last month's salary. It was indeed a less boring day.

Teeiiiiiiiiing! Teeiiiiiiiiing!

I checked my phone as the message read: "Dear Saranga, your A/c- ୪୭୮୨ credited by Rs. 15,450 on 08 June 2024." I grinned like a maniac. One of the few things that brings a smile to my face.

As usual, I stopped by Punu Aaitaa shop after leaving my office.

"So, have people started paying you online?"

"Oh, Babu, you are off duty already?"

She smiled, realising my presence. "Yes, yes. Debo"

Baba got the thing this very morning. Since then, almost everyone has been using their phones to pay me." She chuckled innocently.

"Borhiya! So today you will be treating me with a special cup of tea then, won't you? For setting up the QR code?"

"Why not, Babu? Let me get the kettle ready."

She laughed.

I sipped down Aaitaa magical tea while having momentary bites of a small cream bun. And it was time to make the payment.

I opened the scammer app on my phone and pointed it at the QR code. The app recognized the user at once. It read Debojit Das. I paid my previous dues at once. A total of 40 rupees. Debo was there. Tired from a regular school day, yet ready to help his grandmother.

"I heard your half-yearly exams are around the corner. Study well!"

"I will, Dada!"

.....

I got myself a new pair of Nike shoes the same day I received my salary, which cost me around 4000 rupees. It was the eighth pair in my collection since I got my job. A weird obsession with branded shoes at the age of 32. Although the regular

formal black sandals were the ones I mostly wore throughout the week, given my office regulations. But the flashy shoes accompanied me during my fancy visits to the aesthetic bars, restaurants, & parks. It took me only 15 days into the month to find myself with a total of merely 7000 rupees. What a jerk! But this time, I somehow managed to save a decent amount for a trip during the summer holidays.

It was already the last week of June, and the exams were on at Debo's school. Aaitaa kept me update with Debo's performance in the exams. I promised to take Debo along with me on the trip, which I had been planning for a very long time, to a popular waterfall site in the summer vacation. I thought it would be nice to have company. Mainly because I needed a hand to help me to carry the heavy luggage for a few days of camping on the site. Aaitaa did not say no. Debo was as excited as I expected him to be. He told me he had never visit any waterfall.

.....

July 5.

A sunny Friday morning. The last day of Debo's exams.

I visited Runu Aaitaa's dukaam before

entering my office. I let her know that our trip was scheduled for Sunday and also asked her to inform Debo. After his exam was over, I met Debo at the tea stall and first inquired about how it went.

"It was great Dada!" A casual reply I expected from him.

I asked him if he had new clothes to wear for the trip. I was happy to give him some money to get some fresh threads. I also told him that he could have one of my new shoes as we shared the same size. Runu Aaitaa objected at first, saying she would give him the money. But I insisted. And finally, after a few minutes of convincing, she agreed. So I scanned the QR code and transferred a thousand rupees. Of course, I did not have enough cash with me. I checked my phone and a message of the debited money appeared. I asked Debo to check his phone if he received the money. Few minutes passed, but the money was still not credited into his account. I asked him to wait for some hours until the money was credited and also to inform me as soon as it happened. I told them not to worry about the money and left.

July 6.

It was almost 9pm when I was just getting started with my dinner that my phone started ringing. It was from Debo. I picked up the call. But the voice wasn't his. A cracked voice cried to my phone's speaker. I instantly recognised it. It was Renu Aitaa.

"O' Babu..... our Debo Baba... he is.... there was an accident."

My heart went numb. Took me a sec to take in what I heard on the call.

"He was on his way to get some new clothes from the market. He was riding his cycle. There was a miscommunication with the traffic police in the crossing point and a dumper truck hit him with full speed from the other side. He was hit badly. Some people brought him to the hospital. He is in a serious condition right now. I am very scared, Babu!"

I didn't wait to waste any further moment. I grabbed my phone and wallet. I rushed out of my room leaving my dinner on the table. I was lucky to find an e-rickshaw at that time of the night. The hospital was only a few minutes away from my office. I reached there in about 20 minutes. I found Renu Aitaa and a man, who was a neighbour of her's, sitting in the wait-

-ing hall outside the emergency room. Ramu Aitaa was all tears and tensed. I rushed to her and comforted her saying everything will be all right. I asked her why she let Debo go out so late and that I could have brought him the clothes. But then it was me who didn't care to do it in the first place and only paid him instead of buying the clothes. Only a self centred moron like me could do that. She told me that the money I sent never reached them even after almost 24 hours. So she herself gave Debo some cash. She said he did not want to wait for the money which I sent. She hugged me scared and worried. And soon a nurse appeared before us. The nurse's face was a mixture of exhaustion and sympathy. She hesitated for a moment, glancing at Aitaa, before speaking.

"The doctors are doing everything they can, but his condition is critical. The impact was severe, and he's lost a lot of blood. We're trying to stabilise him, but it's touch and go."

Aitaa clutched my arm tighter, her frail body shaking with fear. I didn't know what to say, so I just stood there, feeling useless. Time seemed to stretch painfully as we waited in silence, the sterile smell of the hospital and the distant beeping of machines filling the void.

After what felt like an eternity, the

doctor came out, his expression grave. He looked at us, and I knew before he said anything that the news wasn't good.

"I'm sorry," he began, his voice low. "We tried everything we could, but the injuries were too severe. He didn't make it."

Aitaa let out a wail, collapsing onto the floor, her grief too much for her old body to bear. I dropped to my knees beside her, holding her as she cried, my own heart breaking into pieces. Debo was gone. The smart, kind boy with a bright future, the boy who had his whole life ahead of him, was gone. And for what? A pair of new clothes and shoes for a trip that was originally planned only for my cheap pleasure.

As I knelt there in that cold, sterile hospital hallway, I felt an overwhelming sense of guilt. If only I hadn't insisted on the trip. If only I hadn't pushed him to get new clothes. If only I had been more responsible with my own life, maybe things would have been different. But the reality was harsh and unforgiving, and there was no going back.

A day later, I attended Debo's funeral. It was a small, sombre gathering. The town mourned the loss of a bright young life, but for Aitaa, it was the loss of her entire world.

I could see it in her eyes, the life drained out of her, replaced by a sorrow so deep it was impossible to comprehend.

I couldn't bring myself to visit Aaitaa's shop after that. The memory of Debo haunted me, and the guilt weighed heavily on my conscience. Soon I realised that she stopp-ed opening the shop regularly, her heart no longer in it.

And one day---

I gathered the courage to visit her place only to realise the house was locked and abandoned. I tried calling Debo's phone number. But it was switched off. I asked the neighbours about her whereabouts. It seemed Aaitaa had left without a word. And just like that she was gone.

I took a walk back and waited by Aaitaa's saakon dukaam. Empty and lifeless. A place once buzzed with warmth and innocent smiles now felt eerily cold. I stood there for what felt like hours, the weight of my thoughts pressing down on me. The world moved on around me, but I was rooted to the spot, lost in the memories of a time that was now gone forever. The only thing that glittered was that freshly pasted QR code - a bitter change that took away everything.

Time flies by

— Jyfan Hazarika
3rd Semester

The block pavements are wet. The rose petals still hold the drops of last night's shower. I hurried to my class First class biology, second class physics ---- School ended, time to go home, The pavement is crisp dry, and the rose has fully bloomed. Next day First class biology; second class physics - same lethargic routine. The rose has turned brown and withered --- Early morning, time for school. Life as usual, the rose bush is in full bloom.

Travel Story

An Unplanned Visit to The Kamakhya Temple.

— Abhijit Kalita
3rd Semester.

It was the first day of the Assamese month of magh and the last day of our trip to Guwahati. My family and I had been on a journey to Guwahati to celebrate the joyous occasion of Magh Bihu at our paternal grandmother's house. But, our Bihu celebrations were cut short with the arrival of the 16th of January, as the schools and colleges were reopening the next day, leading us to hurry back home.

While our close friends and relatives insisted

that we stay for a few more days, it was not possible due to our upcoming schedules. My father then asked me to book the bus tickets for our return journey, but there were some issues with the online bus service. My father quickly resolved this issue by directly contacting the bus services and was able to secure four seats for our departure. Meanwhile, a friend of my father from Ambari, had been inviting us over for a meal at his place; he also insisted that he would drop us off at ISBT, Guwahati from where we were supposed to board our bus back to Golaghat. And since the Kamakhya Temple was a short drive away from his house, my parents especially my mother, expressed her hope to visit the temple if time and circumstances allowed. Although the visit was not exactly planned, it became a hopeful addition to our trip.

With the dawn of a new day, we woke up to a cold and cloudy weather. Mystical fog filled the atmosphere while we busied ourselves with the last-minute packings and preparing for our departure. With our bags loaded with clothes and a variety of 'pithas', we set out with our uncle who would drop us off along the highway at Bijoynagar. Just as we were about to step out of our uncle's car, a bus appeared. We quickly boarded it, and immediately found four empty seats. The bus would then take us to Talukbari, marking our first stop. Upon reaching Talukbari, the bus came to a halt, and we got off. And within a matter of seconds, we were already

On another bus. It all happened so quickly that I could hardly even comprehend what was going on. This second bus was more crowded compared to the previous one. With no available seats this time, we had to stand. Eventually, the bus became more tightly packed. As the bus plied along the road, I caught a glimpse of the archway, which was the entrance to the Kamakhya Devalaya. I briefly admired it, quite unaware that moments later I would be returning to visit this sacred place.

At long last, we reached Bharatmukh, our second stop. And as we got off the bus, I caught sight of the river. Against the backdrop of mist-covered hills lay the mighty Brahmaputra, its waters flowing with a strong and unsteady current. A handful of ferries were docked along its ghats, which were ready to soar through its vastness. The river exuded a sense of calmness, yet it hinted at its catastrophic nature.

On the other side of the road, we boarded an auto-rickshaw, and waited as the driver managed to cram in as many people as possible, making use of every inch of available space. Finally, our arrival at Fatashil Ambari marked our third and final stop. The auto dropped us off near an uphill road, which led to our uncle's house, situated on the hill. There, we settled in, freshened up, and chatted for a bit. Our journey took nearly about an hour and a half to reach our uncle's house, and we arrived at his

place sooner than we had expected. With plenty of time left, my father informed our uncle regarding our wish to go to Kamakhya. Our uncle reassured us that we could easily make the trip and arranged an auto rickshaw for us. A short while later, we were back on the road, embarking on our journey to the Divine Sanctum.

Leading our way to the Nilachal Hills, where the Kamakhya Temple is located, we finally caught a glimpse of the grand archway marking the entrance to the Kamakhya Devalaya. Once past the entrance gate, the road gradually began to elevate. The area was lined with houses and shops, and the sides of the road were filled with vehicles. The landscape slowly began to transform, with the bustling chaos of the city softening away, giving way to the tranquil, mist-covered greenery of the hills. As we moved up the Nilachal Hills, the weather turned windy and chilly. The road took more sharp turns, and there were vehicles constantly playing alongside us, as well as from the opposite direction. On either side of the road, our view was adorned with majestic and mystical hillocks, clustered with houses and buildings. The roadsides featured sculptures and illustrations embedded in the walls. With the increase in elevation, the weather grew colder, and the fog thickened. As we continued further, the traffic became heavier, signalling that we were nearing the Temple premises. Policemen were stationed at various points along the road to manage the flow of vehicles.

We quickly disembarked from our auto and walked on foot through the lively streets, filled with devotees and lined with shops. The shops were dressed in warm tones of red and gold, displaying an array of red sarees, ornaments, garlands, sculptures, photographs, etc, along with various other items used as offerings to the deity. As we moved forward, the ancient sculptures and pillars surrounding the temple came into view and with each step, a quiet anticipation grew within us.

Situated atop the Nilachal Hills, adjoining the southern bank of the Brahmaputra River, lies the Kamakhya Temple, one of the oldest and most renowned shrines dedicated to Goddess Kamakhya, the supreme manifestation of Shakti. Originally constructed in the 8th and 9th centuries, the temple has undergone several rebuildings due to destruction over the centuries with the current structure reflecting the Nilachal style of architecture. The temple complex includes several chambers with the central Brahmagraha being the most significant where the Goddess is worshipped in the form of a yoni-shaped rock fissure through which a natural spring flows. Among the major festivals celebrated here is the 'Ambubachi Mela', an annual event that commemorates the menstruation of Goddess Kamakhya, attracting devotees from around the world.

As we ascended the marble stairs toward the

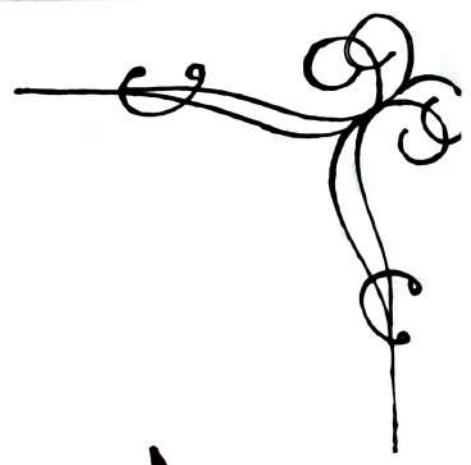
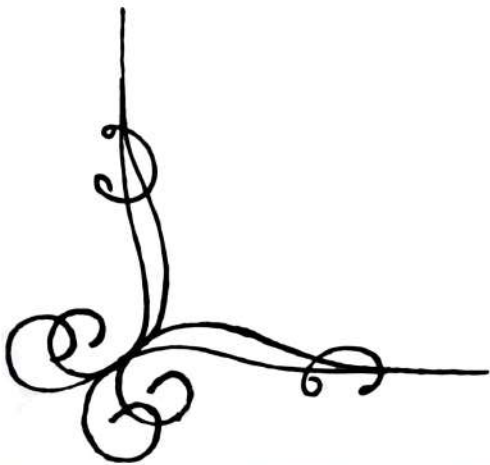
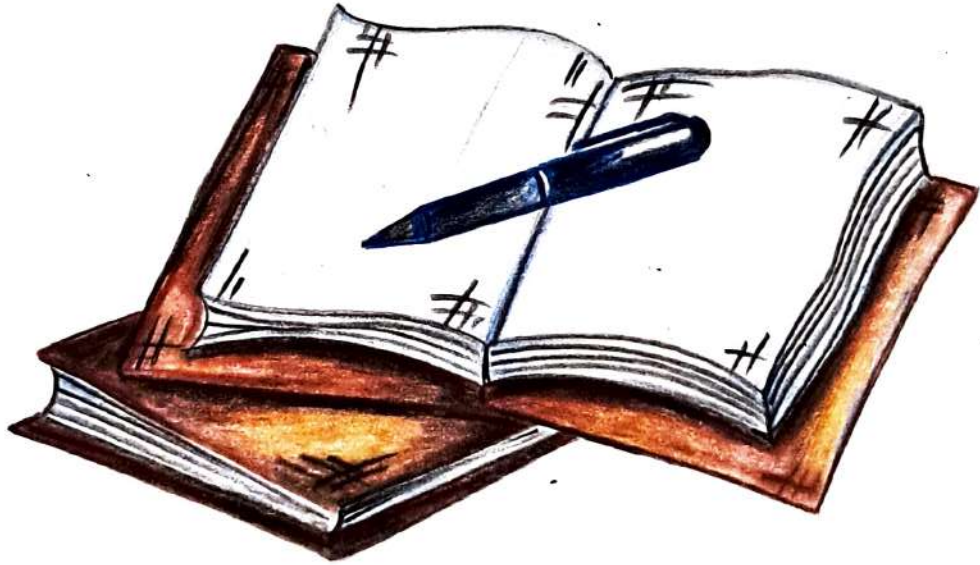
Temple's main door, a profound sense of spirituality came over me. I felt as if I transcended into a different realm - the aroma of incense, the sight of devotees and the soft chanting of prayers created a deeply sacred atmosphere. Stepping through the threshold, I was awestruck by the marvellous structures all around me. The temple's interior was crowded with devotees and animals like goats and pigeons. There were Babas and Pujaris fulfilling their roles, some performing rituals and others attending to the worshippers. Inside the premises, a holy pond allowed for ritual dips, adding to the temple's sacredness. We admired the Bramhagriha from outside, noting the detailed sculptures adorned with Sindoor and the intricate carvings on the walls. Its top portion resembled a dome like structure with gold plated Kalasha and a finial at the top. Moving ahead, we entered one of the temple's chambers to seek blessings avoiding the long queue for the main chamber. The architecture of the temple was captivating, with ancient stone steps carved from rock, providing a resting place for devotees. Despite our efforts, the temple's vastness made it clear that our short visit could only allow us to experience a fraction of its magnificence. As we explored further, we admired the intricate sculptures and idols carved into the temple walls and placed at various locations through-

-out the premises. These sacred figures were adorned with offerings such as sindoor, flowers, red and gold cloth, coins and garlands, etc. After spending time in the temple, absorbing its energy, and offering our prayers, we took a few moments to capture the memory - both in our hearts and with a family photograph preserving the auspicious moment against the temple's grandeur. We then bid farewell to the Goddess and purchased souvenirs from local vendors before heading back to our uncle's house. Our visit concluded with satisfaction as we enjoyed a hearty lunch and prepared for our departure.

While journeying back home, I found myself reflecting on the day's experience. The morning's events replayed vividly in my mind, each moment a testament to the profound and majestic experience we had. The seamless transitions between vehicles and our timely arrival at our uncle's house made the unplanned visit possible. Although our brief visit didn't allow us to explore everything I was grateful for the opportunity to seek blessings with my family. It felt as though our visit to Maa's Abode was not just a coincidence, but a destined encounter, leaving us deeply fulfilled.

পুথি পর্যালোচনা

“মানুহে আনন্দ পাবলৈ বা সন্তোষৰ দুখ-কষ্ট
পাহৰি থাকিবলৈ যিমানবোৰ নিয়মিত্ৰ দ্ৰব্য ব্যৱহাৰ
কৰে, সেই সকলোবোৰ বস্তুৰেই কিবা নহয়
কিবা প্ৰকাৰে মানুহৰ দেহ-মন উৎসেৰে উষ্ণতী
কৰে। একমাত্ৰ ব্যতিক্ৰম হ'ল কিতাপ।”

— হোমেন বৰগোহাঞি

'বিভ্ৰান্ত বাস্তৱ' মোৰ অনুভৱ

— প্ৰকৃতি বৰতামূলী-
ইতিয় স্মৃতি

“সকলো জানুহে নিজেৰ তিতবত কটিয়াই ফুৰে
বাস্তৱৰ আঁৰৰ বাস্তৱ কেতিয়াও কাৰো দেখুৱাব নাযায়,
কেতিয়াও কাৰো নাযায়, নিজেৰ তিতবত নিৰুপ হৈ থাকি
হৃত্যৰ একান্ত হেৰাই যোৱা কিছু অনুচ্চাৰিত সত্য”

'বিভ্ৰান্ত বাস্তৱ' প্ৰকৃতিৰ স্মৃতিয়ে মোকিৰা বীতা
চৌধুৰীদেৱৰ এক কালজয়ী সৃষ্টি, তেখেতৰ এই প্ৰকৃতিত
বৰ্তমান সমাজৰ নীচ, লোভী, স্বাৰ্থপৰ আৰু কাঙ্ক্ষা এচাহ
জানুহৰ পৰিৱৰ্তে বৈয়ংকীল, টেদাৰ তথা সংবেদনশীল আন
এচাহ লোকৰ সংগ্ৰামৰ এক প্ৰতিফলন পৰিষ্কাৰ হৈছে।
'বিভ্ৰান্ত বাস্তৱ' হৈছে হাজাৰ বাৰা, হাজাৰ অপৰ্যায় নেওটি
নিজেৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ হাবিয়াসৰ আৰু তাৰ বিনিময়ত
কৰা ত্যাগৰ এক হৃদয় বিদাৰক কাহিনী।

টপন্যাসমূহৰ সূক্ষ্ম চৰিত্ৰ হৈছে গায়ত্ৰী। তেওঁ নিজে
জীৱনৰ আঁৰত নিৰ্গান কৰা এখন চিনেমাৰ কাহিনীৰ
মোমেদি আৰু তেওঁৰ জীৱনৰ
এক প্ৰতিচ্ছবি দেখা পাওঁ।
প্ৰথমাৰ্থৰ পৰা পাঁচটা
নেটাৰ পাই ফাৰ্ট টিভিছনত
পাছ কৰা মোলাপৰ পাৰ্শ্ব দৰে
কোমল জৰীৰ আৰু মনৰ
অধিকাৰী, হেৰাৰী কিন্তু নিৰুপ
জ্ঞানসিকতাৰ অধিকাৰী গায়ত্ৰীৰ
লগত টপন্যাসৰ অস্তিত্ব অধ্যায়
গায়ত্ৰীৰ আকাৰ-পাতল পাৰ্শ্বৰ

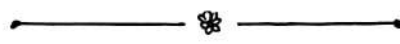

টেক্সিক্সাৰ আশা বুকুত বাস্তৱ টিহুগতে পঢ়িবলৈ যোৱা পায়ত্ৰীৰ জীৱন তচ-নচ কৰি পেলোৱিছিল গৰ্ব-অহংকাৰত নিজে বিবেকক ফেলাঞ্জলী দিয়া এটা দাস্তুই। তাৰ অকৃত হনোৱাৰ সৈতে অপৰিচিত পায়ত্ৰীৰ বিশ্বাসৰ অতি নিৰ্মমভাৱে দুৰ্য্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। পৰিয়ালে, বন্ধু-বান্ধৱ, শুভাকাংক্ষী সকলোৰে কেৱল দোষিছিল পায়ত্ৰীৰ চৰিত্ৰত লগা সেই ঢেৰা, তাৰ অতিশ্ৰম কৰি অকৃত সত্য জাৱিবলৈ কাষে শৈয়ৰ নাছিল। কিন্তু ধুগুহাই বিকৃত কৰি পেলোৱা জীৱনটিক শেষ কৰাৰ কথা চিন্তা কৰাৰ সলনি দহুগুণ হনোৱালৈকে নিজে জীৱনক পুনৰ থান-থিত লগাবলৈ ভয় কৰি হৈছিল পায়ত্ৰী। চৰিত্ৰটিক হান ইচ্ছাশক্তিৰ আভাস এইখিনিৰ পৰাই পাব পাৰি।

পল্লটীৰ আন এক গুৰু চৰিত্ৰ হৈছে সন্দীপন। সন্দীপন আছিল পায়ত্ৰীৰ নিঃস্বাদ তথা কঠোৰ জীৱনৰ এক ব্যক্তিগত, এক স্মিঠা খেলিহেলি, সন্দীপনে পায়ত্ৰীক এক সৰ্বস্ব জীৱন দিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিল, সুখী কৰিব বিচাৰিছিল প্ৰহাৰ মোসোদি একে বয়সৰ মোৰী আৰু স্মাৰ্থৰ নিশাণ্ড নামৰ সেই দাস্তুটোৰ পৰিৱৰ্তে সন্দীপন আছিল টেদাৰ আৰু হৰম্মীয়াল। তেওঁৰ সংবেদনশীলতা আৰু টেক চিন্তাবীৰাই পাঠকক হনত তেওঁৰ এক অতি সুন্দৰ প্ৰতিমাৰ সৃষ্টি কৰে।

যি সময়ত পায়ত্ৰীক সন্মানে চকুত হীন হোৱাৰ ভয়ত দুয়ং নিজে মিছ-হাছ, ভাছ, বন্ধু-বান্ধৱ সকলোৰে পিঠি দিছিল, সেই সময়তে তেওঁক আকোঁৱলী লৈছিল কোনো ভেদৰ সন্মক নথকা কেইগৰাকীমান ব্যক্তিয়ে। লক্ষ্যট হোৱায়েকৰ হাতৰ পৰা পায়ত্ৰীক স্বৰূপ কৰিবলৈ হাৰ্মিয়েকে হাতত দা-ও তুলি লৈছিল। সন্দীপনৰ লগত যদিও কোনো স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত প্ৰহাৰ সন্মক নাছিল, তেওঁৰ

হৰম আৰু টেজাহে পায়ত্ৰীৰ দুৰ্বিসহ দীৰ্ঘকালিক সহনীয়া কৰি তুলিছিল। সমাজৰ উল্ল নোকৰ চিন্তাধাৰাৰ বৈচিত্ৰ্য এনেবোৰ কথাতে আঁঠি সুলভৰ ৰূপত প্ৰতিষ্ঠা হৈছে। এই সকল নোকৰেই সমাজৰ অগ্ৰণত পায়ত্ৰীয়ে নিজে দীৰ্ঘ পঢ়ি তুলি নিজে দৰেই সমাজৰ ওচৰত পীড়িত মহিলা-সমূহক সহায় কৰিছিল। গতিকে 'বিভাজ্য বাস্তৱ' হৈছে সমাজৰ চিন্তাধাৰা, মানুহৰ মনৰ কল্পমতা আৰু পৰিপ্ৰতা আৰু অস্বাস্থ্যৰ বেদনাৰ এমত দীয়া প্ৰতিচ্ছবি।

হাঁহো আহুক:

প্ৰথম বন্ধু : মোৰ শ্বৰাই যেতিয়া কথা কয়, সমগ্ৰ দেশ-
-বাসীয়ে তেওঁৰ কথা বৰ মন দি শুনে।

দ্বিতীয় বন্ধু : তেওঁ শ্বৰ বিখ্যাত লোক নিশ্চয় ?

প্ৰথম বন্ধু : নহয়, তেওঁ 'ৰেডিঅ'ত বাৰ্তাৰি পঢ়ে।

শ্লিষ্টক : ঐ বন্ধু, তই ইমান কিয় পলম কৰিলি ?

বন্ধু : বাস্তৱত এখন ছাইনব'ৰ্ডত লিখা আছে, "লাহে
লাহে যাব, আগত ফুল আছে।" সেয়ে ছাৰ লাহে
লাহে আহোঁতে দোষি হ'ল।

‘সিই’তঃ এক পর্যালোচনা

পাৰ্শ্বমিতা গৌহাঁই
তৃতীয় স্বাক্ষরিক

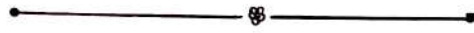
জুৰি বৰষুণ বৰষুণ পোহাৰিৰ বড়ো আন্দোলনত আধাৰিত উপন্যাস ‘সিই’ত কিছুমান বড়ো মহিলাৰ আনে নেদেখা বা নফনা সত্ৰাসংঘৰ এছোৱা সহায়ৰ জীৱন্ত দলিল। ঔপন্যাসিক গৰাকীয়ে ২০৮৮ চনৰ ২৫ আৰু ২৭ জানুৱাৰীৰ কালনিষ্ঠা দুটিত বড়োভূমিত আইন স্বাক্ষৰেই কাহনাৰ বলি হোৱা ২২ পৰ্য্যকী বড়ো মহিলাৰ শিহৰণকাৰী জীয়া কাহিনীৰ পটভূমিৰ আধাৰত ৰচনা কৰিছে উপন্যাসখন।

প্ৰকৃষ্ণনৰ মূখ্য চৰিত্ৰ পম্বিলাৰ সাবলীল উপস্থাপনতই পঢ়ুৱৈক চৰিত্ৰটিৰ লগত আতি সহজভাৱে সংযোগ কৰাত এক অভাৱকষ্ট সফল হৈছে। প্ৰকৃষ্ণন আৰম্ভ হৈছে এক বৰ্ষিতা নাৰীৰ মৃত দেহৰ বৰ্ণনাৰে। প্ৰকৃষ্ণনৰ সন্দৰ্ভত ঔপন্যাসিক গৰাকীয়ে কৈছিল— ‘অসহ্য বিচিত্ৰ আন্দোলন হৈছে, সংঘৰ্ষ হৈছে, য’ত মানুহে সৰ্বস্ব হেৰুৱাইছে। এই আন্দোলন, সংঘৰ্ষসমূহত নাৰীসকল বেচিকৈ জীয়াতু হোৱা

ছোপা পৰিলক্ষিত হয়।" — আৰু এই কথাষাৰ তেওঁ
 উপন্যাসখনৰ আৰম্ভণিৰ পৰা শেষলৈ প্ৰত্যেকটো পৃষ্ঠাতে
 সত্যৰূপে প্ৰকাশ কৰিছে। বড়ো ডেকাসকলে পুথক বড়ো
 ৰাজ্যৰ দাবীত আৰম্ভ কৰা এই আন্দোলনত "পাৰ্লিমা,
 চিনো, ভাৰতী, মছানা, চিহ্না, প্ৰমীনা, সৰুভেৰী, জয়া" ইত্য
 দৰে বড়ো নাৰীসকলে নিজেৰ সৰ্বস্ব উপাৰ্জন দিছিল। ডেকা
 সকলৰ আহ্বানতেই নিজেৰ স্নানৰ ভাৰটোক জীয়াই ৰক্ষাৰ
 স্বার্থত সিহঁতে আন্দোলন সন্মুখত তোকৈ পিয়াহে অংগপ্ৰহৰণ
 কৰিছিল; মিটিং সন্মুখত বাগুৰুছা নাচিছিল; এক ষাণ্ডিৰ
 ত্ৰিভুত আৰুগাই বৈ উলিয়াইছিল; হাবিত পুলিচৰ চকুৰ
 পৰা লুকাই থকা বড়ো ডেকাসকলেও হাড়কাটি ভাত ৰান্ধি
 খুৱাইছিল। ইহানবোৰ কাৰ্যৰ পিছতো তেওঁলোকে লাভ
 কৰিছিল কেৱল লোকুনা। হাবি হাবি জীয়াই থকা বা জীয়াই
 জীয়াই হাবি থকা কৰিছিল সন্মিলিত হৈ থকা আছে এই
 উপন্যাসখনত। উপন্যাসখন পঢ়াৰ পূৰ্বেই এই উপন্যাসখনৰ
 শিৰোনামটোৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈছিলো। মনত প্ৰশ্নৰ উদয়
 হৈছিল 'সিহঁত' আচলতে কোন? — কিন্তু উপন্যাসখন পঢ়ি
 এই উপলক্ষি কৰিছিলো যে 'সিহঁত' কোনো একে সত্তা
 নহয়। আন্দোলনৰ নামতেই খৰ্চিতা হোৱা নিৰ্দোষী-
 নিৰপৰাধী বড়ো নাৰীসকল সিহঁত; খৰ্চিতা হৈ হত্যা বৰণ
 কৰি কেৱল আইনৰ কাপড়ী হেৰুপাকৰ বাবে ন্যায়
 লাভ নকৰা জয়াৰ দৰে বড়ো নাৰীসকলে সিহঁত।
 নিৰ্জন, বিশ্বজিতৰ দৰে আন্দোলন এৰি ৰাজনৈতিক
 ক্ষেত্ৰত জড়িত হৈ পৰা স্বাৰ্থৰ সুবিধাবাদীচান্ন সিহঁত।
 নাৰীসকলক নিজেৰ কাৰ্যনাৰ বলি হ'বলৈ বাধ্য কৰোৱা
 কাপুৰুষ সিহঁত।

এই উপন্যাসখনে আন্দোলনত সৰ্বশাসা হোৱা হালুহ বোৰৰ দীৱনেৰ কৰুণ আৰ্জনাদ কৰিয়াই আনিছে য'ত দীৱনে দীৱন বিচাৰি হাহাকাৰ কৰি ফুৰিছে। কালৰ জোঁতত হয়তো তেওঁলোক এদিন হেৰাই প'লহেতেন; যাওনাৰ সেই কাহিনী এদিন লুপ্ত হৈ পৰিলহেঁতেন। দুৰী বৰা বৰমোহাখিয়ে তেওঁলোকৰ কাহিনীক কিছু কল্পনাৰ বহনেৰে 'সিহঁত' উপন্যাসত সংৰক্ষিত কৰি ৰাখিলে।

ଆମାତ୍ମତା

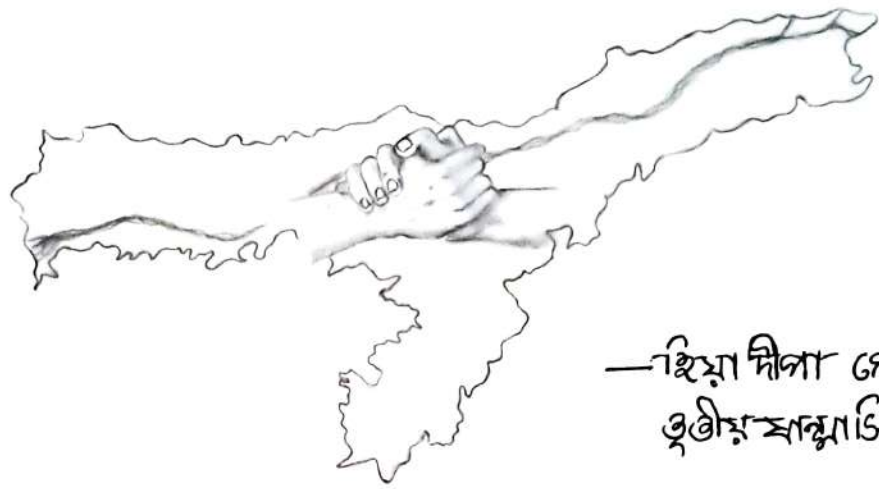

“কবিতা দৰাচলতে এক আধ্যাত্মিক শিক্ষা। মানুহে
এইবুলি ক'ব নোৱাৰে - ‘মই কবিতা বচনা কৰিম’।
আনকি অস্বস্তি কবিতানেও এইসকল ক'ব নোৱাৰে,
কৰণ সৃষ্টিকৰ্মত ব্যস্ত হৈ এচপৰা লুপাই গৈ
কয়লাৰ নিচিনা। যাক এক অদৃশ্য প্ৰাণে
সাজে সাজে বৈ গৈ এজাক বতাহৰ দৰে
নক্ষৰ উজ্জলতাৰে প্ৰদীপ্ত কৰি তোলে।”

- শ্যেলী

ঐ
শ্রী
মু
খ
ম

—স্বিয়া দীনা গোদ্বাৰী
তৃতীয় স্বাধীনতা

ভাষিক বৈচিত্ৰ্যতা-আৰু
বাবেৰহনীয়া কৃষ্টি,
জাতি-জনজাতিৰ মিলনভূমি
এইয়াই আমাৰ বিদ্যমান সংস্কৃতি ।

ঐক্যতাৰ প্ৰতিচ্ছবি জিলিকি উঠে
পাশেৰে জৈয়ায়ে মিলনৰ জয়গান বাজে ।
কোনোৰে বাঁহীৰ স্নেহেৰে
কোনোৰে চিফুঙৰ স্নেহেৰে
ঐক্যতাৰ জয়গান হুৰে ।

আমি আঃয়ে লুগাঙৰ পক্ষা বংকেৰলৈ,
স্বাধীনতাৰ পক্ষা মহত্ৰিদলৈ,
উৰলি তাক সাজানে
ওকেলগে-আকাম-বতাহ
সুখবিত কৰে ।

অংকৰ আজানৰ এই দেক-।
লোক-সংস্কৃতিৰে ভঙ্গা
ভাঙিবোৰৰ এই দেক-।

আৰু কিমান?

— বৃষ্ণা বৰা
তৃতীয় শাৰ্ব্বাসিক

একবিংশ-শতিকাৰ ছোৱালিকত যেন,
হেৰালো নিভকে আজি
কিয় বাৰ এই যতনা?
কোনেৰে কয়, 'নাৰী চলনায়নী'!
হয় জানো,
এইখনি মোৰেই পৃথিৱী?

ধৰ্ম্মিত ৰূপে আজি পৰিচিত মই,
পুৰুষতান্ত্ৰিক দেশৰ মাথোঁ পুতলা মই।
নাই আজি মোৰ প্ৰকৃত পৰিচয়,
অস্তিত্বত দাগ সানি মোকস্তৰ মই।

তীৱ্ৰ বেগেৰে অহা বতাহজাকে তছ-নছ
কৰি প'ল মোক
বৈ যাব মাথোঁ কেঁচা তেজৰ ঢেঁকুৰা...
যি বজাই সৃষ্টি কৰে নতুন জীৱন,
মোৰ আৰ্ত্তনাদেৰে ডৰা-পল্ল, "আৰু
কিমান?"

পোহৰৰ বাট বিচাৰি মাওঁ হাবাপুৰি,
মোৰ জীৱন যেন এক বিৰ্ভীষিকাৰ বালিঘড়ী!
অক্ষয়সিঙা নয়নেৰে আজি কৰিছো পালৰ কাতৰ,
পাৰিবা জানো দিব মোৰ সেই পল্লৰ উত্তৰ?...

এমুঠি কবিতা

(১)

বাতি হুঁলে গুচি যাওঁ
 এখন নগ্ন চহুৰলৈ;
 ঘৰ্মাক্ত দেহৰ ক্লান্তি সোমাবি
 এওৰপ দুতৰপকৈ মুক্ত কৰোঁ
 মনৰ ভিতৰত সজীৱ কৰি ৰখা
 কিখিঃ স্বপ্নৰ ডেউকাবোৰক ॥

স্বদুস্থিতা বৰা
 তৃতীয় বাৰ্ষিক

(২)

শোভা মই
 তোমাৰ হৃদয়ত চলচিছোঁ
 শেষ বাতি
 যেতিয়া তোমাৰ হৃদয় কঁপোৱা
 চিঞৰ শুনো
 তোমাৰ অশান্ত, ক্লান্ত, টপ, তীক্ষ্ণ চিঞৰে
 কঁপাই তোলে মোৰ সৰ্বাংগ
 বজত উঠে জোৱাৰ-ভাটৰ গৰ্জন,
 তীব্ৰ গৰ্জনে
 মৰণ-সংঘৰ্ষ কৰি দিয়াৰ মানসেৰে ওলাই যায়
 সেই পিন্ধাপি দি ফুৰা পিন্ধাচৰোৰৰ আগলৈ,
 উত্তপ্ত লাভা এখৰিয়ে
 ধোৱাই যায় সিৰাত প্ৰতিহিংসাৰ টোৱ ॥

(৩)

মই
 এপাহু ৰঙা গোলাপ।
 চিঙি আনি পেলাই দিয়া হুঁল মোক।
 কোনোবাই চিঙিলে পাপৰি
 আৰু কোনোবাই ....
 কোনোবাই তচ-নচ বগৰিলে
 মোৰ বক্ত যেন ৰঙবোৰ।
 আৰু মোৰ তুল সুখিছা ?
 "মই আহোঁ ফুলি টিচিলোঁ" ॥

দক্ষ নাৰী

এটা সৰু ক্ষুদ্ৰ নাৰী
ইয়াৰ পকাই সৃষ্টি
এই বিমাল পৃথিৱী,
কিন্তু, কিমানে বুজে
এই নাৰীৰ অৰ্থ কি?

ফাৰহানা বেগম
তৃতীয় শ্বান্দাডিক

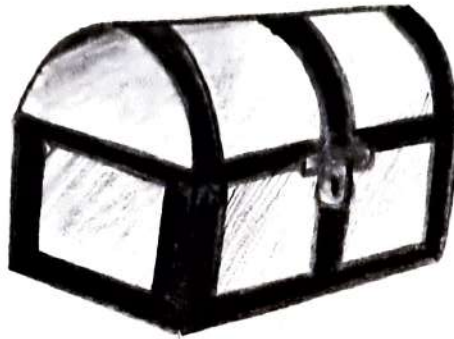
নাৰী মেঘ হ'লেই যে সকলো মেঘ
সেই কথাৰ উমান কোনোৱে নাপায়।
কি যে নিষ্কৰ ত্যাগ!
নিজে ধূপৰ দৰে উয়ি-উয়ি জ্বলি-
আনক সুবাস বিলায়।
তথাপিও নুবুজে নাৰীৰ পৰিত্ৰতা।

এফালে হত্যা, এফালে বীৰ্যন
কিন্তু, কোনেও নকৰে ইয়াৰ প্ৰতিৰোধ।
যি ক্ষতিবিনে পৃথিৱী অচল-
সেই ক্ষতিৰ ওপৰত ইমান অত্যাচাৰ!

হে দক্ষ নাৰী, কিয় জ্বলিছা-ভুয়ি
গোপনে, নীৰৱে ?
মানৱৰূপে মানৱক ভুয়ি নিঃশেষ কৰা-
নিজৰ অধিকাৰ নিজে অধ্যস্ত কৰা-
সাহসেৰে ভুয়ি আশুৱাই অহা।

The Jewel of India

— Raj Goswami
1st Semester

Assam, my state, a paradise on earth
Golden sunsets, on tranquil waters birth

In the valley of wonders, where mighty
Brahmaputra gently flows.
A place where nature's splendor, forever glows.

From Kaziranga's grassland to Nameri is
forest deep, a boom, forever we adore
A haven for wildlife, where they roam
and explore.

The one-horned rhino, a treasure rare
A masterpiece of nature, beyond compare

Misty mornings facade, the state's
marvellous face.

The heart finds solace, in a warm
and peaceful embrace.

But amidst this beauty, the floods a
recurring nightmare linger.
The floods ferocity, a force so bold
leaves none, shattering all young and old.

But amidst all, Assam shines so bright
In every Assamese heart, Bihu's pure
beauty with delight.

Oh, dear Assam, the land of peace,
with people
Welcoming, warm and hearts so true
A shining gem, that will be India's
jewel forever a new.

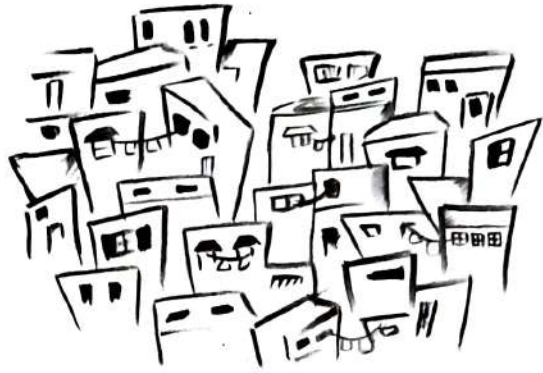
♦ What do you call a couple of
chimpanzees sharing an Amazon
account?

— PRIME-mates.

♦ What do you call a guy who's
really loud?

— Mike.

Echoes of the slum

— Trishna Bora
3rd Semester

Dusk till dawn we strive to live,
Where dreams shatter and hopes leap.
The rich pass by,
In elegant cars not letting a side-eye.

The bustling street is what we call our home,
The fire near the broken window pane keeps us warm.
The garbage sometimes make us sick.
With heavy hearts and empty stomach we fall asleep.

No one cares whether we die or just survive.
Ah! Only if these poverty-ridden hands could revive.
Our struggles persist hiding behind a deafening plea,
Amidst all chaos the slum echoes, "Don't we deserve
a life to live?"

Voice Against Brutality

— Sneha Gosai
· 1st Semester

In a land full of progress and development's pride,
A darker truth lurks, a melancholy shade,
Where lust for power and thrill to control reside,
Women are left vulnerable, victimized, brutalized, & -
-murdered with ease.

Rape victims, forever changed, forever scarred,
Their lives forever altered, their future marred
Oh, the brutality! Live lost, Future compromised.

Let's stand for the victims, demand justice & rights,
For a future where women can live without fear.
Where development brings hope, not tears,
And progress is measured by the safety of all, thro-
-ugh the years.

Distorted World

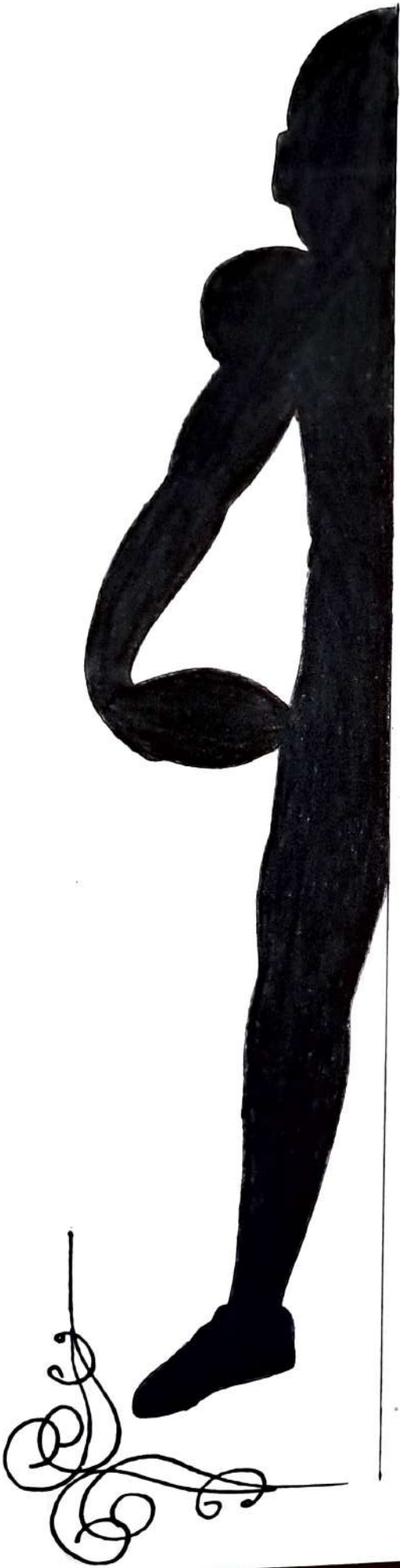
— Monalisha B. Gohain.
1st Semester

I Scramble and Stumble on my own words
My thoughts echo the walls of my room
Trying so hard to break free from its cage
And desperate to be heard by you.

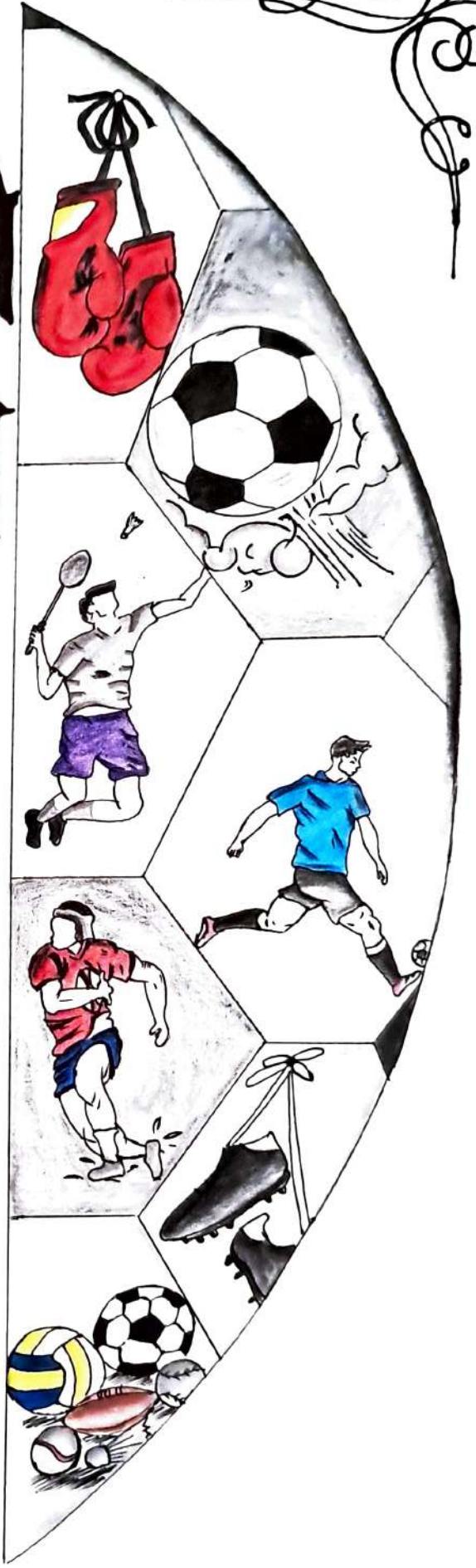
There's a chain tied around my neck
I'm cripple even with hands and legs
"What am I imprisoned for?" I demand
Silence was the only answer they could give

Then they cracked my head open
And put a display for the world to witness
A showcase of my distorted world within
They murmured in awe
But their 'Woos' weren't of amazement
Their fears were revealed
They said "put her back in that cage again! She
doesn't belong with the livings."

କ୍ରିଡ଼ା ଓ ଫିଟ୍‌ନେସ୍

“You can't put a limit on anything. The more you dream, the farther you get.”

- Michael Phelps

কীৰ্জাংগত, অসমীয়া নৱপ্ৰজন্ম আৰু

তেওঁলোকৰ সাফল্য

— পৰিমিত্তা গোস্বাই
তৃতীয় মানমাৰিক

শিৱ মাথা : অসমৰ এগৰাকী বক্তা
প্লেটুৱৈ। পুনৰ্জিৱিত হোৱা
কীৰ্জা প্রতিষ্ঠানত প্ৰশিক্ষণ লৈ মুকা এই
গৰাকী বক্তাবে ২০১২ চনত ২'বলগীয়া লু-
গুন অলিম্পিকত ভাগ লোৱাৰ যোগ্যতা
অৰ্জন কৰিছে। ক্লাইবেট শ্বাৰ্মাত ভাৰতৰ
হৈ অতিদক্ষতা কৰিবলৈ যোগ্যতা অৰ্জন
কৰা শিৱ মাথা অলিম্পিকলৈ নিৰ্বাচিত
হোৱা দেশৰ কনিষ্ঠতম বক্তাব। ২০০৮ চনত
মুম্বাইত অনুষ্ঠিত এছিয়াৰ শিশুৰ আনুষ্ঠা-
তিক কীৰ্জাত (Children of Asia Internati-
onal Sports Games) শিৱ মাথাই নিজৰ
শ্বাৰ্মাত ব্ৰঞ্জৰ পদক অৰ্জন কৰে। সেই-
বছৰতে 'হাইদৰ আলিয়েভ কাপ'ত তেওঁতে
শোণৰ পদক অৰ্জন কৰে। ২০০৯ চনত আৰ্জে-
নিয়াত অনুষ্ঠিত বিশ্ব কনিষ্ঠ বক্তাৰ চেম্বি-
য়নছিপত মাথাই এই প্রতিযোগিতাত ব্ৰঞ্জৰ
পদক লাভ কৰে। ২০১২ চনৰ লুগুন অলিম্পি-
কত মাথাই ৫৫ কি.গ্ৰা. শ্বাৰ্মাত ছিৰিয়াৰ
'বেছাম ছাল্ভাছেনা'ক পৰাস্ত কৰি শোণৰ
পদক অৰ্জন কৰে। শিৱ মাথা অলিম্পিকৰ
বাবে যোগ্যতা অৰ্জনকাৰী ভাৰতৰ সৰ্বকনিষ্ঠ
বক্তাব।

লাঙলীনা বৰগোহাঁই : এগৰাকী ভাৰতীয়
বেটাৰবেইট শোৰ্ণাৰ

বক্তাব। তেওঁ ২০১৫ চনৰ পৰা আনুষ্ঠািতিক
পৰ্যায়ত বক্তাৰ ভাৰতক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি

আহিছে। ফেব্রুৱাৰী ২০১৮ চনত অনুষ্ঠিত এক আনুষ্ঠানিক
বক্তাণে চেম্বিয়নশ্বিপত - য'ত তেওঁ ৱেল্টাৰৱেট শ্ৰেণীত গোল্ড
মদক লাভ কৰিছিল। তেওঁ ২০১৭ চনৰ নৱেম্বৰত ডিয়েটনামত
অনুষ্ঠিত প্ৰেচিডেণ্ট কাপত ব্ৰঞ্জৰ মদক লাভ কৰিছিল। ইয়াৰ
বিহীন তেওঁ ২০১৮ চনৰ জুনত ম্যুছোলিয়াৰ উলানবাটাৰ কাপত
কমৰ মদক আৰু ২০১৮ চনৰ ছেপ্টেম্বৰত পোলেণ্ডত অনুষ্ঠিত
১৩ তম আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় চিলেচিয়ান চেম্বিয়নশ্বিপত ব্ৰঞ্জৰ মদ-
ক লাভ কৰিছিল। ২০২০ চনৰ মাৰ্চ মাহত, বৰগোহাঁয়ে ২০২০
চনৰ এছিয়া আৰু ওচেনিয়া বক্তাণে অলিম্পিক অৰ্থতা টুৰ্ণামে-
ণ্টত উজবেকিস্তানৰ মাহতুনাভোন মেলিয়াভাৰ বিৰুদ্ধে ৫-০ৰ
জয়েৰে ৬৯ কিলোগ্ৰামত অলিম্পিকৰ স্থান গৃহীত কৰে।
ইয়াৰ সৈতে, তেওঁ অলিম্পিকৰ বাবে যোগ্যতা অৰ্জন কৰা অ-
সমৰ প্ৰথম গৰাকী মেলুৱৈ হৈ পৰিছিল। লাডলিনা বৰগোহাঁ-
য়াৰে চীনৰ ও ২৫ৰ ছেমিনেলীৰ ২১ত ৫-০ ৰ বায়ত পৰাজিত
হয় আৰু এছিয়ান অলিম্পিক কোৱালিফায়াৰত ব্ৰঞ্জৰ মদক
লাভ কৰে।

হিমা দাস : এগৰাকী ভাৰতীয় দৌৰবিদ। তেওঁ বিশ্ব ট্ৰেক
আৰু ফিল্ড ইভেণ্টত মদক লাভ কৰা প্ৰথম
গৰাকী ভাৰতীয় মেলুৱৈ। হিমাই ২০১৮ চনত ফিনলেণ্ডৰ টেম্মা
য়াৰত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় এমলেটিকা গনুৰ বিশ্ব
চেম্বিয়নশ্বিপ প্ৰতিযোগিতাত গোল্ড মদক অৰ্জন কৰে। এই
ইভেণ্টত তেওঁ ৫২.৪৫ ছেকেণ্ড সময় লয়। তেওঁ ২০১৮ চনৰ
অষ্ট্ৰেলিয়াৰ গ'ল্ড ক'ষ্টত অনুষ্ঠিত হোৱা কমন্‌ৱেলথ গেম-
ছত মহিলাৰ ৪০০ মিটাৰ দৌৰ আৰু ৪x৪০০ মিটাৰ বিলে
দৌৰ গান্ধৰ্ণ কৰিছিল। তেওঁ ২০১৮ চনত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় এমলে-
টিকা গনুৰ বিশ্ব চেম্বিয়নশ্বিপ প্ৰতিযোগিতাৰ ৪০০ মিটাৰ
বেছত গোল্ড মদক লাভ কৰি ট্ৰেক আৰু ফিল্ড ইভেণ্টত
মদক লাভ কৰা প্ৰথম গৰাকী ভাৰতীয় হিচাবে কৃতিত্ব অ-
ৰ্জন কৰে। ২০১৮ চনৰ ইণ্ডোনেছিয়াৰ বাৰ্ভানী জাকাৰ্তাত অনু-
ষ্ঠিত এছিয়ান গেমছ ২০১৮ ৰ মহিলাৰ ৪০০ মিটাৰ দৌৰ

প্রতিযোগিতার আর্থনৈতিক ব্যয় তেওঁ ৫১.০০ ছেকেঞ্জৰে
 বাষ্টীয় অডিটলৈ গঢ়ি দ্বিতীয় স্থানত থাকি অবশ্যী ব্যয়লৈ
 নিৰ্বাচিত হৈ ২০১৮ চনৰ ২৫ আগষ্ট তাৰিখে তেওঁ আকৌ
 নিজৰ বাষ্টীয় অডিটলৈ আডি ৫০.৭৯ ছেকেঞ্জৰে হুঁচন
 প্রতিযোগিতাত কামৰ পক্ষ লাভ কৰে। তেওঁক ৭৫% এক-
 -শ্ৰেণী নামেৰে জনা যায়।

নয়নমনি ঞইকীয়া : এগৰাকী আনু: বাষ্টীয় ল'ন বল
 খেলুৱৈ। তেওঁ বৰ্তমানলৈকে কমনৱেলথ গেমছৰ তিনিটা
 গোল্ডমেডেল আৰু এক প্রতিনিধিত্ব কৰিছে। ২০০৪ চনৰ কমন-
 -ৱেলথ গেমছত ট্ৰিপল আৰু ফ্লোৰ স্মিথানত, ২০১৫ চনৰ
 কমনৱেলথ গেমছত পেয়াৰ আৰু ফ্লোৰ স্মিথানত, ২০২২
 চনৰ কমনৱেলথ গেমছত পেয়াৰ আৰু ফ্লোৰত তেওঁ আৰু
 প্রতিনিধিত্ব কৰিছে। ২০২২ চনত যুক্তৰাজ্যৰ বাৰ্মিংহামত অনু-
 -স্থিত কমনৱেলথ গেমছত নয়নমনি ঞইকীয়া, লুডলী-টোৱে.
 ঞি.কি আৰু কমা বানী-তীৰ্কীয়ে চাৰিজনীয় দল ফ্লোৰ
 ঞাখাত গোল্ড মেডেল অৰ্জন কৰে। ইয়াৰ লগে লগে
 নয়নমনি ঞইকীয়া কমনৱেলথ গেমছত পক্ষ লাভ কৰা
 প্রথম গৰাকী অসমীয়া মহিলা আৰু গোল্ড মেডেল লাভ
 কৰা প্রথম অসমীয়া হিচাবে পৰিগণিত হয়।

অক্ষুষ্ণিতা বড়ো : এগৰাকী ভাৰতীয় বক্সিং তথা বিশ্ব
 স্তৰ মহিলা বক্সিং প্রতিযোগিতাৰ বিজয়ী। ২০২২ চনত প্রথম
 বক্সিং খেলিবলৈ আৰম্ভ কৰা অক্ষুষ্ণিতাই ২০১৫ চনত

ৰাজ্যিক বৰ্দ্ধি। এতিয়োগিতাত গ্ৰোণৰ পদক লাভ কৰিছিল }
 বিছত ২০১৭ চনত নতুন দিল্লীত অনুষ্ঠিত ৰাষ্ট্ৰীয় যুৱ-
 বৰ্দ্ধিত তেওঁ ব্ৰঞ্জৰ পদক লাভ কৰে। ২০১৭ চনৰ বিশ্ব-
 যুৱ মহিলা বৰ্দ্ধি এতিয়োগিতাৰ ৩৪ কিলোগ্ৰাম শাখাত
 অক্ষুণ্ণিতাই গ্ৰোণৰ পদক লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰ
 লগে লগেই অক্ষুণ্ণিতা বয়ে বিশ্ব যুৱ মহিলা বৰ্দ্ধিত-
 গ্ৰোণৰ পদক লাভ কৰা প্ৰথম গৰাকী অসমীয়া হৈ-
 পৰিল।

যমুনা বয়ে : এগৰাকী ভাৰতীয় অপ্ৰেছাৰী মহিলা
 বৰ্দ্ধাৰ। বয়েৰে জন স্মিথ নাৰ্জাৰীৰ
 প্ৰশিক্ষণত বৃহৎ প্লেটুৱে হিচাবে কেৰিয়াৰ আৰম্ভ কৰিছি-
 ল যদিও বিছলৈ তেওঁ বৰ্দ্ধি প্লেটু আৰম্ভ কৰে। ২০১০
 চনত তামিলনাড়ুত অনুষ্ঠিত ছাব-জুনিয়ৰ মহিলা ৰাষ্ট্ৰীয়
 বৰ্দ্ধি চেম্বিয়নশ্বিপত স্বৰ্ণপদক ২০১১ চনত দ্বিতীয় ছাব-
 জুনিয়ৰ মহিলা ৰাষ্ট্ৰীয় বৰ্দ্ধি চেম্বিয়নশ্বিপ; তামিলনাড়ুত
 স্বৰ্ণপদক, ২০১২ ত কলকাতাত সপ্তম ছাব-জুনিয়ৰ মহিলা
 ৰাষ্ট্ৰীয় বৰ্দ্ধি চেম্বিয়নশ্বিপত স্বৰ্ণপদক লাভ কৰিছিল।
 ২০১৩ চনৰ দ্বিতীয় ৰাষ্ট্ৰীয় কাৰ্য আনুঃ ৰাষ্ট্ৰীয় ছাব জুনিয়ৰ
 মহিলা টুৰ্ণামেট; জেৰেঞ্জানুন, ছাৰ্বিয়াত গ্ৰোণৰ পদক, ২০১৫
 ত বিশ্ব যুৱ বৰ্দ্ধি চেম্বিয়নশ্বিপ টাইথেইত ব্ৰঞ্জ, ২০১৮
 ত বেলগ্ৰেড বৰ্দ্ধি চেম্বিয়নশ্বিপ, ছাৰ্বিয়াত কাৰ্য, ২০১৯ত
 প্ৰেচিডেট কাৰ্য বৰ্দ্ধি ইটাৰনেচনেল অপ্ৰেন টুৰ্ণামেট,
 ইণ্ডোনেছিয়াত স্বৰ্ণপদক লাভ কৰিছিল। ৰাছিয়াৰ উলান

উদ্দেশ্যে ৩ বৎসর ১৩ অক্টোবর ২০১৯ লৈ অনুষ্ঠিত ২০১৯ এ আইবিএ মহিলা বিশ্ব বন্ধি। চেন্নিমনস্থিত ভাৰতক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা মহিলা বন্ধিৰে স্থিতৰত বড়ো আছিল অন্যতম । চেন্নিফাইনেলত তেওঁ চাইনিক টাইবেইৰ শ্ৰীয়া-শাচিয়াও-ব্ৰেনৰ শতত প্ৰাক্ৰিত হয় আৰু ব্ৰঞ্জৰ পদক লাভ কৰি সম্ভূষ্ট হ'ব লগা হয় ।

সহয় শাক্ষিক : এগৰাকী ভাৰতীয় স্মৃতিৰ ।

২০১৪ চনত তেওঁ ৫৭ তম বাৰ্ষিক স্মৃতি চেন্নিমনস্থিত প্ৰতিযোগিতাত আংশগ্ৰহণ কৰি ভাৰতীয় নিৰ্বাচন ট্ৰায়ালৰ বাবে যোগ্যতা অৰ্জন কৰে । তেতিয়াই তেওঁ ফুৰ (২৮ বছৰ অনূৰ্ব), জুনিয়ৰ (২১ বছৰ অনূৰ্ব) আৰু চিনিয়ৰ শ্ৰীয়াত গ্ৰীষ্মৰ পদক অৰ্জন কৰে । ২০১৫ চনত সহয় শাক্ষিকাই প্ৰথম বাৰে বাবে আনুঃ বাৰ্ষিক প্ৰেলুড আংশগ্ৰহণ কৰে । ইৰানৰ তেহ্ৰানত অনুষ্ঠিত হোৱা নবম এছিয়া এয়াৰ গান প্ৰতিযোগিতাত আংশ লৈ তেওঁ দলীয়ভাৱে ব্ৰঞ্জৰ পদক পাবলৈ সক্ষম হয় । সেই বছৰতে তেওঁ ভাৰতৰ পুনেত অনুষ্ঠিত হোৱা বাৰ্ষিক স্মৃতি চেন্নিমনস্থিত প্ৰতিযোগিতাৰ ৫০ তম জুনিয়ৰ বাৰ্ষিক চেন্নিমনস্থিত আংশগ্ৰহণ কৰে । ২০১৭ চনত ফুৰ তেওঁ নতুন দিল্লীত অনুষ্ঠিত হোৱা দশম এছিয়ান এয়াৰ গান চেন্নিমনস্থিত দলীয় শ্ৰীয়াত গ্ৰীষ্মৰ পদক লাভ কৰে । ২০১৯ চনত সহয় শাক্ষিকাই জাৰ্মানীত

অনুষ্ঠিত হোৱা জুনিয়ৰ বিশ্বকাপ স্মৃতিৰ অতিয়োচিত-
 আংশগ্ৰহণ কৰি দলীয়ভাৱে কণৰ পনক লাভ আৰু
 মিক্সড্ ডাবলচ্চত ব্ৰঞ্জৰ পনক লাভ কৰে। ব্যক্তিগত-
 ভাৱে মাত্ৰ ০.৮ ব্যৱধানত পনক লাভ কৰিবলৈ সক্ষম
 হয়। মিক্সড্ ডাবলচ্চত প্ৰাথমিক পৰ্যায়ত মেম্বৰী-ঘোষণা
 লগত প্লেট ৩২৮.১ পইন্ট লাভ কৰি জুনিয়ৰ শাখাত
 বিশ্ব অডিলেঞ্চ হোৱা কৰে। একে বছৰতে তৎকালত
 অনুষ্ঠিত হোৱা জুনিয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় চেম্বিয়নশ্বিপত ব্ৰঞ্জৰ
 পনক লাভ কৰে। ২০১৯ চনত কুৱেইটত অনুষ্ঠিত হোৱা
 দক্ষিণ এছিয়ান এয়াৰ গান চেম্বিয়নশ্বিপত শাহয়
 শাহৰিকাই ইণ্ডোনেছিয়াৰ ডেলাবিহান ৰ গৈতে প্লেট ০২.১
 পইন্টেৰে নতুন বিশ্ব অডিলেঞ্চক গ্ৰহণ কৰি পনক
 লাভ কৰে। এইখন প্লেটত শাহয়ে, তেওঁৰ আৰু দিব্যাংশৰ
 গৈতে দলীয়ভাৱে প্লেট কণৰ পনক লাভ কৰে। ২০২০
 চনৰ মে' মাহত আজৰ বাইজানৰ বাকু চহৰত অনুষ্ঠিত
 আই এছ এফ স্মৃতিৰ বিশ্বকাপৰ ১০ মিটাৰ এয়াৰ বাইফ-
 ল্ডৰ পুৰুষৰ শাখাত তেওঁ কণৰ পনক অৰ্জন কৰে।

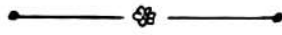
পৰ্বী- শাহৰিকা

ঃ ত্ৰাণ্ডোলনত অগ্ৰসৰ তুলি-
 ধৰিছে পৰ্বী- শাহৰিকাই। ২০২২
 চনত অনুষ্ঠিত মেম্বৰী ইণ্ডিয়া ৰ'ফ্লেচ মেম্বৰ ত্ৰাণ্ডো-
 লনত অগ্ৰসৰ পৰ্বী- শাহৰিকাই স্বৰ্ণ পনক লাভ কৰে।
 ইয়াৰ পাছত গুৱাটত অনুষ্ঠিত ৰাষ্ট্ৰীয় ক্ৰীড়া অগ্ৰসৰ
 হৈ একমাত্ৰ পনকটোও অৰ্জন কৰে পৰ্বী- শাহৰিকাই।
 ২০২২ চনত অনুষ্ঠিত মেম্বৰী ইণ্ডিয়াত প্লেট স্বৰ্ণ পনক
 লাভ কৰে। মহিলাৰ ৭৯ কেজি ওজন শাখাত কণৰ
 পনক লাভ কৰে এইগৰাকী- অগ্ৰসৰ সন্তানে। ইয়াৰ-

{ শূৰে ২০২১ ৰ কমনৱেলথ ভাৰাতোলন চেম্বিয়নস্থিৰত
 (দেখক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি এৰী- শাজবিকাই কণৰ এদক
 লোৱ কৰিবলৈ সম্মত হৈছিল। ২০২২ ৰ কমনৱেলথ
 গেমছতো তেওঁ ভাৰতৰ হৈ খেলাৰ সৌভাগ্য অৰ্জন
 কৰিছিল। তৰশ্যে কমনৱেলথ গেমছত এৰীয়ে সমুচ্চ
 স্থানতে সমুষ্ঠে থাকিবলগীয়া হয়।

উৎস- উকিপেডিয়া

মহৎ লোকৰ বাণী:

এটা ভূতি হ'ল এটা প্ৰতিৰাজিক প্ৰক্ৰিয়াত গীত, স্থায়ীজন
 সমষ্টি - যাৰ ভিত্তি হ'ল উন্নৈহতীয়া ভাষা, সম্ভ্ৰান, অৰ্থ
 - নৈতিক জীৱন, মানসিক গঠনৰ ভৰিহাতে প্ৰকাশিত এটা
 আৰ্হাৰন সংস্কৃতি।

— ট্যালিন

কিছুমান মানুহ এন্ধৰৰ দৰে জীয়াই থাকে, কিছুমান
 ক্লিয়ালৰ দৰে, কিছুমান কুকুৰনেচীয়া বাঘৰ দৰে, আন
 কিছুমানে গাহৰিৰ দৰে। শুব কয় মানুহহে আছে যি
 জীয়াই থাকে মানুহৰ দৰে।

— হাৰম্যান হেচ

Imagine a world where athletes from different countries come together to compete, not against each other, but in celebration of humanities shared love for sports. That's exactly what the Olympics represents. The olympic games are a multi sport-event held every four years that brings athletes from around the world together to compete in various events and showcase their skills. The Olympic games are considered the world's foremost sports competition and are held in different cities around the world. These games serve as a symbol for international unity and peace. The Olympic motto "Citius Altius Fortius" (Faster, Higher, Stronger) embodies the spirit of games and inspires athletes to push the limits of human achievement.

-ements.

HISTORY

The first known Olympics were held in the summer of 776 BC at Olympia, a site in southern Greece, where people went to worship their gods. In fact, the Olympics were created in honour of ancient Greece's most famous god: Zeus; King of the gods. Divided into different city-states or settlements, the Greeks were often at war with each other. But even in times of unrest during city states declared a truce so their athletes could take part in the Olympics. But unlike today games, only men were allowed to compete - and they did so naked many events including sprinting, and wrestling are still part of modern games. Other sports such as chariot racing are history. Here's another one that's long forgotten: called the pankration, the event was known as the ultimate fighting sport. Competitors fought until one gave up or died.

The Romans eventually banned the Olympics in AD 393 after some conquered Greece in the second century B.C. But the games were revived in 1896 Athens, Greece and have been celebrated every four years since. And in 1924, the winter Olympics were added to showcase chillier sports such as cross-country skiing, speed skating and ice hockey.

Women finally allowed to take part in the Olympics

Paris hosted the second games in 1900. The Paris 1900 Olympic Games saw women compete for the first time. The first female Olympic champion was Chawotte Cooper, a British tennis player who won Wimbledon five times. Out of a total of 997 athletes, 22 were women, competing in just five sports: tennis, sailing, croquet, equestrian events and golf. Of these disciplines, only golf and tennis included women only events. According to the Olympic Chateau of the IOC's now is "to encourage and support the promotion of women in sport at all levels and in all structures, with a view to implementing the principle of equality of men and women."

List of Olympic Host Cities

Summer Olympic Games

1896 - Athens, Greece

1900 - Paris, France

1904 - St Louis, United States

1908 - London, United Kingdom

1912 - Stockholm, Sweden.

1916 - Cancelled (Berlin had been awarded)

1920 - Antwerp, Belgium

1924 - Paris, France

1928 - Amsterdam, Netherlands

1932 - Los Angeles, United States

1936 - Berlin, Germany

1940 - Cancelled (WW II - Tokyo had been awarded)

- 1944 - Cancelled (WW II - London had been awarded)
- 1948 - London, United Kingdom
- 1952 - Helsinki, Finland
- 1956 - Melbourne, Australia
- 1960 - Rome, Italy
- 1964 - Tokyo, Japan
- 1968 - Mexico city, Mexico.
- 1972 - Munich, West Germany
- 1976 - Monruae, West Germany
- 1980 - Moscow, Soviet Union.
- 1984 - Los Angeles United States
- 1988 - Seoul, South Korea
- 1992 - Barcelona, Spain
- 1996 - Atlanta, United States
- 2000 - Sydney Australia
- 2004 - Athens, Greece
- 2008 - Beijing, China
- 2012 - London, United Kingdom
- 2016 - Rio de Janeiro Brazil
- 2020 - Tokyo, Japan (postponed to 2021 due to coronavirus pandemic)
- 2024 - Paris, France
- 2028 - Los Angeles, United States.
- 2032 - Brisbane, Australia.

Winter Olympic Games

- 1924 - Chamonic France
- 1928 - St. Moritz Switzerland
- 1932 - Lake Placid, United States.

- 1936 - Garmisch - Partenkirchen, Germany
- 1940 - Cancelled
- 1944 - Cancelled
- 1948 - St Moritz, Switzerland
- 1952 - Oslo, Norway
- 1956 - Cortina d'Ampezzo, Italy
- 1960 - Squaw Valley, US
- 1964 - Innsbruck, Austria
- 1968 - Grenoble, France
- 1972 - Sapporo, Japan
- 1976 - Innsbruck, Austria
- 1980 - Lake Placid, United States
- 1984 - Sarajevo, Yugoslavia
- 1988 - Calgary, Canada
- 1992 - Albertville, France
- 1994 - Lillehammer, Norway
- 1998 - Nagano, Japan
- 2002 - Salt Lake City, US
- 2006 - Turin, Italy
- 2010 - Vancouver, Canada
- 2014 - Sochi, Russia
- 2018 - Pyeongchang, South Korea
- 2022 - Beijing, China
- 2026 - Milan - Cortina, Italy
- 2030 - French Alps, France
- 2034 - Salt Lake, US

India first participated at the Olympic games in 1900, with a cone athlete Norman Pritchard winning two medals - both silver in athletics and became the first

Asian nation to win an Olympic medal. Indian athletes have won 41 medals across 25 Olympic Games, with eight women claiming nine of those medals. Here are some of the Indian athletes who have contributed to the country's Olympic success :

Athlete/Team	Game	Sport	Medal	Hometown	Milestone
Norman Pritchard	1900 Paris	Athletics	2 Silver	Calcutta	First medalist First individual medalist. First individual multi medalist.
KD Jadhav	1952 Helsinki	Wrestling	Bronze	Maharashtra	First individual medalist after independence
Sushil Kumar	2008 Beijing 2012 London	Wrestling	Bronze Silver	Delhi	First individual multi medalist after independence
Manu Bhaker	2024 Paris	Shooting	Bronze Bronze	Haryana	First individual multi medalist after independence
Karnam Malleswari	2000 Sydney	Weightlifting	Bronze	Andhra Pradesh	First woman medalist.
PV Sindhu	2008 Rio de Janeiro	Badminton	Silver Bronze	Hydrabad	First woman multi-medalist
Men's Field Hockey Team	1928 Amsterdam	Field Hockey	Gold	India	First gold medalist
Abhinav Bindra	2008 Beijing	Shooting	Gold	Uttarakhand	First individual gold medalist
Neeraj Chopra	2020 Tokyo 2024 Paris	Javelin	Gold Silver	Haryana	First to win a gold and silver combination

Assam's participation in Olympics

(1) Footballer Talimeren AO was the first Olympian from undivided Assam who represented India in London Olympic 1948 as the captain of the Indian football team. India's first game against Burma was a walkover but the team narrowly lost to France.

(2) Assam's first Olympic medalist Lovlina Borgohain set to compete in Paris's. She is the first woman from Assam to bring home a gold in the 130 year history of the Olympics and the second after Mary Kom to win a medal in boxing. She hails from Baramukhia village Golaghat district Assam.

India's campaign at the 2024 Paris Olympic ended with a total of six medals: one silver and five bronze.

There are many inspirational stories in Olympics. Let me give one example of a woman who will surely touch your heart.

Wilma Rudolf: From Disability to Olympic Glory

Born prematurely, in a family of 21 children with little to no resources to sustain a professional sports career, Wilma had to face even bigger challenges when she was stricken with polio. But she had a burning desire inside her, an unstoppable strength that nothing not even polio or social barriers, could ever stop her.

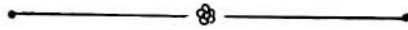
By the time she was 12, she had overcome

polio, started to walk again, to her doctor's surprise and took up athletics. Eight years later she was already an Olympic Champion.

Wilma defied all odds and won three gold medals at the Summer Olympics in Rome in 1960. She retired shortly afterwards in 1962, and then devoted the rest of her life to coaching unprivileged children.

It is the inspiration of the Olympic Games that drives people not only to compete but to improve and to bring lasting spiritual and moral benefits to the athlete and inspiration to those lucky enough to witness the athletic dedication.

वि

द्वय

“লিখাটো হ'ল একপ্ৰকাৰৰ নিচা। যিজনক
হানুহে কেতিয়াও নিলিখে, সুৰ সৃষ্টি নকৰে বা
ছবি আঁকিব নোৱাৰে, তেওঁলোকে জীৱনৰ
উন্মাদনা, আতংক আৰু বিষাদৰ পৰা কোনে
পৰিত্ৰণ বিচাৰে। — সেই কথা চিন্তা কৰি মই
হাতে হাতে পুৰ আঁচৰিত হুঁ।”

— শ্ৰীহৰ্ষ শ্ৰীণ

স্বপ্না ..

ধূলা - ধূলাৰে সুমৰিও পোঁআইসৰ ..

— তৃষ্ণা বৰা
তৃতীয় শ্ৰাণ্মাসিকা

প্ৰাৰ্থনাৰ অন্তত অহঁতাক আৰু নতিনীয়েকৰ সাজৰ আশান ..

নতিনীয়েক: " অহঁতা, আমিনো সদায় কিয় প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ?"

অহঁতাক: " ওপৰানক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ আকোঁ। তেহে
অপ্তুৰাই মাৰ লাবিবি জীৱনত!"

নতিনীয়েক: " কিন্তু অহঁতা, সই যে ওপৰানক অর্জিলৈকে
দেপাই নাই?"

অহঁতাক: " তেওঁ দেপা নিদিয়ে নহয়! অকাৰৰ নবা
সই হে থাকে।"

নতিনীয়েক: " ঠম্ব... অৰু অহঁতা অমাৰ স্নায়ে
কেইদিন মানলৈ পোঁআইসৰত সোপাব নোৱাৰোঁ
বুলিনো কিয় কয়?"

অহঁতাক: " অ' সেইটো! অচলতে সাতটোৰ সেই
কেইদিনত অলায় অ' অহঁজনী!!

স্বাৰ প্ৰত্যক্ষ (ইংৰাজী ভাষাত demonstration) হৈ থাকে আৰু
সেইবাবে স্বাক অলপ জিৰনি দিয়া হয় ... লগতে ইয়াৰ
আৰ্হনাও কৰা নহয়। বিজ্ঞানৰ ভাষাত ই হৈছে এক দ্ব্যস্তাৰিক
প্ৰক্ৰিয়া। সেয়ে স্মনুহগৰাকীক অসুচী বুলি ধৰি ল'ব নলগে।
সুজনা?"

(তেনেতে দুয়োৱে ফেঁচৰ উৰালিৰ কাৰু শুনা পায় আৰু
তাৰ পুনৰ অৰ্হতাকক প্ৰশ্ন কৰে ০০০০)

মাতিনীয়েক : "সেইয়া কিহৰ কাৰু, অৰ্হতা?"

অৰ্হতাক : "সেইয়া ফেঁচৰ উৰালি অৰ্হতা!"

মাতিনীয়েক : "কিন্তু এনেকৈ স্মাতিছে যে?"

অৰ্হতাক : সেইয়া ফেঁচৰ স্মৃতিসূচক ধ্বনি। এনেকৈ
স্মাতিলে এজনী ছোৱালী তুলনি বিষয় হোৱাৰ
সময় তাহে বুলি এক লোকবিশ্বাস আছে।

এনেদৰে ফেঁচৰ অন্য কিছুমান স্মাতি
শুনা যায়, যেনে- স্মাতিস্মাতি ফেঁচৰ নিৰ্ভ-নিৰ্ভ
স্মাতি স্মানুহৰ স্মৃতিৰ অগজাননী দিয়ে।

এনেদৰে লোকবিশ্বাসৰ ওপৰত কিছুমান
ফকৰা স্মাতি আছে -

"অগজালে তেওঁলো নচুমায়ে ও
এইঘৰ স্মানুহৰ উৰালি হ'ল নে নো"

নাতিশীলক: "আইতা, গৰ্খলি ঘৰ স্মৰিব নানায় বুলি যে কয়?"
আইতাক: "অ, গৰ্খলি ঘৰ স্মৰিব নানায় নহ'লে ঘৰৰ
 লক্ষী যায়।

টিক ভেনেদৰে জানিবাব, স্কুলৰ বা নিৰ্কাৰ
 জগত নগ্ন, ছুলি আদি কটাৰ লৰা আঁতৰত
 থাকিব লাগে। ইয়াৰ উলিও আমাৰ সমাজত
 আইনাম নতাবো নিয়ম আছে।"

নাতিশীলক: "আইনাম স্মনেনো কি আইতা?"

আইতাক: "আচলতে আইনাম হৈছে বসন্ত বোপ দেমা
 দিলে কৰা এক নিয়ম। সেইকেইটা দিন
 মানুহগৰাকীক ঘূন-ঘূনা দি চফ-চিকুনতাৰ
 সমাজত বন্মা হয়।"

আইতাক: "নিছে আমাৰ বিথক লৈও চলি অহা বহু
 পৰম্পৰা আছে ... সেই বিষয়ে কিবা
 জাননে আইজনী?"

নাতিশীলক: "অ, আইতা ... গৰু বিথৰ দিনা স্মৰ লগত
 একা এবিধ জাক বুটলোতে স্ময়ে কৈছিল
 এনে কৰিলে যেনো বছৰটোৰ বাবে বহু
 বেমাৰৰ লৰা আঁতৰত থাকিব পাৰি।"

(নাতিশীলকৰ কথা শুনি আইতাকে স্মৰমতে
 স্মৰত হাঁত স্মৰায় ...)

আইতক: " নাৰিছ নাৰিছ ... নিছে আৰু আছে ... সেইদিনা
পৰুক স্মৃতি হালধিৰে পা সুবাই পৰুক স্মৃতি
কামনা কৰা হয় ... লম্বা এনেদৰে পোৱা হয় -
লম্বা মা বেঙেনা মা,
বছৰে বছৰে বাঢ়ি মা,
মাৰ সৰু, বাপেৰ সৰু, তেই হ'ব বৰ বৰ গৰু।

নাটনীয়েক: " আ' ... এতিয়া বুজিলো আইত। "

আইতক: " তেনেকুৱা লোকবিশ্বাস আৰু বহুত আছে...
বাতি লাগা পছ নুহ'ব
বেজী- বতীয়া, হালধি এদি নিদিবি...
বুজিলিনে? "

নাটনীয়েক: " বুজিছোঁ ... বুজিছোঁ ... "

আইতক: " কিন্তু আমাৰ সমাজত লোকবিশ্বাসৰ
সম্মানস্বৰ্ণণাৰে অনুবিশ্বাস কিছুমানো
আছে ...

জানেনে এই লোকবিশ্বাসসমূহ অনুবিশ্বাস
অথবা সু-সংস্কাৰ হ'বলৈ বেছি সম্ভৱ
নাল্লাগে ... এই দুৰত্ব তেনেই ঢাকৰ।

কিন্তুই চপে জইনী হত্যাৰ কথা !!

আমাৰ সমাজত কিছু কিছু লোকে দুৰ্বলতাৰ
সুস্পেগ লৈ সুস্থ মানুহক জইনী সজাই

অত্যাচাৰ কৰে। তেওঁলোকে আমাৰ দৰে

সমাৰণ মানুহে, নহয় জানো ?? জীৱনত

কেতিয়াবা এনেকুৱা পৰিস্থিতিৰ অনুগামী হ'লে

লোকবিশ্বাস আৰু অনুবিশ্বাসৰ সাজৰ

লক্ষ্যবস্তুক মানুহক বুজাবলৈ চাবি।

তেনে কৰিলে চাবি সুস্থ সমাজ এখন পোৱাৰ

লম্বা প্ৰকৃতমতে লোকবিশ্বাসৰ শুভভাগিনী

উপলব্ধি কৰিব পাৰিব। লম্বা এনে দুজনকো

বুজাব পাৰিব ...

নীলাখামৰ চিঠি

- গায়ত্ৰী দাস
- প্ৰথম স্বাক্ষাৰিকা

স্বপ্নৰ ....

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম দিনাই
এক নতুন অধ্যায়ৰ পৰ্দাখন মুকলি
হোৱাৰ লগে লগে, মই গম পোৱা
নাছিলো যে ভোগ্যই আমাৰ বাবেও
এটা কাহিনী বোৱাইছে। ব্যস্ত
কৰ্মীৰ আৰু নতুন আৰম্ভণিৰ
উত্তেজিত মুচ্‌মুচ্‌নিৰ মাজত আমাৰ
পন্থবোৰ একত্ৰিত হ'ল আৰু মোৰ
হৃদয়খনে এটা স্পন্দন এৰি দিলে,
সেই মুহূৰ্তৰ পৰাই ভোমাৰ হাঁহিটো
মোৰ মন আকাজত নক্সত্ৰমণ্ডল
হৈ পৰিলে, মোৰ চিন্তাৰ চুৰবোৰ
পোহৰাই তুলিলে আৰু দিনবোৰত
এক হৃদু জিলিকনি বিনাই দিলে।
ভোমাৰ উপস্থিতি এটা তিনটে
স্বপ্নৰ দৰে, নষ্টালজিয়া আৰু মোহৰ
এক সুসন্ম গ্ৰিহণ, যিয়ে মোক
মোহিত কৰি পেলায়।

কিন্তু আৰু পদৰ ছেত্ৰখনত
মোৰ অনুভৱৰ কেন্দ্ৰভাগখন আঁকি
দিওঁ। ভোমাৰ চক্ৰল হাঁহিটো;

পাশাৰৰ এটি ব্যাধী, যিয়ে হোৰ হৃদয়ত এক অনামী অনুভূতিৰ টো তুলিছে। তোমাৰ আন্তৰ্গত অথচ টেড্ৰন চৰু দুটি, দুটি তথা যিয়ে হোক অনিশ্চয়তাৰ বিশাল বিস্তৃতিৰ হাজেৰে গাইডে কৰে, বহুদিন কালজয়ী বলিটেৰে প্ৰেম কাহিনীৰ দৰেই মই নিজেৰে সেই চুৰি হোৱা চাৰনিবোৰৰ বাবে হাশাকৰ কৰা যেন পাওঁ সেই কল্পকিয়া সুহৃৎবোৰৰ বাবে যিয়ে হোক বি হ'ব পাৰে তাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিত হাদ্যপান কৰি পেলোয়। শৈল্পিক সাধনাৰ হাজেত তোমাৰ টেপস্থিতিয়েই হোৱা স্থিৰীকৰণক বং কৰাৰ দ্বিটা বিচ্ছিন্নতা।

জীৱনটো যদি কোনো কাব্যিক যাত্ৰা হ'লহেতেন তেন্তে হোৰ পদবোৰ সম্বূৰ্ণ কৰা চন্দমুগ্ধ দ্বৈত তুলিয়েই হ'লহেতেন গতিকে ইয়াত মই থিয় হৈছোঁ, দুৰ্বলতা আৰু সাহসৰ সংযোগ-স্থলত, এই চিঠিখনৰ ৰূপত মই হোৰ হৃদয়ৰ এটুকুৰা তোমালৈ আগবঢ়াইছোঁ। তুমি যদি গীত হ'লহেতেন তেন্তে তুমি ৯০ৰ দশকৰ ষোদ্ধান্তিক সুৰ হ'লহেতেন, গীতৰ কথাবোৰে এক অল্লান, নিঃচৰ্ত্ত হৰহৰ কথা কয়।

তুমি হোক তোমাক তেনেদৰে চিনি পোৱাৰ, আমাৰ ভ্ৰম কৰা আগ্ৰহৰ চন্দত নাচি থকা হাঁহি আৰু কথা-বতৰাৰ ভ্ৰম-বতৰা কৰাৰ সৌভাগ্য দিবানে?? আমাৰ কাহিনীটো পাবদ্বৈতিক বুজাবুজিৰ চিয়াঁহী আৰু অকৃত সংগীৰ সংবোধিত লিখিবলৈ তুমি সাঁহাৰি জনাবানে??

হনত এযুগু আশা আৰু একোঁজলি সপোন লৈ মই তোমাৰ সৰ্হাৰিৰ বাবে অপেক্ষা কৰিছোঁ, জেতিয়ালৈকে আবেগক টেহলিব দিয়া আৰু হয়তো ভোগ্যই আমাৰ কাহিনীবোৰক সম্বূৰণৰ আটাইতকৈ সুন্দৰ ধৰণেৰে আন্তঃসংলগ্ন কৰি তুলিব।

শেষত, প্ৰেমৰ স্বেচ্ছাকৰণত সপালী পদাৰ্থ সপোন

এটাৰ পৰা এটা জাৰী থাকিলে লগুং, য'ত আবেগবোধ
কবিতাৰ দৰে বৈ যায় -

“কি নাম দিয়া বাক এই অনুভূতিবোধক?
হৌনতাৰ আঁৰৰ অক্লান্ত ভাববোধ -
ভূমি কোনে বুজুৱা ??
যিদৰে ভূমি চকুলৈ চালেই
নিশব্দ অতিটো নিশাতেই
ৰঙীন সপোন বিয়পি পৰে
যিদৰে ভূমি হাঁহিলেই
হোৱা জীৱনে বিচাৰি পাই বাটৰ ঠিকনা;
যিদৰে তোমাৰ মাততেই
আম পাই টেঠে হোৱা বন্দণো কবিতা
কামত ৰ'লেই জীৱন হৈ পৰে অতিটো পল
বিশেষ হৈ অতিটো ছন্দ.....

সীমান্ত
স্বপ্ন

History vs British Empire

— Irfan Hazarika
3rd Semester

It was one of the largest empire in history, spanning across the globe. But was it a disperser of modernity or a band of thieves? It's time to put the British Empire on the stand in History vs. British Empire.

Judge : Order, Order, hmm... Isn't this the British flag?

Lawyer : Yes, my Lord.

Judge : So today, we have to judge a nation?

Lawyer : More of an empire, the largest & most widespread of all.

Prosecutor : And also the most tyrannical one too.

Lawyer : The crimes of the British Empire pales in comparison to the other colonial forces such as Belgium.

Prosecutor : But that doesn't mean that their actions were justified!

Judge : How were they able to control foreign lands?

Prosecutor : The empire had 120 colonies under its control. Most of them were occupied by armed invasion. While in more prosperous nations they would come in the distinguish by doing trade.

Lawyer : The British come with the goal of doing trade. But local rulers would often increase taxations during times of crisis. This often lead to confrontation that were best resolved by war.

Prosecutor : And then they would occupy the land and do the same, imposing heavy taxation on the natives.

Lawyer : But you can't neglect the developments they brought with them. They brought new machinery, medicines and knowledge. The trade routes they discovered are still of importance use till date.

Prosecutor : Often by destroying traditional knowledge! They disregarded the century old knowledge of Indian medicine. Thomas Babington Macaulay completely disregarded native education, believing it to be inferior to European one.

Lawyer : Preposterous! The British valued native knowledge. Upon colonizing they would perform surveys of the flora, fauna, geography, history and custom of the region. Some of the records that had been done in India are safeguarded in the National Archive.

Prosecutor : They also stole valuables. From gems and stones to the famous Vrindavami Vastra, they smuggled all of these to Britain.

Lawyer : This was done to preserve the rich heritage, that would have been lost in the hands of the natives.

Prosecutor : Coming to natives, the empire exploited the resources of the colonies. The natives never got any share of the booming global market.

Lawyer : Britain needed raw materials for its industries and the colonies were the only areas where cultivation could be done in huge areas. The natives also enjoyed the blessings of a stable government. Don't you remember, when the Burmese invaded Assam, the population was reduced to $\frac{1}{2}$ and people were living in year & depravity.

Prosecutor : Political instability was just an excuse to annexation. The British didn't help until they heard about the discovery of tea in Assam.

Lawyer : The Empire was in constant war with other states that were hampering trade. They needed some economic mortgage if they were to involve themselves in a costly war. But their investments paid & Assam enjoys the bliss of tea. It also opened jobs for many Indians.

Prosecutor : And these Indians were brought from states that never had any cultural ties with Assam. This clash in cultures would lead to conflicts and mass protests; as has been ongoing in present. Their lack of administration was so deplorable that in 1943 India faced its worst famine. About 3.8 million

people died out of starvation, malnutrition and disease outbreaks.

Lawyer : The Empire was engaged in WW II. However, the empire did take measures to reduce the severity.

Prosecutor : Which were just the bare minimum!

Lawyer : But they brought new ideas, such as liberty, equality and free speech.

Prosecutor : Don't you mean liberty to exploit the natives, equality among white men and freedom of speech only in favour of the Empire. The Empire would put their nose in every Indian matter. They disturbed centuries old Indian tradition and developed animosity among different communities.

Lawyer : The reforms brought by the British were done for a good cause. The Widows Remarriage Act 1856 and Indian Child Marriage Act 1929 uplifted the miserable conditions under which Indian woman lived. Even educated Indian like Raja Ram Mohan Roy agree with British cause.

Prosecutor : Wasn't the Great Partition, a strategy employed by the British?

Lawyer : No. It was the incessant demand of Muhammad Ali Jinnah who wanted a nation solely for Muslims. The Empire only asked the Congress to draft a Constitution.

Judge : How were they so apt in foreign business?

Prosecutor : Forced exploitation!

Lawyer : Exploration

Prosecutor : The trade companies would often travel to unknown places and take control over them. They would understand native custom and use them against the natives. When they become weak enough they would seize control. Their region is marked by poverty, deindustrialization & disasters.

Lawyer : The prosecution is wrong. Not all of their colonies were failures. Colonies like India held high hopes and the empire invested a lot in the development of its railway system without which the nation would still remain an underdeveloped country.

Judge : Then, what finally happened to Empire?

Prosecutor : After WW II ended Britain had sustained immense blow to its economy. This led to political instability. Colonies used this chance to assert their freedom. So, the Empire hastily granted all of them independence.

Lawyer : Not to the mark. The Empire still had enough political power to silence the uprisings in some of its most valuable colonies. But it respected the wishes of the peoples. Even after decades of independence, these nations still hold to their established Western institutions. In

Other words the British Empire ended.

Judge : Well, that's quite a statement!

All powerful empires often brought huge changes to world history. But judging them only from one side often results in biased history. History only becomes clearer when it is put on trial.

Bear Diary....

Are you listening? Let's talk for a while. I need to get some things off my chest. Have you heard about all that's been happening and going around in the country from the last couple of weeks or so. The whole nation is in utter disbelief and enraged. What have happened of its people, have they been left with no humanity, are they not afraid of 'The Savion' anymore since they have achieved much than before. Something must

be terribly wrong with how people are behaving now a days. I go, I here getting killed, being assaulted, children being animals being pests and

wrong with are behaving Everywhere about people our women our nation's tormented, treated as should I be

stating anymore? Hopefully not, I get terribly sad as tears roll down my eyes.

Listen, you know they have been doing every bad thing possible. How come they have forgotten we all came from a woman, got our names and fame from a woman? How come they have forgotten about all the values and ideals about a place itself named after a woman? Coming from a nation with such rich cultural heritage and mythology based on the Indian Gods

and goddesses whom they have always lived together and respected each other, fighting evils for each other's love and respect, have humans really forgotten to even consider women as humans? Every generation, every period on every 'Yuga' as it may be has witnessed evils. Satya Yuga marked the beginning of the 'Asuralok', Treta Yuga spanned the terror of Ravama, Dwapara Yuga gave birth to the sins of jealousy and arrogance and now as we have reached this stage humans themselves have turned into evils. Will he appear again in this era to save people from their own sins, is he truly that forgiving to turn a blind eye on the sins we've committed as a collectively whole? NO, how can he? Why should he? Don't you think we should be working upon ourselves to restore the society? Will people even understand these? What shall be done to create a society? Will people even understand these? What shall be done to create a society where we are not fighting among ourselves, not killing each other, not assaulting our women, not blaming our men, not blaming the good humans?

Dear diary, I have had this much to say and many more things that I don't think I'll ever be able to properly convey to you. Am I enough for a change? I am not. Am I doing

much to educate people? I am not. Am I stand

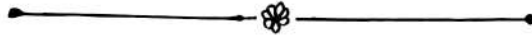

Fighting against the wrongs that I've been witnessing happening around me? I am not. But if I do so, will people notice and start reframing their ideologies and mental image too? I hope they do. Living in a country where a hundred and forty crores or more people reside, I cannot, we cannot even imagine who's good or who's wrong. Think it's the high time I change, we change, the few goods change. The evils since time immemorial never gave up on their bad sides and never reflected upon their actions, we can assume now too, it shall remain the same. The few goods, or a few goods that are living shall now march forward and aim high for a peaceful society. We cannot wait for justice to arrive by our hand, let us bring justice upon ourselves, protect ourselves and our identity. We are proud humans, The Lord's favourite, who has provided us with everything. So, let's end this roulette of evils ourselves by being a change and not just wait for evils to change, cause 'The Lord and Saviour' never did.

Oh, see I went furious again. I think I should sleep and wake up hoping for a good day tomorrow.

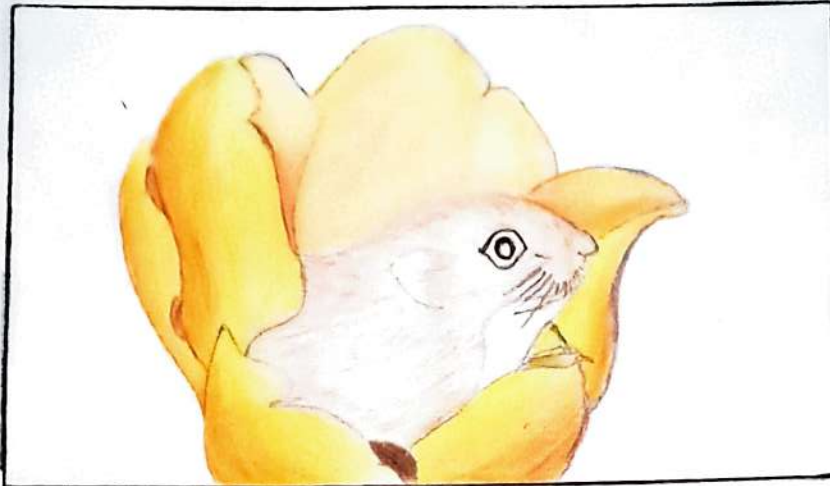
And dear Suu (this is what I call my diary),
I promise I'll be a good human being and won't
stand any injustice. I'll be the change first.
Good Night!

— Supriya Brahma
5th Semester

তুলিকাৰ বুলনিৰে ...

- Irfan Hazarika, 3rd Semester

- Niharjyoti Boroo, 3rd Semester

- Parimita Gohain, 3rd Sem.

